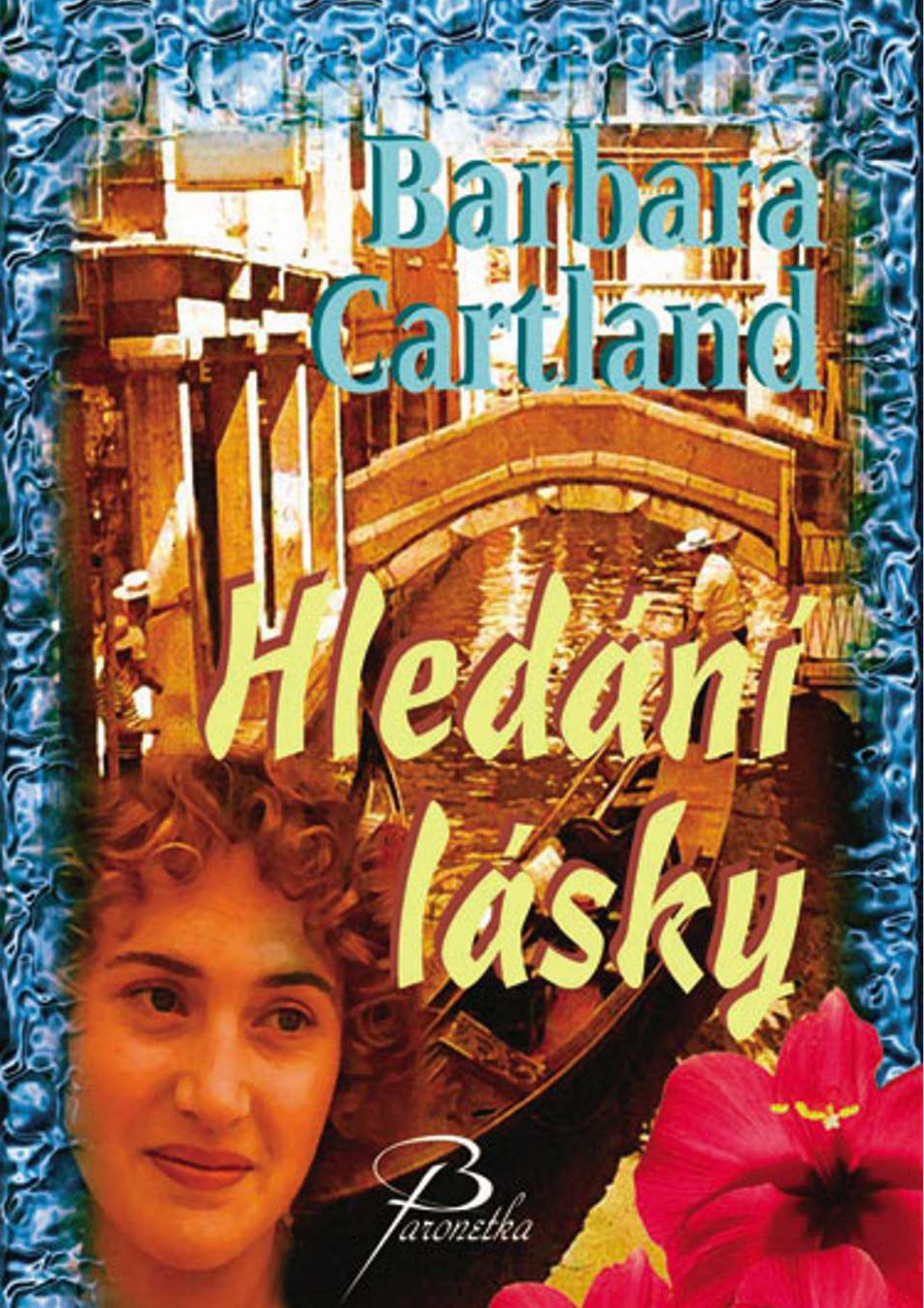

Barbara
Cartland

Hledání
lásky

B
aronetka

Přeložila:

LUDMILA HAVLÍKOVÁ

Vydání první.

Copyright & March 2006 by Cartland Promotions Published by arrangement with Rupert Crew Ltd., London All rights reserved.

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Izraelská 6. Praha 10. www.baronet.cz

v roce 2007 jako svou 1 236. publikaci.

Přeloženo z anglického originálu In Search of Love

vydaného nakladatelstvím Barbaracartland.com Ltd. v roce 2006.

Český překlad © 2007 Ludmila Havlíková.

Korektorka Zdeňka Grigarová.

Přebal a vazba © 2007 Ricardo a Baronet.

Ilustrace na přebalu © 2007 Valentino Sani.

Sazba a grafická úprava Ricardo, Přemyslovská 38. Praha 3.

Tisk a vazba: **FINIDR.** s. r. o.. Český Těšín.

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET jsou ochranné známky zapsané

Úřadem průmyslného vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 478-XO-73X4-012-9

BARONET

Praha 2007

Barbara Cartland

Hledání lásky

**„Když se člověk zamiluje, má chuť prozpěvovat si
s ptáky, tančit s vílami, přeskakovat měsíc.
Je to ten nejkrásnější cit na světě.“**

Barbara Cartlandová

1

1889

Hrabě Cunningham se vracel z ranní projížďky a před očima se mu otevřel výhled na rozlehlou usedlost Cunningham Hall, která byla domovem už několika generací jeho rodiny.

Dům pocházel ze sedmnáctého století a během následujících dvou set let byl ještě několikrát rozšířen. Teď se zde tyčil v ranním slunci – nádherný, majestátní, ohromující.

Robert, šestý hrabě Cunningham, zdědil titul před osmi lety a rodové panství v hrabství Kentu řídil a spravoval tak úspěšně, že si ho všichni sousedé upřímně oblíbili.

Byl to muž, který teprve nedávno překročil třicítku, s pohlednou tváří a hlubokýma modrýma očima. Jeho pevně sevřené rty působily přísně, ale když se usmál, vypadal jako úplně jiný člověk.

Jak se teď tryskem blížil ke stájím, všiml si, že před domem stojí kočár sira Quentina Sudburyho, zástupce britské koruny v hrabství Kent. Povzdechl si.

Pokud něco nesnášel, pak to byli neohlášení návštěvníci, kteří se u něj objevovali ještě před snídaní. A sira Quentina považoval za zvláště dotěrného člověka.

Zajímalo by mě, s jakým problémem vyrukuje tentokrát, pomyslel si, když o chvíli později vcházel do domu.

Pokud půjde jenom o peníze, asi mu je dám, uvažoval hrabě. Byl bohatý. Zbylo mu dost i potom, co vyplatil věno všem svým sestrám.

Dvě nejstarší se provdaly ještě za otcova života. Dvě další byly dvojčata jen o málo mladší než Robert a třetí, která se narodila až o mnoho let později, měla svatbu teprve před rokem.

Robertův otec pohlížel na svých pět dcer jako na obrovské finanční břemeno. Daleko větší zátěž však pro něj představovala jeho vlastní marnotratnost a záliba v nakupování drahých obrazů a nábytku.

Po otcově smrti však Robert zjistil, že mnoho z těchto obrazů nemělo takovou hodnotu, jak starý hrabě věřil. V umění se totiž nijak zvlášť nevyznal a nedokázal odlišit padělky od originálů, takže ze spousty „nejvzácnějších“ kousků se vyklubaly jen bezcenné plagiáty.

Kromě toho Robert zjistil, že ho čeká spousta práce také v poněkud zanedbaném rodinném sídle a v celém hospodářství jako celku. Dokonce i zahrada vyžadovala daleko větší péči a tvořivý přístup, pokud měla vypadat podle jeho představ.

Totéž se týkalo lesa a řeky, která protékala hraběcími pozemky.

Některé cenné obrazy Robert prodal, aby zabezpečil dosud neprovdané sestry, a zbytek peněz věnoval na obnovu rodinného sídla, o které se otec také nijak zvlášť nestaral.

Tato snaha nakonec přinesla kýžené ovoce a rodinný majetek se utěšeně rozrostl. Nakonec byl Robert tak bohatý, jak se od hraběte Cunninghama všeobecně očekávalo.

Stále měl v živé paměti, jakou hrdost cítil při pochvalných slovech strýce Jamese.

„Když jsi tohle všechno dokázal už teď, jak to tady bude vypadat za dvacet let? Jaký majetek zanecháš svému synovi!“ řekl mu tehdy strýc.

Hrabě se usmál.

„Nejdřív si nějakého syna budu muset pořídit,“ odpověděl.

„Tak si pospěš a poohlédni se po nějaké ženě. Které nevěstě by se nelíbil takovýhle domov?“

„Musím mít jistotu, že miluje mě, a ne jenom můj dům,“ odpověděl tehdy mladý hrabě.

Strýc James se rozesmál.

„To je pravda,“ přitakal. „Musíš si počínat opatrně. Ženy touží po titulu.“

Hrabě už o tom věděl své. Rodiče dívek, s nimiž se setkával ve společnosti, otevřeně přiznávali, že by uvítali, kdyby se z jejich dcery stala hraběnka a vedla přepychový život v Cunningham Hall. Proto si až dosud střežil své soukromí.

Ve vztahu k zástupci britské koruny si ho však dost dobře střežit nemohl, takže teď rázně vykročil po chodbě vedoucí k obývacímu pokoji.

Byla to elegantní místnost s výhledem do zahrady. V jednom rohu stál nádherný psací stůl z osmnáctého století a na něm zlatý kalamář se zlatými psacími pery, jimiž Robertův otec, dědeček a teď i on sám psali důležité dopisy.

Stěny pokoje hrabě ozdobil svými nejoblíbenějšími a nejceněnějšími obrazy. A stejně jako jeho otec a dědeček, také on měl tuto místnost nesmírně rád.

Dnes však – při pohledu na sira Quentina Sudburyho – žádné potěšení necítil. Královský zmocněnec měl po Robertovi druhé nejrozsáhlejší pozemky v celém hrabství a z titulu své funkce Roberta neustále obtěžoval nějakými požadavky.

Hrabě se k siru Quentinovi choval vždycky srdečně a většinou se mu snažil vyjít vstříc. A pokud mu náhodou nemohl vyhovět, učinil to s takovou noblesou, že od něj Sudbury odjížděl bez sebemenší známky nespokojenosti.

Teď hrabě vyloudil na tváři nucený úsměv a podal nezvanému návštěvníkovi pravici.

„Bud’ jste si na mě přivstal, nebo jsem se jako obvykle opozdil. Venku totiž bylo tak nádherně, že jsem si tu dnešní projížďku možná prodloužil o trochu déle, než mám ve zvyku.“

„Máte pravdu, Roberte,“ přisvědčil královský zmocněnec. „Dnes je nádherně! Věděl jsem, že si určitě vyjedete na koni. Ale čekám tu na vás, protože mám na srdci něco nesmírně důležitého.“

„Co si přejete?“

Sir Quentin hned neodpověděl. Zdálo se, jako kdyby nevěděl, jak má vlastně začít.

„Od chvíle, kdy jste zdědil tento dům a okolní půdu, přinášíte celému hrabství nesmírný prospěch. Jste obdivuhodným nástupcem svého otce,“ vypravil ze sebe konečně.

Hrabě mu zdvořile poděkoval, ale nechápal, kam tím zástupce královské koruny míří. Všiml si, že má sir Quentin nezvykle unavený výraz. Zdálo se mu, že vypadá mnohem starší, než když ho viděl naposledy.

Vtom se návštěvník otočil přímo k hraběti a prosebně k němu napřáhl ruku.

„Přišel jsem za vámi, protože si s vámi chci promluvit o takové nezvyklé záležitosti,“ vypravil ze sebe. „Stručně řečeno, týká se mé dcery Vandy.“

„Vaší dcery?“ podivil se hrabě. „Co je s ní? Onemocněla?“

„Díky bohu ne. Přímo kypí zdravím a na koni jezdí stejně rychle jako vy.“

„To je pravda,“ přikývl hrabě s úsměvem. „Vždycky jsem obdivoval její jezdecké umění, a nejen to. Dokonce jsem jí řekl, že si může zajezdit na kterémkoliv z mých koní, včetně těch nejlepších, kdy se jí zlíbí. A to bych nedovolil žádné jiné dámě. A jen několika nejdůvěryhodnějším mužům.“

„Tu lásku ke koním máte společnou,“ přitakal sir Quentin. „To je dobře.“

Znovu se odmlčel. Zdálo se, že hledá slova.

„Už stárnu,“ ozval se znovu, „a byl bych rád, kdyby si Vanda vzala někoho, kdo by mě zastoupil. Kdo by se o ni postaral stejně, jako se o ni starám já.“

Hrabě se na něj překvapeně zadíval.

„Víte přece, že pokud by měla jakékoliv problémy, může se na mě kdykoliv obrátit – jako na svého přítele a ochránce.“

„Doufal jsem, že to řeknete,“ odpověděl zástupce sir Quentin. „Mně leží na srdci jediná starost – aby se provdala za člověka, který se o ni dokáže postarat a učiní ji šťastnou.“

„Kvůli tomu si rozhodně nemusíte dělat starosti,“ ujistil Sudburyho hrabě. „Má spoustu obdivovatelů, kteří by se rádi ucházeli o její ruku.“

„Hmm!“ přisvědčil sir Quentin tónem, který výmluvně naznačoval, co si o případných nápadnících myslí. „Lovci věna, všichni bez výjimky. Právě kvůli tomu jsem přišel za vámi.“

„Milý pane, chcete mě požádat, abych Vandu hlídal?“ zaptal se Robert. „Abych ji bránil před těmi lovci věna, o kterých mluvíte?“

„Hlídal?“ zvolal Sudbury. „Bránil před lovci věna? Proboha! Ne, pane! Chci, abyste se s ní oženil.“

Hrabě zůstal stát jako přimražený.

V první chvíli na sira Quentina jenom mlčky zíral, jako by nevěřil svým uším.

„Žádáte mě, abych si vzal Vandu za ženu?“ vypravil ze sebe po chvíli hlasem, který zněl, jako kdy patřil úplně jinému člověku.

„Přesně tak! Odjakživa jsem vás měl rád, Roberte, už jako malého chlapce. Vždycky jsem toužil po spojení našich rodin. Jinou možnost si ani nedokážu představit. Znáte se s Vandou celá léta a jste přátelé. Není to přímo ideální předpoklad pro manželství? Víte určitě, že byste spolu byli nesmírně šťastní.“

Hrabě jenom zalapal po dechu.

Poznal už spoustu ctižádostivých rodičů, ale žádný z nich se nevyslovil takto bez obalu.

„Proč máte tak naspěch?“ vypravil ze sebe Robert nakonec. „Vanda je mladá, má ještě spoustu času.“

„Bylo jí čtyřicet a je tvrdohlavá. Bojím se, aby ji ke sňatku nepřiměl člověk, který by se mi nelíbil.“

„Ale ten člověk se přece musí líbit jí,“ připomněl mu hrabě mírně. „A pokud jde o mě, musím se vám poctivě přiznat, že se ženěním nijak zvlášť nespěchám. Viděl jsem, jak spousta mých přátel šlápla vedle. Někteří se mi svěřili, že jsou zoufalí a nešťastní, ale už na tom nemohou nic změnit.“

„Jsem si naprosto jistý, že s mou dcerou byste nešťastný nebyl,“ odpověděl sir Quentin, jako by šlo o nezpochybnitelný fakt.

V místnosti se rozhostilo ticho. Hrabě si uvědomil, že proti němu stojí nesmírně houževnatý a neústupný člověk. Ale ani on se nemínil nechat zvíkat.

„Mám za to, že o tom může rozhodnout jenom ona a já. Nikdo jiný to za nás udělat nemůže. Dokonce ani vy.“

„Ale vždyť už jsem vám říkal, že určitě budete šťastní,“ namítl netrpělivě Sudbury.

„Mám dojem, že jenom vaše ujištění nestačí,“ odpověděl hrabě stroze.

„Povězte mi, co je ještě zapotřebí. Věno? Vanda je už teď bohatá mladá dáma a po mé smrti bude ještě bohatší.“

„Děkuji vám, ale kvůli penězům se ženit nepotřebuji,“ prohlásil hrabě mrazivým tónem a pomyslel si, že trapnější situaci snad ještě nezažil. Jak má hovořit o svých srdečních záležitostech s mužem, který bere každý jeho výrok úplně doslova? Proto se mu ulevilo, když se nečekaně otevřely dveře a na prahu se objevil majordom.

„Pane, ta snídaně už zakrátko nebude k jídlu. Kuchař mě poprosil, abych se vás zeptal, jestli vám má připravit novou, čerstvou,“ zeptal se hraběte.

„Ne, samozřejmě že ne,“ odpověděl pán domu. „Za chvíli přijdu a vezmu si ji.“

Majordom přikývl, vykročil z pokoje a dveře nechal otevřené.

Hrabě se otočil k siru Quentinovi. „Budu o vašem návrhu přemýšlet a odpovím vám. Ale nemůžu se rozhodnout během několika minut. Myslím, že si to vyžádá mnohem delší dobu, nejméně několik týdnů.“

„Kdybyste pochopil –“

„Už vás nemůžu zdržovat,“ vzdychl hrabě zoufalým tónem. „Vím, že vás ještě čeká spousta povinností. Náhodou vím, že za půl hodiny máte jednání ve městě. Určitě tam nechcete přijít pozdě.“

„Chtěl jsem vás vzít s sebou,“ odpověděl pohotově Sudbury.

Robert potlačil zlost na nezvaného hosta. „Mám v plánu zůstat doma. Přeji vám příjemný den, pane.“ Podal siru Quentinovi ruku a kvapně vyšel z místnosti, ještě než se nezvaný návštěvník zmohl na odpověď. Když došel do jídelny, pevně za sebou zavřel dveře a posadil se ke stolu.

Majordom před něj ihned postavil snídani. Výraz mladého hraběte ho vyděsil. Vrtalo mu hlavou, co hraběte tak vyvedlo z míry.

Jakmile Robert osaměl, zhluboka vzdychl a cítil, jak se ho po původním návalu zlosti zmocňuje rozladění.

Nikdy v životě ho nenapadlo, že by se právě sir Quentin mohl doslova dožebravat, aby se někdo oženil s jeho dcerou. Nic takového mu vůbec nepřišlo na mysl.

Nemám teď sebemenší zájem hledat si nevěstu, pomyslel si. Vandu znám od chvíle, kdy se narodila, ale nikdy jsem se na ni nedíval jako na svou budoucí manželku.

Když Robert zdědil hraběcí titul. Vanda ještě studovala. Chovali se k sobě jako dobří sousedé. Vídali se při lovu a mladý hrabě s ní často tančil na různých plesech pořádaných v hrabství. zejména kolem Vánoc. Ale nezamíloval se do ní.

A ačkoliv je pojilo pevné přátelství, vlastně se spolu neustále hašteřili.

Jako bratr a sestra, pomyslel si Robert. Pokud se někdy ožením, pak jedině z prudké, vášnivé lásky, jakou k ní nikdy cítit nemůžu, to vím určitě.

Během celé snídaně pak vzpomínal na ženy, které ho předtím okouzly. Popravdě řečeno, většinou šlo o vdané dámy, takže nehrozilo, že by si je měl někdy odvést k oltáři. Byly to známosti typu „Těšilo mě, sbohem!“, jak je sám pro sebe nazýval.

Kdysi k nim patřila i jistá Irene, která Roberta velice přitahovala. Nejenže si s ní připadal šťastný, ale život bez ní se mu tehdy zdál prázdný.

Ale byla už vdaná. Její manžel sloužil u armády a doma se příliš často nezdržoval. Robert s ní tehdy strávil skoro celou zimu. Vídal se s ní několikrát týdně a o jejich utajovaném mileneckém poměru neměl nikdo nejmenší tušení. Potom se však Irenin manžel vrátil domů. Zdědil dům v jiné části Anglie a odešel od armády. Robert se taktně stáhl do ústraní.

Irene byla nesmírně svůdná a okouzlující, ale Roberta její ztráta nijak zvlášť nezasáhla. Popravdě řečeno, po čase ho už dost nudila.

Ženy, které usilovaly o jeho přízeň a bez váhání by se mu vrhly do náručí, ho vlastně obklopovaly neustále. Nakonec mu ale všechny splynuly dohromady, takže si už ani pořádně nepamatoval, která z nich byla nejkrásnější nebo nejzábavnější.

Všechno mu to připadalo jako příjemný a vzrušující sen, ze kterého se probudil a nemohl se upamátovat, jaké city jím při něm zmítaly a ke komu se upínaly.

A teď na něj zástupce britské koruny v hrabství Kent zčistajasna vyrukuje se žádostí, které by se od něj nikdy v životě nenadál.

Nechci se teď ženit, říkal si v duchu. A pokud to někdy udělám, pak chci mít naprostou jistotu, že je to žena, kterou budu milovat až do smrti. Žena, která bude až do konce života milovat mě. Ale je to vůbec možné? Není to jen nespílitelný sen?

Vzdychl.

„Co mám dělat?“ zamumlal tiše pro sebe. „Co mám dělat?“

Vtom dostal nápad. Musí si promluvit s Vandou. Musí ji poprosit, jestli by mu nepomohla vymanit se společnými silami z pasti, kterou na ně nastražil její otec.

* * *

Vanda Sudburyová byla velice krásná, charakterní a nesmírně bystrá mladá dáma. Ve svých čtyřicetiletých letech byla velitelkou otcova domu. Zvládala tuto úlohu s neobyčejnou samozřejmostí a těšila se všeobecné autoritě.

Vynikala zvláštním, osobitým půvabem. Nebyla to typická elegantní, svůdná kráska, ale měla příjemnou tvář, tmavé jiskrné oči a havraní vlasy, které jí dodávaly zvláštní, takřka románské kouzlo. Zdálo se, jako by z ní vyzařovala přirozená majestátnost, která vůbec neodpovídala životnímu stylu anglické venkovské dívky.

Muži o ní obvykle hovořili jako o skvělé mladé ženě. Nepadali kvůli ní do mdlob a nezahrnovali ji květinami, ale obdivovali ji a vyhledávali její společnost, ať už na plesech, nebo při lovu.

V tanečních sálech patřila k nejlepším a nejsympatičtějším tanečnicím a její vysoká postava se po každé ladně vznášela v náručí místních mladíků. Na koňském hřebetě si počínala neohroženě a všechny skoky přes překážky zvládala stejně bravurně jako muži.

Mnozí o ní tvrdili, že nemá mezi mladými dámami konkurenci. Ale hned vzápětí rozpačitě přiznávali, že jim trochu nahání strach.

Vandin otec byl pouhý rytíř, ale jako zmocněnec britské koruny, navíc značně bohatý, dokázal své dceři zajistit náležité místo ve společnosti.

Žádný muž, bez ohledu na svůj titul, se na tuto mladou dámu nedíval spatra. Pokud by se někdo o podobný pošetilý kousek jenom náznakem pokusil, dokázala by ho zpražít pouhým pohledem svých nádherných očí nebo nějakou trefnou poznámkou.

Navzdory všemu už dostala několik nabídek k sňatku od mužů, kteří se rozhodně nedali považovat za lovce věna. Upřímně je uchvátila kouzlem, které z ní vyzařovalo.

Všechny tyto nabídky však Vanda odmítla. V několika případech tím nesmírně popudila svého ctižádostivého otce, který už v duchu viděl svou dceru, ale zejména sám sebe, v té nejlepší společnosti. Když nevyslyšela ani jistého mladého vikomta, sir Quentin ztropil takovou scénu, až se před ním všichni v domě trásli strachy.

Všichni kromě Vandy. Tu nevyvedl z míry žádný muž. Po otcově výbuchu však už ctitele odmítala, aniž se doma svěřovala, a nevyslyšeným nápadníkům rezolutně zakazovala, aby se svou žádostí někdy předstoupili před sira Sudburyho. Svědčilo to o síle její osobnosti, nad níž ještě žádný muž nedokázal zvítězit.

Toho rána byla doma sama, protože její otec odjel za služebními povinnostmi z domu. Vedela, že ji čeká spousta náročné práce.

Za sirem Quentinem přicházelo jako za zástupcem koruny mnoho lidí se svými problémy. A on si už zvykl na příjemný pocit, že se může plně spolehnout na svou nesmírně výkonnou dceru, která plnila úlohu jeho neoficiální sekretářky.

Vanda posnídala o samotě a potom zasedla k psacímu stolu v knihovně.

„Odjel otec na tu domluvenou schůzku včas?“ zeptala se služebné, která jí asi o hodinu později přinesla kávu.

„Vyjel z domova brzy, slečno, ale nemířil do města. Vůz mířil opačným směrem.“

„Opačným? Myslíte ke Cunningham Hall?“

„Ano, slečno.“

Vanda se zprudka nadechla.

„Pokud jel otec tam, kam myslím, uškrtním ho vlastníma rukama,“ zamumlala. „Prosím, slečno?“

„Nic. Ta káva je výborná.“

Služebná odběhla. Vanda zůstala sedět, zírala do dálky a hlavou jí vířily nejrůznější myšlenky.

* * *

Robert ujížděl na koni do Sudbury Grange a přemýšlel o Vandě.

Odjakživa je spojovalo přátelství. Ona se smála jeho vtípkům a on ji považoval za příjemnou společnici při každém obědě nebo večeři. Měla úžasný dar získávat si přízeň lidí a dokázala každého rozveselit.

Chovala se k němu pozorně a kamarádsky. A na rozdíl od ostatních žen si na něj nečinila žádné nároky.

Vtom znervózněl. Co když Vanda o tu svatbu s ním stojí? Není náhodou za otcovým plánem ona sama? Nikdy mu však nic takového ani nenaznačila.

Vrtalo mu hlavou, proč si sir Quentin jako budoucího manžela pro svou dceru vybral právě jeho.

Odpověď byla nasnadě.

Ctižádost.

Robert věděl, stejně jako všichni ostatní lidé v celém hrabství, jak sir Quentin zuřil, když se Vanda odmítla provdat za vikomta. Sudbury by se nesmírně rád vyšvihl o něco výš na společenském žebříčku.

Ve skrytu duše Robert Vandu obdivoval, že se nechtěla provdat za nějakého hlupáka jenom proto, že je vikomt, vzepřela se otci a riskovala jeho hněv. Její statečnost však oceňoval jenom jako nezúčastněný pozorovatel, protože on sám by si jednoho dne raději vybral za manželku nějakou poddajnější ženu, která by se tolik nesnažila prosazovat svou vůli.

Robert odbočil na příjezdovou cestu lemovanou po obou stranách vzrostlými duby. Napadlo ho, jestli tu třeba nepotká Vandu na koni, protože za tak krásného rána, jaké bylo to dnešní, se obvykle vydávala na vyjížďku.

Nikde ji však nezahlédl.

Zamířil k hlavnímu vchodu do domu, který sice působil majestátním dojmem, ale nebyl tak dokonale vyvážený a působivý jako jeho vlastní rodové sídlo.

Ještě než seskočil z koně, přispěchal k němu ode dveří sluha.

„Dobré jitro, pane,“ vítal ho Herbert, který sloužil u sira Quentina a jeho rodiny už spoustu let. Hrabě měl pocit, že se na něj komorník dívá úplně jinými očima, jako kdyby tušil, co se děje.

„Cožpak to ví celý dům?“ zamumlal pro sebe Robert. Podle všeho ano. Při tom pomyšlení měl sto chutí otočit se a ujet pryč. Ale nikdy v životě z boje neutíkal, takže zaťal zuby a vešel do domu.

Usoudil, že Vanda je zřejmě v knihovně, protože tam vždycky ráno pročetla noviny. Takže rázně vykročil kupředu a uvnitř spatřil Vandu, jak sedí na pohovce, raník rozložený na klíně.

Zvedla hlavu, a když ho uviděla, překvapeně vydechla.

„Roberte! Nečekala jsem, že tě dnes ráno uvidím!“ zvolala.

„Přišel jsem, jelikož jsem doufal, že tě tu najdu samotnou,“ odpověděl a přistoupil až k ní. Uchopil noviny, které jí spočívaly na kolenou, odložil je a přisedl si k ní.

„Kdybys nebyla sama, hned bych se otočil a zase se vrátil domů.“

Vanda se na něj dívala rozšířenýma očima.

„Co se stalo? Něco zlého?“ zeptala se. „Hned mi to pověz.“

Roberta zaměstnávaly vlastní myšlenky, takže ve Vandině hlase nepostřehl nervózní podtón.

„Nic zlého to není,“ odpověděl váhavě, „ale chci si o tom s tebou promluvit. Je to záležitost, která se – podle tvého otce – týká nás obou.“

Vanda se na něj pozorně zadívala.

„Snad s tebou otec nemluvil o mé svatbě?“ vypravila ze sebe tiše.

„Přijel za mnou dnes ráno,“ začal Robert. „Aby mi pověděl –“ Rozpačitě se zarazil a netroufal si pokračovat. Zdálo se mu, že se sem vypravil zbytečně. Že nedokáže splnit, co si předsevzal.

Na okamžik se v místnosti rozhostilo ticho.

„Navrhl ti otec, že bychom se měli vzít?“ ozvala se po chvílce přiškráceným hlasem.

„Ano, navrhl,“ přisvědčil Robert. „Tys o tom věděla?“

Vanda vzdychla, zčásti zoufale, zčásti nazlobeně.

„Zapřísahala jsem ho, ať za tebou nejezdí, a modlila jsem se, aby mě poslechl,“ odpověděla zostrá. „Zlobil mě s tím už celý uplynulý týden, ale ze všech sil jsem se mu to snažila rozmluvit. Doufala jsem, že si to nechá pro sebe.“

„Takže jsi ho od toho zrazovala?“ zeptal se Robert.

Vanda na něj jenom mlčky zírala.

„*Samozřejmě že ano!* Snad si nemyslíš, že by ten nápad mohl pocházet z mé hlavy?“

Robert zrudl. Za nic na světě by nepřiznal, že ho to skutečně napadlo. Snažil se, aby to na něm nepoznala, ale marně. Cítil, jak ho Vanda doslova probodává očima.

„*Myslel sis to,*“ vyhrkla Vanda zprudka. „*Jak tě to vůbec mohlo napadnout!* Něco tak příšerného, nehorázného –“

„Jsi nespravedlivá.“

„Zřejmě si myslíš, že když jsi hrabě, všechny ženy z celého širokého okolí se tě snaží ulovit a –“

„Většina ano.“ přisvědčil neprozřetelně. „Ale dobře vím, že ty ne,“ dodal kvapně.

„Na omluvy je už pozdě,“ zpražila ho mrazivým tónem.

„Nemínil jsem to jako omluvu.“

„Ale měl bys. To obvinění bylo neslýchané a žádný skutečný džentlmen by nic podobného vůbec nevypustil z úst.“

„Vždyť jsem tě z ničeho neobvinil,“ vyhrkl hrabě. „Vando, prosím tě –“

„Myslím, že bys mě měl začít oslovovat ,slečno Sudburyová‘.“

„Ale vždyť ti odjakživa říkám ,Vando‘.“

„S tím je konec. Odteď bude daleko vhodnější ,slečna Sudburyová‘.“

„Dobře, Van– slečno Sudburyová. Mrzí mě, že jsem vás urazil. Neměl jsem to v úmyslu.“

„Ne? Myslel jste si, že mě neurazíte, když mě obviníte, že se za vás chci provdat?“

Hrabě cítil, jak se mu na šíji ježí všechny chloupky.

„To jsem ne –“

„Máte o sobě zřejmě nesmírně vysoké mínění, pane.“

„Řekl jsem jenom, že –“

„Aby mezi námi bylo jasno,“ sykla, „s tím šíleným nápadem nemám nic společného.“

Hrabě se cítil uražený. Na jednu stranu se mu přirozeně ulevilo, že Vanda nevypadá, jako by jí zlomil srdce, ale na druhou stranu se ho jako muže dotklo, že sňatek s ním považuje za šílený nápad. I když jí vlastně dával za pravdu.

Zhluboka se nadechl.

„V tom případě ten nápad považujeme za šílený oba dva,“ poznamenal. „Mám-li být upřímný, slečno Sudburyová, jste ta poslední žena, se kterou bych se chtěl oženit.“

„Výborně,“ odpověděla břitce. „Vy jste zase ten poslední muž, za kterého bych se chtěla vdát.“

„Takže se na to díváme úplně stejně!“ prohlásil odevzdaně. „Nemohli bychom se teď vrátit na samý začátek našeho rozhovoru? Ale tentokrát budeme vážít každé slovo, které proneseme.“

2

„Máš pravdu,“ prikývla Vanda, která se mezitím už trochu uklidnila. „Tenhle rozhovor je úplně nesmyslný. Neměli bychom si celou situaci ještě ztěžovat.“

Popravdě řečeno se za svůj náhlý výbuch trochu styděla. Nechala se prostě unést, protože si připadala nesmírně pokořená.

„Uráží mě, že tě otec s tím šíleným nápadem vůbec obtěžoval,“ začala klidnějším tónem. „Vždyť jsem mu přece jasně řekla, co si o tom myslím.“

„Takže jsi tu možnost jednoznačně zavrhlá?“ zeptal se jí Robert sarkasticky.

„Jasně jsem prohlásila, že mě nic na světě nepřiměje, abych si tě vzala. Řekla jsem mu, že bych se radši –“

„Ano, ano, chápu, co máš na mysli,“ skočil jí do řeči. „Nemusíš to rozvádět.“

„Říkám to jenom proto, aby nedošlo k nějakému nedorozumění.“

„Ujišťuju tě, že ti rozumím docela dobře,“ odpověděl Robert rázně.

„Protože jsem si jistá, že by sis mě nevzal, chci tě ušetřit trapných rozpaků a povím ti to jako první: Než bych se za tebe vdala, radši bych vyšplhala na nejvyšší –“

„Děkuju, nemusíš to opakovat.“

V knihovně zavládlo ticho.

„Budu k tobě upřímná,“ ozvala se po chvíli Vanda už úplně jiným tónem. „Řekla jsem tatínkovi, že se přátelíme už od dětství a mám tě ráda jako bratra, ale nemiluju tě natolik, abych si tě mohla vzít.“

„Přesně takhle jsem mu to vysvětlil i já,“ řekl Robert. „Mám tě moc rád jako sestru a přítelkyni, ale nikdy mě nenapadlo, že bych si tě mohl vzít, stejně jako to nenapadlo ani tebe.“

„Jak se tatínek vůbec může chovat tak dotěrně?“ rozčilovala se Vanda. „Je to tak trapné!“

„Myslím, že by bylo mnohem trapnější, kdybychom si spolu otevřeně nepromluvíli,“ snažil se ji uklidnit Robert. „A protože se tento problém týká jen nás dvou, určitě najdeme nějaký způsob, jak bychom tvého otce potěšili, aniž bychom my sami něčeho litovali.“

„Vždyť tatínka znáš,“ povzdechla si Vanda hořce. „Jeho potěší jen jedno – když dosáhne svého. Naše pocity ho nezajímají.“

„Jsi k němu nespravedlivá,“ napomenul ji Robert s ironickým úsměvem. „Tvrdil mi, že mu jde o naše štěstí. Když zjistil, že mě nijak zvlášť nepřesvědčil, zdálo se, že mě vůbec nechápe.“

Vanda se mu podívala do očí a neušlo jí, že mu v nich zasvítily veselé ohníčky. Vyprskla smíchy a nakonec se rozesmáli oba.

„Máš pravdu, to je celý on,“ vzdychla a pokývala hlavou. „Vždycky když už něco vysloví nahlas, má pocit, že jde o hotovou věc. Je panovačný, svévolný a odjakživa přesvědčený, že pravdu má jenom on, takže nepřipouští žádnou debatu.“

„Chudinko! Jak jsi to s ním až doted' vůbec vydržela?“

„Protože jsem dcera svého otce! Musím si připustit hořkou pravdu, že jsem úplně stejná jako on.“

„Ale, ale, nebuď k sobě nespravedlivá. *Úplně* stejná snad nejsi, nemyslíš?“

„Tak skoro,“ připustila. „Máš pravdu, že si mě nechceš vzít. Udělala bych ti ze života peklo.“

„Nechci si teď brát nikoho. Jsem se svým nynějším životem spokojený a nechci na něm nic měnit. Jednou samozřejmě musím splnit svou povinnost, abych mohl klidně umřít s pocitem, že mám dědice, který po mně získá titul.“

„Jednou se zřejmě taky vdám,“ ozvala se Vanda. „Ale musím mít pocit, že toho člověka miluju z celého srdce, stejně jako on mě.“

Vtom se sarkasticky usmála.

„Třeba se to nikdy nestane. Možná že zůstanu až do smrti starou pannou. Ale na tom nesejde. Rozhodně je to lepší, než abych si vybrala nepravého.“

„Třeba mě.“

„Třeba kohokoliv, koho nemiluju. Chci si vzít člověka, do kterého bych byla tak zamilovaná, že by mi na ničem jiném nezáleželo.“

Z jejích slov na Roberta dýchlo cosi dojemného. Uvědomil si, že Vanda vlastně vyjadřuje i jeho vlastní pocity. Nestalo se to ostatně poprvé. Byli totiž skutečně dobří přátelé a Robert cítil, že mu Vanda rozumí.

„Ještě nikdy jsi žádného takového muže nepotkala?“ zajímal se.

Vanda zavrtěla hlavou. „Neztrácím naději,“ řekla. „Ale ještě jsem se neseznámila s nikým, kdo by ve mně vzbuzoval podobné pocity. A už vůbec jsem nepoznala nikoho, kdo by miloval mě. A pokud ano, rozhodně se mi s tím zapomněl svěčit.“

„Třeba jsi mu nahnala strach, když jsi tak panovačná, svévolná a tak dále. No dobře, jen po mně neházej tím polštářem!“

„Zasloužil by sis to.“

„Ale pár mužů se už o tebe ucházelo, ne?“

„Ano, jenže žádný z nich nebyl ten pravý. Dokonce ani vikomt. Na něm byl vlastně zajímavý jenom ten titul. A samozřejmě velký dům, pozemky a obrovský majetek. Skoro mi začíná vrtat hlavou, proč jsem ho vlastně odmítla.“

„Protože to byl hlupák,“ připomněl jí Robert věčně. „Aspoň jsi mi to tvrdila.“

„Vážně?“

„Ano. Říkala jsi mi, že pokud bys s ním měla strávit celý život, považovala bys to za hotový očistec. A dodala jsi, že když o něj otec tak stojí, mohl by si ho vzít sám a vyzkoušet si na vlastní kůži, jak by se mu zamlouval.“

„Máš pravdu, říkala jsem to,“ přisvědčila Vanda s úsměvem. „S nikým jiným bych si o tom takhle netroufala mluvit. Jenom s tebou. Vždycky když něco řeknu, ostatním lidem tím vyrazím dech. Mám dojem, že bude lepší, když zůstanu svobodná.“

„Mám úplně stejný pocit,“ pokýval hlavou Robert. „Ne že by se mi ženy nelíbily. Ale nedovedu si představit, že bych měl s některou z nich strávit celý zbytek života!“

Vanda na něj vrhla uličnický pohled.

„Vážně? To bych neřekla. Slyšela jsem, že všechny ženy v Londýně se zoufale snaží stát se lady Cunninghamovou.“

„Přesně tak. Chtějí se stát lady Cunninghamovou, ale ne mojí ženou. Muž miluje ženu kvůli tomu, že je krásná a laskavá, a nechce po ní nic jiného než její srdce. Naproti tomu žena se touží provdat za boháče s titulem a pokud možno s místem u královského dvora.“

„Chudáčku Roberte,“ usmála se na něj rozpustile. „Srdce mi nad tebou krvácí. Koho by napadlo, že jsi tak opuštěný a nešťastný?“

„Dobrá, slečno Prostořeká. Už jsem ti přiznal, že mi staromládenecký život vyhovuje. Umožňuje mi být vůči všem ženám ve střehu. A vyhýbat se jejich léčkám.“

„Vůči všem ženám?“ zeptala se s hlavou skloněnou k rameni.

Robert hned neodpověděl.

„Vůči všem kromě tebe,“ řekl po krátkém zaváhání. „Ano, máš pravdu. Znáám jenom jedinou ženu na celém světě, které věřím a o níž vím, že se mě nesnaží zneužít, a to jsi ty. Nikdy v životě by mě nenapadlo, že mezi mužem a ženou může existovat takové přátelství, jaké spojuje nás.“

„A nesmíme ho zničit žádným podobným nesmyslem, jako je třeba svatba,“ přisvědčila Vanda naléhavým tónem.

„To rozhodně ne,“ přikývl Robert.

„Takže to vidíme úplně stejně. Jenomže co si počneme?“ zeptala se Vanda.

„Otce svým rozhodnutím nepotěšíme, ale pokud se mě pokusí k něčemu dotlačit, prostě s ním o tom odmítnu diskutovat.“

„To je rozumné,“ dala mu za pravdu Vanda. „Ty se od něj můžeš držet dál, ale já ne. A dovedeš si asi představit, že o tom mluvit nepřestane. Nemám tušení, jak to vydržím poslouchat od rána do večera.“

„Pro tebe to bude daleko horší než pro mě,“ přiznal Robert soucitně. Dobře si pamatoval, jak sir Quentin dokázal přesvědčovat lidi, aby udělali něco, co on sám považoval za správné.

„Musíme něco podniknout,“ zamumlal, ale nic konkrétního ho zřejmě nenapadlo.

V místnosti zavládlo ticho. „Odjedu z domova,“ vyhrkla Vanda po chvíli.

„A kam asi, moje milá?“

„Kamkoliv,“ odpověděla odhodlaně.

„To je dost problematický cíl cesty.“

„Jsem plnoletá. Vlastně spíš stará panna ve středních letech. Mám vlastní peníze. Můžu si dělat, co se mi líbí.“

„Obávám se, že žádná žena si nemůže tak docela dělat, co se jí líbí.“ poznamenal Robert účastně. „Svět je v tomhle směru nespravedlivý.“

„Žádný strach si prostě nemůžu dovolit,“ prohlásila Vanda rezolutně. „Musím udělat, co považuju za správné, a na okolní svět nebrat ohledy.“

„Máš dojem, že útek je řešení?“

„Neutíkám. Odjíždím z domova. V tom je velký rozdíl.“

„Ale slečno Sudburyová –“

„Proč mi najednou říkáš ‚slečno Sudburyová‘ a ne ‚Vando‘?“

„Vždyť jsi mi to přikázala,“ připomněl jí mírným tónem.

„Ano, ale to už je celá věčnost. Teď je úplně jiná situace.“

Robert si prohrábl vlasy.

„Už teď je mi líto toho chudáka, který se s tebou ožení,“ procedil skrz zaťaté zuby. „Doženeš ho předčasně do hrobu.“

„Vzhledem k tomu, že to nebudeš ty, nemusíš si z toho dělat těžkou hlavu,“ odsekla mu.

„Pomalů si začínám myslet, jestli bych neměl splnit svou lidskou povinnost a oženit se s tebou, abych toho ubožáka uchránil před zkázou.“

„Proč bys to, proboha, dělal?“ podivila se.

„Protože až se jednou ocitnu před nebeskou bránou, svatý Petr mi ukáže nějakou zničenou trosku, která bývala tvým manželem, a prohlásí: ‚Mohl jsi ho zachránit! Věděl jsi, co je Vanda zač. Ale místo toho jsi tohle ubohé stvoření uvrhl bez jediného slova do záhuby.‘“

„Ano,“ odpověděla mu s rozverným úsměvem. „A tebe pak stihne trest za to, že jsi vedl hříšný život se všemožnými nerestnými ženami, místo abys na sebe vzal těžké břemeno, spojil svůj život se mnou a trpěl jako pravý muž.“

„Máš pravdu, ale – co vůbec víš o mých nerestných ženách?“

„Už jsem ti to říkala. Leccos se ke mně doneslo.“

„Doneslo se ti leccos o vdavekchtivých dámách, ale ty jsi mluvila o nerestných ženách.“

„Vážně? Opravdu jsem to řekla?“ Vyslala k němu vzdorovitý pohled.

Usoudil, že udělá nejlépe, když lo už raději nebude rozebírat. „Držme se tématu,“ prohlásil kvapně. „Jakého tématu?“

„Tvého nesmyslného nápadu, že utečeš z domova.“

„Nic nesmyslného na tom nevidím. Otec se teď chystá do severní Anglie na návštěvu k bratrovi. Zůstane tam nejméně měsíc. A před odjezdem se určitě vynasnaží dát do pořádku veškeré záležitosti, včetně té naší.“

„Nechci, aby mě někdo dával do pořádku,“ ozval se Robert.

„Já taky ne. Jakmile odjede, vypravím se za hranice. Už dost dlouho se chci podívat do Francie a do Itálie. Naučila jsem se francouzsky i italsky, ale ještě nikdy jsem neměla příležitost oba jazyky použít.“

„Nemůžeš přece cestovat sama.“

„Nepojedu sama. Vezmu si s sebou Jenny.“

„Komorná není moc vhodný doprovod. Vando, na tenhle divoký nápad musíš zapomenout.“ V očích jí zasvítilo a Robert poznal, že se v ní všechno bouří.

„Pane, můžu vám připomenout, že nejste můj manžel, takže nemáte právo mi rozkazovat?“

Zaťal zuby. „Nebyl to příkaz, madam, ale přátelská rada.“

„Byl to příkaz.“

„Nebyl.“

„Byl. A neposlouchám muže, který se zuby nehty brání, aby se se mnou nemusel oženit.“

„To není pravda. Ode mě ti žádné nebezpečí nehrozí. Ale jako tvůj přítel –“

„Myslíš si, že mě můžeš ovládat. Jsi na omylu. Nemůžeš mi v tom nijak zabránit.“

„Mohl bych varovat tvého otce.“

Jakmile to vyslovil, okamžitě toho litoval. Vanda vyskočila a v očích se jí hněvivě zablýsklo nad Robertovou zradou.

„Tohle bys udělal?“

„Ne, samozřejmě že ne. Nemyslel jsem to vážně, Vando. Jenom si nedokážu představit, že bys odjela do neznáma bez mužského doprovodu, bez člověka, který by tě chránil.“

„Žádného muže, který by mě chránil, nepotřebuju.“

„Potřebuješ.“

„Ne!“

„Ale ano. A už se přestaň přít, snažím se něco vymyslet.“

Ztichla, ale začala přecházet po pokoji a občas na něj vrhla ironický pohled. Robert mezitím horečně uvažoval a usilovně při tom vraštil obočí.

„Tak co?“ zeptala se ho po chvíli. „Už jsi přišel na nějaký geniální nápad?“

„Ano,“ prohlásil odhodlaně. „Přišel. Pojedu s tebou. Tak mě aspoň nebude pronásledovat strach o tvou bezpečnost.“

„Myslíš to vážně?“

„Naprostu. Až se tvůj otec vrátí a zjistí, že jsi odjela, nemám chuť se s ním setkat. Takhle se tomu vyhneme oba.“

„Ale můžeme vůbec cestovat společně, aniž by se z toho vyklubal skandál?“ vydechla.

„Můžeme předstírat, že jsme sourozenci. Není nic snazšího.“ Robert cítil, jak se ho zmocňuje vzrušení.

„Cožpak to někdo pozná? A až se vrátíme, aspoň jeden z nás, anebo možná oba dva, najdeme řešení našich problémů.“

„Myslíš, že bychom mohli najít životní lásku?“ zeptala se ho dychtivě.

„Rozhodně je pravděpodobnější, že ji najdeme někde jinde než tady, kde už známe všechny lidi z okolí.“

„Máš pravdu. Nechám tady tatínkovi dopis a vysvětlím mu, že jsem odjela na návštěvu k přátelům do Evropy. A ty pak můžeš tvrdit, že jsi odjel třeba na ryby do Skotska nebo do Irska. Nikdo se nad tím nepozastaví,“ plánovala. „Pokud ovšem otec nezjistí, že jsme odjeli spolu,“ dodala. „Pak by se nás snažil přesvědčit, že se musíme vzít, protože jsem se zkompromitovala. Ale tohle prostě nepřipustíme.“

Robert se zčistajasna rozesmál.

„Nemůžu tomu uvěřit. Plánujeme si tady úplně šílený výlet, jako kdyby šlo o nejpřirozenější věc na světě.“

„Skutečně si myslíš, že to dokážeme?“ zeptala se Vanda.

„Samozřejmě. Nejdřív zamíříme do Paříže –“

„Bože můj!“ vzdychla Vanda. „Mohli bychom se podívat na pařížskou výstavu. Ještě neskončila, vid' že ne?“

„Ne, trvá až do listopadu.“

„Pak si tedy můžeme prohlédnout úplně všechno – i tu věž, o které se říká, že je nejvyšší na světě –“

„Eiřtelovu věž,“ doplnil ji Robert.

„Správně. A spoustu jiných míst, která tam stojí za návštěvu –“

„Podíváme se úplně všude,“ slíbil jí. „A potom se budeme rozhodovat ze dne na den a pojedeme tam, kam se nám zachce.“

Vanda vzrušeně zavýskla.

„To je úžasný nápad. A tatínkovi se tak nepodaří zjistit, kde jsme.“

„Takže ujednáno,“ řekl Robert. „Teď se vrátím domů a zařídím všechno, co je zapotřebí. Pokud tvůj otec odjede během dvou dnů, vyrazíme hned po něm, co nejdřív po ránu, ještě než se všichni probudí.“

„To je ta nejúžasnější věc, jaká se mi v životě přihodila.“ vzdychla Vanda nadšeně. „A mám takové tušení, že i nejšťastnější. Nikdo, dokonce ani tatínek, nás už nezastaví.“

Robert se rozesmál.

„Pokud se nám všechno podaří – a jsem přesvědčený, že ano,“ prohlásil, „budu až nadosmrti vděčný osudu.“

Vykočil ke dveřím, otevřel je a ohlédl se na Vandu. „Jedna věc je naprostu jasná.“

„Jaká?“ zajímala se Vanda.

„Nikdo nám potom nemůže vyčíst, že jsme se nesnažili,“ odpověděl. Když pak za sebou zavíral dveře, slyšel, jak se Vanda rozesmála.

* * *

Několik následujících dní se Robert ani na chvíli nezastavil. Rozesílal zprávy všem lidem, s nimiž měl v příštích týdnech domluvenou schůzku.

S Vandou se domlouval písemně. Bude na něj čekat v kočáru za zadní zdí, kam nebylo z domu vidět.

Robert tam dojede vlastním kočárem. Komorník a kočí mu pak přenesou zavazadla do Vandina kočáru a kočí se vrátí nazpátek s tím, že Roberta odvezl až na nádraží.

Sir Quentin Sudbury se během té doby u něj několikrát zastavil, ale Robert předstíral, že není doma. Až poslední den před odjezdem ho přijal, ale jakékoliv zmínce o ožehavém tématu se obratně vyhnul. Dosáhl toho poměrně snadno – neustále hovořil o plánované cestě do Skotska na ryby. Vedl si svou a přitom si uvědomoval, že to asi zní trochu hloupě, ale všechno mu připadalo lepší než nechat mluvit Vandina otce.

Nakonec se sir Quentin vzdal a měl se k odchodu. „Hned po návratu se u vás zastavím,“ řekl Robertovi nakonec. „Musíme všechno naplánovat.“

Robert v duchu zaúpěl a rozhodl se, že zůstane v cizině mnohem déle, než původně zamýšlel. Připadal si jako štvané zvíře, což byl ten nejspolehlivější způsob, jak ho Vandin otec mohl vyhnat z domova.

Jako štvanec se však Robert cítil už hodně dlouho. Pronásledovaly ho mladé ženy a jejich rodiče, které lákalo – jak byl přesvědčen – jeho bohatstvím a šlechtickým titulem. Protože nebyl marnivý, vůbec ho nenapadlo, že by je mohlo přitahovat i jeho hezké vzezření a osobní kouzlo. Prostě předpokládal, že mají ryze praktické pohnutky, a sledoval jejich snažení s cynickými pocity.

Už dávno předtím se rozhodl, že se neožení, pokud se nezamiluje do dívky svých snů, protože byl přesvědčený, že jen ta ho dokáže zahrnout takovým štěstím, jakého by se od žádné jiné nedočkal.

Sledoval mnoho svých přátel, kteří se oženili, ale krátce potom, co řekli ano, svého kroku hořce litovali.

„Zachoval jsem se jako hlupák,“ světil se mu jeden z nich. „Připadalo mi, že se k sobě skvěle hodíme, a rodiče na mě naléhali, abych se oženil, takže jsem se ocitl před oltářem, dřív než jsem si pořádně stačil uvědomit, co dělám.“

„A šlápl jsi vedle?“

„Naprosto,“ přikývl Robertův přítel. „Zjistil jsem, že je nudná a že spolu nemáme vůbec nic společného, což je – popravdě řečeno – stejně tak moje chyba jako její.“

Další přátelé, které znal ještě ze školy, měli podobné zkušenosti. Jednomu z nich manželka utekla s jiným a nechala ho samotného se dvěma dětmi.

Právě kvůli zkušenostem svých kamarádů si Robert umínil, že nikdy nebude trpět stejně jako oni.

Ještě nikdy v životě se nesetkal s ženou, která by v něm zanechala pocit, že je ta pravá. Třeba žádnou takovou ani nepotkám, uvažoval v duchu, když se připravoval k útěku před dalším otcem, který si umínil, že ho dotlačí k oltáři se svou dcerou. A nijak ho při tom netrápilo, že ironií osudu prchá právě s touto ženou, která se za něj navíc odmítala provdat.

Vandin otec měl odjet už večer. Aby se Robert ujistil, že je zástupce koruny skutečně pryč, dal volno svému podkonímu, zamilovanému do komorné v Sudbury Grange, aby se mohl vypravit za svou láskou a strávit s ní večer. Po návratu mladík hraběti potvrdil, že sir Quentin skutečně odjel, a předal hraběti dopis.

Robert ho otevřel a na listu papíru si přečetl jedinou větu: *Budu připravená zítra ráno v šest hodin, než se lidé v domě probudí.*

Vzkaz nebyl podepsán, ale Robert spolehlivě poznal Vandin rukopis. Odpověděl jí stejně stručně: *V půl sedmé. A přijedu včas.*

Nazítí se sešli přesně v dohodnutou dobu. Vanda ho přivítala s uvolněným úsměvem ve tváři.

„Jsem moc ráda, že jsi přijel včas,“ řekla mu schválně nahlas, aby to slyšel i kočí, který jí pomáhal se zavazadly. „Vlak do Londýna totiž odjíždí z Maidstone ve čtvrt na osm.“

„Taky ho nechci zmeškat,“ odpověděl jí Robert stejně hlasitě. „V Londýně už na mě čekají přátelé. A ty se tam s těmi svými zřejmě sejdeš také.“

„Ano, jistě,“ přikývla rozjařeně. „Zdržíš se tam dlouho, než se vypravíš dál?“

„Asi týden,“ odpověděl. „Potom vyrazím do Skotska na ryby a chci si to tam pořádně užít.“

Jakmile měli jistotu, že všichni slyšeli o jejich cestě do Londýna, usadili se v kočáru. Jenny, Vandina komorná, si vylezla na kozlík. Měla oči jenom pro kočího, kterým byl mimořádně pohledný mladík.

„Co si pomyslí tvůj otec, až zjistí, že jsi odjela?“ zašeptal Robert, když se pohnuli z místa.

„Nechala jsem mu dopis, že bydlím u přátel. Napsala jsem mu jména neexistujících lidí a vysvětlila mu, že se možná na týden nebo na čtrnáct dní vypravíme za hranice.“

Robert se rozesmál.

„Jsi geniální, naprosto dokonalá!“ prohlásil. „Byl jsem přesvědčený, že se mi všechno podařilo zařídit stejně chytře jako tobě, ale teď se bojím, že tvých kvalit nedosahuju.“

„To nevadí,“ usmála se na něj mile. „Nejsi prostě takový pokrytec jako já.“

„Cožpak ty jsi pokrytec?“ zeptal se jí ohromeně.

„Každá žena je pokrytec. Vždyť jsi sám uznal, že svět se k ženám chová nespravedlivě. A pokrytectví nám v něm pomáhá přežívat.“

Robert se nezmohl na slovo.

„Asi jsem ti vyrazila dech,“ pokračovala Vanda, když se nedočkala odpovědi.

„Ani ne. Když si vzpomenu na své sestry, musím přiznat, že ani jedna nedokáže člověku sdělit holou nezkreslenou pravdu, pokud má dojem, že ji lze aspoň trochu vyšperkovat,“ odpověděl Robert.

„Ty se nad tím klidně můžeš pozastavovat, protože máš snadnější pozici. Jsi svůj vlastní pán a můžeš si dovolit chovat se přímočaře. Žena musí využívat nejrůznější kličky a další, mnohem rafinovanější metody.“

Robert musel poctivě uznat, že má Vanda pravdu.

„Měli bychom se dohodnout, pod jakým jménem budeme vystupovat,“ ozvala se znovu Vanda.

„Už jsem o tom přemýšlel,“ odpověděl Robert. „Myslím, že já bych měl zůstat u svého jména. Připadá mi to mnohem snadnější.“

„A kdo jsem potom já?“

„Jedna z mých sester.“

„Která?“

„Na tom nezáleží,“ odpověděl se šibalským úsměvem. „Všichni se v nich už dávno přestali orientovat.“

„Tak dobře. Uvidíme, jak se to osvědčí,“ přikývla. „Pokud lidé nebudou vědět, která z nich jsem, aspoň to pak nikomu neprozradí.“

Zakrátko kočár dorazil před maidstoneské nádraží a kočí požádal nosiče, aby jim pomohl se zavazadly.

„Odneste je prosím k vlaku do Londýna,“ vysvětlil mladíkovi.

„Půjdu koupit jízdenky,“ prohlásil Robert a zamířil k nádražní budově.

„Sbohem, Coopere,“ rozloučila se Vanda s kočím. „Už se můžete vrátit domů.“

„Neměl bych raději počkat, než nastoupíte do vlaku, slečno Vando?“

„To není nutné,“ odpověděla mu bezstarostným tónem. „Sbohem, Coopere.“

„Já nevím, slečno. Připadá mi to –“

„Sbohem, Coopere.“

Po chvíli, která Vandě připadala jako věčnost, kočí konečně odjel. Hned nato Vanda s Jenny kvapně vykročily k nádraží a vyhledaly Roberta, který stál u pokladny a právě kupoval jízdenky.

„Zavazadla na nás budou čekat na nástupišti, ze kterého odjíždějí vlaky do Doveru,“ oznámil jim. „Tu změnu jsem nosičovi vysvětlil, jakmile nás Cooper ztratil z dohledu.“

„Nemohla jsem se ho zbavit,“ řekla Vanda podmračeně. „Než vlak přijede, schováme se zatím v čekárně.“

„Schováme? Cožpak jsme nějakí kriminálníci?“

„Připadám si tak. Není to legrační?“ Robert se zamyslel a musel uznat, že i on zažívá dosud nepoznané pocity.

„Kolik ti dlužím?“ zeptala se ho Vanda, když vešli do čekárny. „Nic.“

„Nemůžeš přece platit lístky i mně a Jenny,“ namítla Vanda. „Tak kolik?“

Když spatřil zlobný záblesk v jejích očích, raději vyslovil příslušnou částku. Vanda odpočítala peníze a vtiskla mu je do ruky způsobem, při němž se mu vybavila lady Macbeth zabodávající dýku.

„Děkuju ti,“ řekla mu pak s líbezným úsměvem.

Jakmile se na nástupišti objevil vlak, nerušeně do něj nastoupili a o pouhých několika hodin později dojeli do Doveru. Robert obstaral lodní lístky a slíbil Vandě, že si od ní vezme peníze, jakmile se dostanou na palubu.

Vanda zůstala stát u zábradlí, dychtivýma očima pozorovala přístav, netrpělivě přešlapovala a nemohla se dočkat, až vyplují na moře.

„Nemůžeš se trochu uklidnit?“ zeptal se jí.

„Nemůžu.“ odpověděla bryskně.

„Že jsem se tě vůbec ptal,“ rozesmál se Robert. „Už předem jsem věděl, jak mi odpovíš.“

„Asi ti jdu na nervy,“ poznamenala Vanda rozmarně.

„Ne, cítím se s tebou příjemně. Ten dosavadní život mě už dost nudil, a díky tobě se teď můžu vrhnout do neznámého dobrodružství,“ prohlásil. Potom na ni vrhl rošťácký pohled a dodal: „Ale všechno může samozřejmě skončit pláčem a výčitkami.“

„V žádném případě,“ protestovala Vanda. „Protože jsi tak hodný a bereš mě na tuhle báječnou cestu, budu ti vděčná až do konce našeho výletu. A po návratu možná zjistím, že otec objevil nějakého dalšího hraběte, nebo dokonce vévodu, kterého by si přál za zetě.“

„No tohle! Tak ty mě chceš vyměnit za vévodu! Ted' mi konečně došel úplný význam toho spiknutí.“

Vanda se mu podívala do rozesmáté tváře, orámované větrem načechranými vlasy, a v tu chvíli jí blesklo hlavou, že by Roberta za žádného jiného muže na světě nevyměnila. Nikdy předtím ji nenapadlo, že je vlastně moc hezký.

Připadá mi hezký, protože mi tak vyšel vstříc, pomyslela si však hned vzápětí. Tu svatozář mu dodává jenom pro tuhle chvíli moje panovačná, svévolná povaha, uvažovala v duchu a neubránila se při tom úsměvu.

Robert k ní zaletěl pohledem. „Co je?“ zajímal se.

„Nic. Podívej, už vyplouváme.“

Lod' se skutečně odpoutala od přístaviště a za pár minut už měli přístav za zády.

„Naše cesta začíná,“ řekl Robert a Vanda se radostně rozesmála.

„Mám pocit, že se mi to všechno jenom zdá,“ vyhrkla. „Připadá mi, že se co nevidět vzbudím a zjistím, že ležím doma v posteli. Ale nejradši bych takhle snila až do konce života!“

Vtom si v náhlém návalu emocí sundala klobouk a uvolnila si vlasy, takže jí volně splývaly na ramena.

„A já zase chci, aby se ti splnilo všechno, co si přeješ,“ řekl Robert.

Pozoroval ji, aniž ho Vanda vnímala. Dívala se na moře ve směru plavby a vlasy jí vlály ve větru.

Už to nebyla ta klidná a vyrovnaná dívka, kterou odjakživa znával. Připadala mu teď jako zosobnění svobody – nespoutaná, divoká a dychtící po dobrodružství.

Ze strany sledoval její profil, klasickou křivku jejího čela a nosu, kypré rty a bradu, o níž si vždycky myslel, že je na ženu příliš pevně řezaná.

Ted' mu docházelo, jak se v ní mýlil. V tuto chvíli viděl ve Vandině tváři jenom odvalu a odhodlání. Kolik žen by se mohlo pochlubit těmito vlastnostmi? Kolik žen by se s ním dokázalo takto neohroženě vydat na cestu a čelit okolnímu světu?

Vtom si uvědomil, že by si jako společníka na nadcházející cestě nepřál nikoho jiného než právě tuto ženu.

3

V Calais nastoupili do vlaku, který mířil do Paříže, a pohodlně se usadili v kupé. Když si Vanda svlékala rukavice, cosi upoutalo Robertovu pozornost.

„Co to máš na levé ruce?“

Zvedla zápěstí, aby se mohl podívat – na jednom prstě měla navlečený prostý zlatý kroužek a na druhém třpytící se diamantový prsten nesmírné hodnoty.

„Patřily mamince,“ vysvětlila mu.

„Ale proč sis je vzala? Lidé si pomyslí, že jsme manželé.“

„Ne. Pomyslí si jen to, že já jsem vdaná žena. Vdaná a ovdovělá. Tím se vysvětlí naše rozdílná jména v cestovním pasu, pokud by si toho někdo všiml.“

„Aha,“ přikývl. „Když už jsi o tom začala, měli bychom si všechno dobře promyslet. Kdy ses vdala a za jak dlouho jsi potom ovdověla?“

„Ještě jsem se nerozhodla.“

„V tom případě se musíš rozhodnout okamžitě. Musíš se totiž do své úlohy vžít, tak aby ti všichni věřili každé slovo. Jedna slavná herečka se mi svěřila, že se přesně takhle připravuje na každou roli a vděčí tomu za své obrovské úspěchy. Podle mě má pravdu.“

„Rozumím,“ odpověděla Vanda zvolna, „slavná herečka. Hmm.“ V obličeji se jí při tom objevil tázavý úsměv.

„A její jméno ti nepovím, tak se mě neptej.“

„A je hodně slavná?“

„Už jsem ti to řekl.“

„Zřejmě jste si byli *hodně* blízcí,“ pokračovala Vanda.

„I kdyby, stejně bych ti to neprozradil.“

„Byla hodně přitažlivá?“

„Ano.“

„Naučil ses od ní i další zajímavé věci?“

„Vando, varuju tě –“

„Vždyť jsi o ní sám začal,“ odpověděla mu nevinným tónem a zorničky se jí rozšířily. „Připadá mi úžasné, že dokážeš tak otevřeně mluvit o svých bývalých známostech –“

„Kdo říkal, že je to moje bývalá známost?“ vyhrkl Robert bez dlouhého uvažování.

„Cože? Chceš tedy říct, že je to –?“

„To stačí,“ zarazil ji. „Nemůžeme na to téma zapomenout?“

Mlčky na něj zírala.

Robert pocítil uspokojení, že Vandě vyrazil zbraně z ruky.

V podvečer dorazili do Paříže a vystoupili z vlaku, oba poněkud utrmácení po dlouhé cestě.

„Možná že nenajdeme žádná volná místa v hotelu, když se tady teď koná ta výstava,“ posteskla si Vanda. „Mělo mě to napadnout.“

„Vydáme se přímo do nejdražšího hotelu ve městě,“ navrhl Robert. „Tam máme největší naději.“

Měli štěstí. Přijeli na Champs Élysées, do hotelu nazvaného *Hotel du Mazarin*, z něhož kvůli rodinným problémům předčasně odjížděl nějaký francouzský šlechtic. Robert si okamžitě zamluvil jeho apartmá a během několika minut se už s Vandou zabydlovali v prvním poschodí.

Když Vanda s Jennyinou pomocí vybalila zavazadla, dospěla k rozhodnutí, které Robertovi oznámila, hned jak o chvíli později vstoupil k nim do dveří.

„Potřebuju úplně vyměnit šatník,“ prohlásila. „Okamžitě.“

„Co myslíš tím ‚okamžitě‘?“ zeptal se znepokojeně.

„Myslím tím, že vyrazíme na nákupy hned teď.“

„Ale všechny obchody už brzy zavřou.“

„V tom případě si musíme pospíšet.“

Během doby, která zbývala do večera, stačili koupit elegantní cestovní kostým a slavnostní toaletu, nad kterou Vanda vzdychala nadšením, jakmile si ji oblékla. Byla to působivá kreace z vínového sametu se stříbřitou výšivkou, probraná v pase, ale s rozšířenou sukní. Jedinou starost Vandě trochu působil hluboký dekolt. Ale potom si uvědomila, že je vlastně vdaná žena, i když ovdovělá, takže si může dovolit trochu víc než svobodná dívka.

Když si ji Robert večer přišel vyzvednout, pocítila nesmírné zadostiučinění, protože si všimla, že od ní nemůže odtrhnout oči.

„Jak je to dlouho, co jsi ovdověla?“ zeptal se jí opatrně.

„Dva roky,“ oznámila mu teatrálně. „Celou tu dobu jsem truchlila v ústraní. Ale pak jsi mi jako hodný bratr vysvětlil, že jsem držela smutek dostatečně dlouho.“

„Vážně?“

„Samozřejmě. Prohlásil jsi, že mě chápeš, protože Charles byl mojí životní láskou, ale že by si určitě nepřál, abych ho oplakávala až do konce života. Připomněl jsi mi, že jsem ještě mladá, a mám tedy nejvyšší čas zase si začít trochu užívat života.“

„No tohle, Vando!“ zvolal znechuceně Robert. „Nikdy v životě bych něco tak troufalého nevypustil z úst.“

„No, určitě to bylo něco v tomhle smyslu.“

„Myslíš, že se tahle toaleta hodí pro vdovu, která se zase vrací do života?“ zeptala se Vanda.

„No, hodně toho odhaluje,“ odpověděl Robert váhavě a snažil se přitom nedívat se do míst, která měl na mysli. Tak hluboký dekolt vyžadoval dokonalá ňadra, a ta Vanda rozhodně měla.

„Nejsem už žádné mladičké děvče, ale zralá, světa znalá žena,“ prohlásila. „Chudáčkovi Charliemu jsem se v takovýchhle šatech vždycky líbila. Vínová byla jeho nejoblíbenější barva, a navíc mě strašně rád viděl v diamantech,“ dodala a dotkla se prsty brilantové členky ve vlasech, z níž se tyčila dvě stříbřité péra. Další diamanty měla kolem krku.

„Vando, proboha!“

„Jenom se držím tvých pokynů. Snažím se vžít do role.“

„Pokud tedy chceš hrát svou úlohu skutečně věrohodně, nedávej svému zesnulému manželovi takové jméno, jako je Charlie. Nezní to dobře.“

„Tak tedy Hector,“ přišla okamžitě s jiným řešením.

„Když chceš.“

„Drahý Hector. V takovýchhle šatech mě viděl nejraději. Říkával mi: „Vando, miláčku, rudá je barva zapadajícího slunce a diamanty mi připomínají třpyt v tvých očích.“

„Dělá se mi špatně,“ prohlásil Robert a protáhl obličej.

„Ty jsi chudáčka Hectora nikdy nechápal.“

„V čem byl, prosím tě, Hector ‚chudáček‘? Kromě toho, že si tě vzal.“

Robertovu poznámku důstojně přeslechl.

„Nikdy jsi ho neuměl pořádně docenit.“

„Možná že ne, ale pokud ti říkal podobné nesmysly, pak jsem rád, že je po smrti!“

„Tvrdil, že jsem jeho hvězda, která mu ozařuje cestu životem, slunce, které mu zalévá světlem –“

„Tak tohle tedy ne, milé děvče. Teď už přehráváš.“

Vanda se rozesmála na celé kolo. Robert se k ní přidal a oba pak v povznesené náladě sešli do hotelové restaurace, aby se navečeřeli.

Jakmile vešli dovnitř, Robert si všiml, že se k nim otočily hlavy všech přítomných hostů. Byl na podobné reakce zvyklý, protože díky svému titulu zaujímal ve společnosti významné místo, ale tentokrát cítil, že zájem okolí pramení z něčeho jiného. Všeobecnou pozornost totiž vyvolala jeho společnice.

Často vídal Vandu na plesích, ale nikdy si nevšiml, že by se stala předmětem tak nepokrytého obdivu. Usoudil, že to zřejmě nějak souvisí s její toaletou. Svobodná dívka by si nikdy nemohla dovolit šaty z temně rudého sametu. Taková róba se hodila pouze ke zkušené ženě – a Vanda v ní vypadala naprosto dokonale.

Jenomže Vanda už rozhodně není dívka, pomyslel si. Její čtyřicet. Někdo by ji dokonce mohl nazvat starou pannou. Což ale k Vandě neseď. Je prostě úžasná!

„Pověz mi ještě něco o Hectorovi,“ vyzval ji, když se posadili ke stolu a číšník jim nalil šampaňské. Vyrukoval se svou žádostí jenom kvůli tomu, že obdivoval Vandinu vynalézavost a zajímalo ho, co si tahle bystrá dívka ještě vymyslí.

„Nejdřív mě miloval tajně,“ začala Vanda. „Museli jsme se scházet v ústraní, aby se o tom nikdo nedozvěděl.“

„Proč?“

„Kvůli tobě, přirozeně. Choval ses úplně nemožně. Neměl jsi ho rád a od samého začátku jsi naší lásce nepřál. Nakonec jsme spolu utekli. Pomstil ses nám tím, že jsi nám odmítl vydat můj majetek.“

„Jsem to ale tyran, víd?“ poznamenal vlídně.

„Úplná příšera. Vrhla jsem se ti k nohám –“

„Jak se ti to podařilo? Vždyť jsi přece utekla z domova!“

„Vrátila jsem se.“

„Takže nemělo smysl utíkat.“

„Vrátila jsem se, až když jsme se s Hectorem vzali.“

„Vrátila ses jenom ty? A co Hector? Nenašel v sobě tolik odvahy, aby čelil mému hněvu jako pravý muž.“

„Hector byl básník.“

„Proboha!“

Vanda si uvědomila, že se příliš rozpovídala, a tak se pokusila obrátit Robertovu pozornost k něčemu jinému. „To šampaňské je skvělé.“

Dolil jí sklenku a pobaveně se jí zadíval do obličeje.

„Kde jsem to skončila?“ ozvala se po chvílce.

„Vrhla ses mi k nohám,“ připomněl jí Robert.

„Aha. Sepjala jsem ruce a zapřísahala tě. aby ses k nám nechoval tak nelítostně.“

„Doufám, že jsem po tobě hodil vázu s květinami.“

„Ne, zvítězily v tobě bratrské city.“

„Vážně? Tohle že jsem dokázal?“

„Hector se ke mně připojil –“

„Jakmile nebezpečí pominulo.“

„Jakmile získal jistotu, že s ním budeš jednat, jak se sluší a patří.“

„Už se vůbec nedivím, proč tvůj manžel zemřel,“ poznamenal Robert s potměšilým výrazem. „Zřejmě jsem ho v náhlém pomnutí smyslů zavraždil!“

„Přijijme si na to!“ navrhla Vanda rozverně.

Pozvedli sklenky a přitukli si.

„Jeviště v tobě přišlo o skvělou herečku,“ vysekl jí poklonu Robert. „Nebo možná o autorku divadelních her, protože máš obdivuhodnou fantazii.“

„No, v divadle by se mi moc líbilo,“ vzdychla Vanda. „Doma se příšerně nudím. Ta domácí role usedlé mladé dámy mi vůbec nesedí.“

„Kdy ses, prosím tě, chovala usedle?“ neodpustil si otázku.

„No, vlastně nikdy,“ zamumlala, ale zřejmě se necítila dotčeně. „Ale přece jen jsem musela hodně věcí předstírat. Toužila jsem ze všeho utéct a vysnila jsem si, že mi k tomu dopomůže nějaký krásný rytíř na bílém koni. Jenomže když jsem začala dostávat nabídky k sňatku, zjistila jsem, že všichni zájemci jsou ještě příšernější než tatínek. Kdybych se pro některého z nich rozhodla, znamenalo by to dostat se z bláta do louže. Nebo z deště pod okap.“

„Aspoň některý z nich snad byl inteligentní a zábavný.“

„Neřekla bych. Jenom mi pochlebovali a snažili se mě políbit.“

„Většina žen by takové muže považovala za zábavné a inteligentní,“ připomněl jí.

„Pak má tedy většina žen nesmírně omezený pohled na život,“ odpověděla mu rázně.

Robert si uvědomil, že má Vanda pravdu. Začalo mu docházet, že tahle venkovská dívka má mnohem větší rozhled než všechny ženy, které kdy v životě poznal.

„Jak ses dívala na ty muže, kteří se tě snažili políbit?“

„S žádným z nich jsem se líbat nechtěla.“

„Znamená to tedy, že jsi nikoho nepolíbila?“ vyzvídal a napjatě čekal na odpověď.

„No, mám dojem, že jednoho ano,“ zamumlala. „Nebo dva až tři. Už si to nepamatuju.“

„Nepamatuješ si, jestli ses líbala jenom s jedním mužem, anebo jestli jich bylo víc?“

„Záleží na tom? V takovéhle situaci je totiž stejně jeden jako druhý, víš?“

„Ne, to jsem nevěděl,“ odpověděl trochu podrážděně. „Musím se trochu poučit.“

„No, říkají úplně stejné věci – jste dívka mých snů, nedovedu pochopit, jak jsem bez vás mohl až doteď žít, vzpomínám na vás, hned jak se probudím i než jdu spát. Vždyť víš, co se při takových příležitostech říkává,“ vysvětlovala.

Robert to skutečně věděl, protože svým láskám adresoval stejné fráze. Poprvé v životě ho teď napadlo, jak se na jeho výlevy dívaly dotyčné ženy. Nevysmívaly se mu potají? Nenudil je? Porovnávaly ho s ostatními muži?

A cítil, jak při tom střídavě rudne a zase bledne.

„A potom si tě k sobě přitisknou, začnou ti prudce dýchat do obličeje a ty se úplně zalykáš, jak z nich páchne víno. Anebo tabákový kouř, což je ještě mnohem horší!“

„To je hrůza!“ prohlásil. „Vydechovat dámě do obličeje vinné nebo tabákové výpary se nesluší.“

„Ty jsi nic podobného rozhodně nikdy v životě neudělal.“

„Nikdy. Doufám, že jsem žádné ženě nezavdal důvod, aby si mohla stěžovat na moje chování.“

„Cože? Nikdy za celý svůj pestrý život?“

„Nijak zvlášť pestrý život jsem v tomhle ohledu nevedl,“ odpověděl nepřiliš přesvědčivě. „Nesmíš věřit všemu, co se povídá,“ dodal.

„Nelži! Pověstmi o tvých výstřelcích se bavím už spoustu let.“

„Přiznávám, že pár žen, které se mi zdály přitažlivé, se v mém životě objevilo,“ připustil Robert. „Ale dříve nebo později jsem se v nich zklamal. A jakmile jsem si uvědomil, že v sobě nemají to, co u žen hledám, netoužil jsem po ničem jiném než po co nejrychlejším rozchodu.“

„Ano,“ řekla. „Tak je to. Člověk stále doufá, ale to záhadné ‚cosi‘ nenachází,“ poznamenala Vanda a trudemyslně vzdychla. Vtom se ovzduší, které mezi nimi až dosud panovalo, úplně změnilo. A když pak zvedla hlavu a podívala se Robertovi do očí, zjistila, že se mu z nich čtverácký výraz vytratil.

„Jednou to najdeš,“ řekl jí něžně. „Ale až se to stane, ne aby tě napadlo přiznat se tomu člověku, že ses líbala i s jinými. Každý muž si přeje, aby jeho budoucí žena patřila jen jemu, a nestojí o to, aby ho nudila historkami o nápadnících, které poznala před ním.“

„Nudila?“ ozvala se zamyšleně. „Aha, rozumím.“

Robertovi však v tu chvíli nepřipadaly Vandiny milostné zážitky nudné, ale spíš nesnesitelné, bolestné a mučivé.

„Zapomeň na to,“ ozval se po chvílce. „Zapomeň na minulost, stejně jako se na ni snažím zapomenout i já. Předstírejme, že jsme právě dospěli a vstupujeme do nového světa. Jako děti jsme o svém budoucím životě měli zkreslené představy. A jsem zklamaný, stejně jako ty, že není tak zajímavý a plný dobrodružství, jak jsem doufal.“

„To je pravda,“ souhlasila Vanda. „Měla jsem za to, že se zamiluju hned na prvním plese, na který se vypravím.“

Robert se rozesmál. „Já jsem si zase myslel, že se zamiluju do nějaké krasavice, kterou mi budou všichni muži závidět.“

„A dopadlo to jinak?“

„Mám podobnou zkušenost jako ty. Zjistil jsem, že většina příslušnic opačného pohlaví se navzájem podobá jako vejce vejci. Proto jsem se neoženil. Možná mám příliš velké nároky. Anebo jsme možná příliš romantičtí. Nedokážeme se dívat na věci střízlivě, takže toužíme po něčem, co neexistuje.“

„Ale to jsou poráženecké řeči,“ napomenula ho Vanda. „Nehledáme nic jiného než lásku, skutečnou lásku, která člověka povznáší, i když je pravda, že ne každý ji potká. Ale někteří lidé ano. Tak proč by se to nemělo podařit i nám?“

„Nevím. Ledaže bychom měli větší štěstí než ostatní. Občas mám pocit, že se zařadím mezi ty neúspěšné.“

Vanda přikývla. „Ano, vím, jak to myslíš,“ zašeptala.

Robert zvedl hlavu a něžně se na ni usmál. A aniž si pořádně uvědomil, co dělá, položil jí dlaň na hřbet ruky.

Vanda pak Robertovi stiskla prsty a mile se na něj usmála.

„Roberte, příteli, jsem tak rád, že vás zase vidím!“ zaslechli za sebou čísi hlas.

Vanda stáhla ruku nazpátek a ohlédla se přes rameno, aby se podívala, kdo se k hraběti tak vřele hlásí. Spatřila vysokého muže středního věku, s prošedivělými vlasy a ryšavým knírkem. Když pak přistoupil k Robertovi a napřáhl k němu pravici, doslova zářil nadšením.

„Guilberte!“ zvolal Robert, stiskl mu ruku a radostně se s ním přivítal.

Muže doprovázela krásná, elegantní, asi čtyřicetiletá dáma, která Roberta také pozdravila jako starého známého.

„Naposledy jsme se viděli, ještě než jste zdědil hraběcí titul,“ zavzpomínal muž, jemuž Robert říkal Guilberte. „Ale potom jsme se samozřejmě dozvěděli, že je z vás lord Cunningham.“

Robert se otočil k Vandě.

„Drahoušku, mám dojem, že ještě neznáš mého přítele hraběte Guilberta de Fontellac a jeho okouzlující ženu. Drazí přátelé, tohle je madam Sudburyová, moje sestra. Přesněji řečeno jedna z mých sester.“

„Kdo by neslyšel o okouzlujících dívkách Cunninghamových?“ prohlásil hrabě galantně. „Těší mě, že konečně jednu z nich poznávám,“ dodal, sklonil se k Vandině ruce a potom Robertovu „sestru“ představil své manželce.

Čekalo je však ještě jedno představování. Za hrabětem stál asi třicetiletý pohledný muž s tmavými vlasy a románskými rysy.

„Tohle je můj italský přítel Piero Farnese,“ řekl Guilbert. „Je u nás na návštěvě.“

Piero se pozdravil s Robertem jako pravý džentlmen, ale veškerou pozornost při tom věnoval Vandě. Zdálo se, jako by se jeho velké čokoládově hnědé oči do dívčiny tváře doslova vpíjely.

Trojice si pak přisedla k Robertovi a Vandě a hrabě Guilbert objednal další šampaňské.

Piero si okamžitě zajistil místo vedle Vandy a hraběnka – jak si dívka pobaveně všimla – se zase vměstnala vedle Roberta.

„Váš manžel se k nám připojí také, signoro?“ zeptal se Piero.

„Bohužel, můj manžel už není mezi námi,“ odpověděla mu Vanda a smutně sklopila oči.

„To je nesmírná tragédie,“ řekl Piero. „Je mrtvý už dlouho?“

„Skoro dva roky. Celou dobu jsem držela smutek a oplakávala bych ho doteď, kdyby nebylo tady mého bratra, který mě přemluvil, že už je načase, abych se zase vrátila do normálního života.“

„V tom případě váš bratr prokázal službu všem mužům, signoro, protože nám umožnil, abychom se těšili z vaší krásy.“

„Jste příliš laskavý,“ odpověděla Vanda skromně.

„Víte, obávám se, že se pro mě jako vdovu příliš nehodí, abych se ukazovala ve společnosti v jiných než černých šatech.“

Piero to komentoval vášnivým výlevem v italštině. Vanda tento jazyk sice studovala, ale nikdy v životě se jí nenaskytla příležitost použít ho v praxi. Teď pozorně poslouchala a mohla si přeložit spoustu lichotek, které se vztahovaly k její osobě.

Ačkoliv se zdálo, že Vanda věnuje veškerou pozornost Pierovi, díky kradmým pohledům stranou stačila sledovat, že hraběnka si neustále povídá s Robertem. Několikrát zaslechla svoje jméno, takže usoudila, že jí hrabě vypráví historii „sestřina“ života, kterou si spolu vymysleli. Přitom si všimla, že z něj hraběnka nespouští oči.

„Přirozeně jste mi nerozuměla.“ ozval se Piero. „S radostí vám to povím znovu anglicky.“

„Ale rozuměla,“ vyvedla ho z omylu Vanda. „Aspoň zčásti.“

„Znáte mou mateřštinu?“

„Trochu, ale mluvenému slovu rozumím dost špatně.“

„Víte, co znamená slovo *bella*?“ Vanda se rozesmála. „Ano, vím.“

„*A bellissima*?“

„I tohle slovo znám.“

Piero sevřel Vandinu ruku do obou dlaní a doslova ze sebe vychrlil celý vodopád obdivných lichotek. Vanda měla co dělat, aby se nerozesmála. Ale dobře se bavila.

Hovor se nesl v běžné konverzační rovině. Hrabě s manželkou vysvětlovali, že se přijeli podívat do Paříže na výstavu. Nazítří se vrátí do svého zámku, kde posléze pořádají slavnostní ples.

„Na který jste oba samozřejmě srdečně zváni,“ ujistila je hraběnka.

„Co si o tom myslíš?“ obrátil se k Vandě Robert.

„Pozvání s radostí přijímám,“ přikývla nadšeně Vanda.

„Oh, grazie!“ zvolal Piero. „*Renderai tutto meraviglioso con la tua presenia.*“

„Příliš mi lichotíte!“ odpověděla.

„*Danzeremo assieme tutti i balli.*“

„Úplně celý ne,“ zaprotestovala.

Piero se však rozohnil. „*Ammazzero il primo che si proverà di Balcare con te,*“ prohlásil, vtiskl jí na hřbet ruky polibek, a protože se zdálo, že jí míní zasypat polibky celou paží, Robert významně zakašlal.

Piero se zatvářil, jako by se právě probudil ze sna. „Je rád, že přijdeme na ten ples,“ přeložila Vanda sebevědomě Robertovi Italův výlev. „To vidím,“ poznamenal.

Pierovi neušel Robertův mrazivý výraz. „Dovolíte jí to?“ zeptal se ho a přitom stále svíral v dlaních Vandinu ruku jako cennou trofej. „Nevadí vám, že se před signorou s obdivem skláním?“

Tak takhle se tomu u vás říká, pomyslel si Robert, ale nahlas odpověděl: „Záleží jen a jen na mé sestře, co si ona sama dovolí a co ne. Ale mám dojem, že už bychom měli jít. Je pozdě a musí si po dlouhé cestě odpočinout.“

„Já?“ zeptala se Vanda.

„Samozřejmě. Zítra nás čeká náročný den. Jestli se nepletu, chtěla ses podívat na Eiffelovu věž.“

„Velice rád vám ji ukážu,“ nabídl se okamžitě Piero. „Vyzvednu si vás hned zítra po ránu.“

„To bude milé,“ usmála se Vanda, ještě než se Robert stačil nadechnout.

„A potom vás uvidíme na ples,“ dodala hraběnka.

Hned nato se společnost zdvořile a v dobrém rozmaru rozešla a Robert svou „sestru“ doprovodil do jejího pokoje.

„Pojď na chvilku dovnitř,“ vybídla ho Vanda a z očí jí vyšlehly blesky. „Něco ti musím říct.“

„A já zase něco musím říct tobě,“ prohlásil Robert, vešel za ní do místnosti a zavřel za sebou dveře.

Vanda se k němu otočila a probodla ho pohledem.

„Jak to, že sis vůbec dovolil poslat mě spát!“ obořila se na něj. „Nejsem dítě, a nejsem dokonce ani tvoje sestra.“

„To je zřejmé už na první pohled. Moje sestra by se totiž chovala mnohem slušněji.“

„Já jsem se slušně chovala.“

„Jestli považuješ za slušné, když dovolíš úplně neznámému muži, aby si s tvou rukou pohrával, jako by to byla jeho hračka –“

„Nic takového neudělal.“

„Měl jsem pocit, že ti ji každou chvíli utrhne a odnese si ji domů. Určitě by to s chutí udělal.“

Vanda vyprskla smíchy, ale Robert si ji stále měřil mrazivým pohledem.

„Bavíte se dobře, madam?“ zeptal se upjatě.

„Znělo to strašně směšně.“

„Já jsem to ale myslel vážně.“

„Děláš z komára velblouda. Jenom kvůli tomu, že se mnou flirtuje hezký mladík –“

„Takže to nebylo nic víc? Nic než flirtování? Pověz mi něco o tom krátkém rozhovoru, který jste spolu vedli v italštině!“

„Tvrdil, že když na ten ples přijedu, bude mu hned připadat krásnější,“ odříkávala Pierova slova Vanda. „Já jsem mu odpověděla, že mi příliš lichotí. A on pak prohlásil, že spolu protančíme celý ples. Na to jsem mu odpověděla, že úplně celý ne, a on pohrozil, že zabije všechny muže, kteří si troufnou vyzvat mě k tanci. To je všechno.“

„Všechno?“ opakovat Robert nevěřičně. „Seznámila ses s ním teprve dnes večer!“

„Vždyť nikdo nerozuměl, o čem jsme si povídali.“

„Díky bohu!“

Robert si své chování nedovedl vysvětlit. Chápal, proč si chce Vanda – dívka, která až dosud vedla nesmírně upjatý život – naplno vychutnat dosud nepoznanou svobodu. Ale nečekal, že mu to způsobí takový šok. Tohle nebyla Vanda, které chtěl dělat společníka na cestě. Byla mnohem nevázanější a koketnější – ano, rozhodně v sobě měla víc ženskosti – než dívka, kterou znával.

Důvěrný charakter jejich společné cesty mu teď začínal připadat poněkud nevhodný. Předtím ho nic takového ani nenapadlo. Jenomže tehdy ve Vandě skutečně viděl svou sestru.

Ted' se však na ni dívá jako na svou sestru stále méně. V tomhle ohledu si ještě musí leccos ujasnit.

„O Pierovi nic nevíš,“ ozvala se znovu Vanda. „A nemáš sebemenší právo kritizovat ho. Nebo mě.“

„Vždyť jsem tě nekritizoval,“ namítl chabě.

„Obvinil jsi mě, že se v přítomnosti muže chovám neslušně!“

„Bereš těch pár unáhlených slov příliš vážně,“ odpověděl. „Možná jsem to trochu přehnal – pokud ano, omlouvám se. Ale měla by ses chovat obezřetněji.“

„Obezřetně jsem se chovala celé poslední dva roky. Teď jsem odložila smutek. Sám jsi mi to radil.“

„V tom smyšleném světě, který jsme si vytvořili, možná ano. Ale ve skutečnosti –“

„Komu záleží na tom, co je ve skutečnosti?“ odbyla ho Vanda mávnutím ruky. „Skutečnosti mám už plné zuby. Teď toužím po něčem jiném, a tohle je jediný způsob, jak toho můžu dosáhnout.“

„Nechci po tobě nic jiného, než aby ses ve svém chování k mužům trochu krotila.“

„Můžu ti připomenout, že záleží jen a jen na tvé sestře, co si ona sama dovolí a co ne. Přesně tohle jsou tvoje vlastní slova.“

„Musel jsem zešít. Předpokládal jsem totiž, že moje ‚sestra‘ umí zachovávat dekorum.“

„Nic jsi nepředpokládal. Kromě toho si vdova může dovolit mnohem víc než svobodné děvče.“

„Jenomže ty žádná vdova nejsi!“

„Ale muži si myslí, že ano. Není to legrační?“

Robert se napřímil. „Vidím, že tady je každé slovo zbytečné,“ poznamenal přezíravě. „Už jdu, aby ses nad tím mohla zamyslet o samotě.“

„Výborný nápad,“ souhlasila s úsměvem. „Už se na to těším.“

Zpražil ji pohledem a sklíčeně – protože ji nedokázal přesvědčit – odešel do svého pokoje.

4

Pařížská výstava byla otevřena na počest stého výročí Velké francouzské revoluce,“ odříkávala Vanda.

Četla nahlas brožuru, kterou našla večer ve svém hotelovém pokoji. Prostudovala ji už od začátku do konce, potom si ji prolistovala ještě jednou, jakmile se oblékla, a teď s ní znovu seděla u snídani.

Přesvědčila Roberta, aby se najedli dole v restauraci, protože tak budou moci pozorovat „pařížský život“ zblízka.

Robert však nemohl potlačit pocit, že odtud chce jeho „sestra“ vyhlížet Piera.

„Je tady množství muzeí a výstav,“ pokračovala, „ale nejpůsobivější je Eiffelova věž. Postavil ji Gustave Eiffel, měří tři sta metrů a je to nejvyšší stavba na světě. Osvětluje ji deset tisíc plynových svítilen a dva světlomety vrhají světlo na celou Paříž.“ citovala z příručky.

„Včera jsem seděla u okna a pozorovala ji,“ pokračovala a odložila brožuru. „Díky tomu osvětlení jsem ji viděla i z dálky. Už se nemůžu dočkat, až na ni vyšplhám.“

„Navštívíme ji společně, jakmile dojdíš snídani,“ řekl Robert. „Ale zřejmě to hned tak nebude, protože se víc věnuješ čtení než jídlu.“

Odstrčila brožuru o kus dál. „Přestaň se tvářit, že tě ta věž nezajímá. Vyhlížel jsi z okna a díval ses na ni taky.“

„Nedíval.“

„Ale ano. Vyšla jsem na balkon a všimla si, že se díváš ven.“

„Je to úžasná stavba,“ připustil. „Takže o ni projevují zdvořilý zájem.“

Vanda se zachichotala, ale Robert se tvářil, jako by to neviděl.

Když k ní zaletěl pohledem o chvílku později a viděl, jak se s líbezným úsměvem zvedá ze židle, úplně ho to vyvedlo z míry. Rozhlédl se a spatřil přícházet Piera, obě ruce napřažené k Vandě. V těsném závěsu za ním viděl zhruba stejně starého, mimořádně pohledného mladíka.

„Signoro,“ rozzářil se Piero, uchopil Vandu za ruce a jednu po druhé políbil. „Jsem tak šťastný, že vás zase vidím. Celou noc se mi zdálo o vaší kráse a vyprávěl jsem o vás tady svému příteli Françoisovi s takovým nadšením, že vás chtěl také poznat. Trval na tom, že se k nám dnes připojí, aby se přesvědčil, že jsem nepřeháněl.“

Ukázalo se, že François je nejstarší syn hraběte Guilberta de Fontellac, s nímž se sešli včera večer. Roberta pozdravil nesmírně uctivě.

„Už jednou jsme se viděli, když jste byl na návštěvě u mých rodičů,“ řekl. „Je pro mě ctí, že se s vámi zase setkávám,“ dodal zdvořile, ale hned nato se otočil k Vandě a nadšeně ji pozdravil.

„Můj přítel Piero neustále hovořil o úchvatné dámě, s kterou se seznámil, takže jsem se rozhodl, že ji musím poznat také,“ prohlásil a také jí políbil obě ruce.

Robert v duchu zasténal.

Mladíci pak odsunuli židle od stolu a přisedli si k nim. Z obou přímo sálalo dychtivé očekávání a nadšení z nadcházejícího dne.

„V Paříži je spousta míst, která bychom mohli navštívit a důkladně prozkoumat,“ začal François. „A budeme nesmírně šťastní, když nám dovolíte, abychom vám je ukázali.“

„Takže bychom už měli raději vyrazit,“ navrhl jim Robert.

„Nemusíte chodit, jestli se vám nechce,“ vyhrkl Piero. „Třeba tu máte nějaké staré přátele, které byste rád navštívil. Můžete signoru klidně svěřit do našich zodpovědných rukou.“

Robert si ho přeměřil jízlivým pohledem. „Myslím, že ne,“ prohlásil.

„Nemusíš se obtěžovat. Vždyť se klidně můžeš věnovat něčemu jinému,“ ozvala se Vanda sladce.

„Jenomže to bych přišel o prohlídku Eiffelovy věže,“ namítl Robert. „A tu si nenechám ujít za nic na světě, protože ji *toužím* vidět. Vyjadřuju se jasně?“

„Naprosto,“ odpověděla Vanda a protáhla obličej.

„Dobře,“ řekl Robert. Potom ztišil hlas a naklonil se až k Vandinu uchu, takže cítila, jak ji ovanul jeho dech. „Protože jestli sis jen na chvíličku myslela, že tě nechám s tímhle vykutáleným párečkem, jsi na velkém omylu.“

Vanda pootočila hlavu, takže mu viděla přímo do očí. Stále ji ovíval jeho teplý dech, ale teď ho cítila na svých rtech. Srdnatě zaplašila slastný pocit, který ji v tom okamžiku zaplavil, a vyloudila na tváři jízlivý úsměv. „Vážně?“

„Ano,“ ujistil ji. „Takže si to pamatujte, madam, a *chovejte se slušně*.“

„Zřejmě mi nic jiného stejně nezbyvá, že ano?“

„Těší mě, že to chápeš. Takže jdeme?“

„Teď už stejně na ničem nezáleží, když jsi mi zkazil všechnu legraci.“

„Naopak. Prohlídka Eiffelovy věže je nesmírně poučná. A až budeš stoupat nahoru po schodech, zaručuju ti, že při tom zažiješ spoustu legrace.“

Vanda si Roberta přeměřila sžíravým pohledem, ale netroufala si dál ho provokovat. Navíc to teď ani nebylo zapotřebí. Věděla o spoustě způsobů, jak si to později vynahradit.

Všichni čtyři tedy společně vykročili do nádherného slunného dne, usedli do otevřeného kočáru a nechali se odvézt více než dva kilometry daleko, až k Eiffelově věži. Už z dálky viděli její konstrukci, připomínající nádhernou pavučinu, jak se tyčí k modrému nebi.

Když se pak konečně ocitli pod obrovským obloukem, Vanda zvedla oči vzhůru a zeptala se: „Jak se dostaneme nahoru?“

„Půjdeme pěšky,“ odpověděl Robert. „Výtahy ještě nejsou v provozu.“

„Většina ne,“ ozval se François, „ale jeden ano. Pojd'te za mnou.“

Zavedl je k jedné ze čtyř obrovských nohou věže, kde byly umístěny výtahy, a zařadil se s nimi do fronty. Teď brzy po ránu tu nečekalo mnoho lidí, takže se před nimi poměrně brzy otevřely dveře kabiny.

Vanda napjatě sledovala, jak se výtah zaplňuje turisty, kteří stáli v řadě před nimi. Téměř na poslední chvíli ji Robert chytil za ruku a rychle s ní vklouzl dovnitř. Hned nato se dveře zavřely a Piero s Françoisem zůstali za nimi.

„To jsi udělal schválně,“ obořila se na něj. „A neříkej, že ne.“

„To by mě ani nenapadlo. Právě naopak, jsem na to hrdý. Kdybych měl ty dva pitomce ještě chvíli poslouchat, už bych se neudržel a něco jim provedl.“

„Nemusíš o nich mluvit jako o pitomcích jenom proto, že mají oči jenom pro mě.“

Robert k ní vyslal úsměv, který ji trochu vyvedl z rovnováhy. „Ten jejich obdiv nemáš zapotřebí, Vando,“ řekl.

„Netvrdím, že ho potřebuju, jenom mě těší.“

„A co se stane potom, až nastane čas vrátit se na pevnou zem?“ pokračoval Robert.

„Mám dojem, že se na pevnou zem nikdy nevrátíme,“ vzdychla Vanda, jako kdyby nepochopila pravý význam jeho slov, s pohledem upřeným na město, které se jim vzdalovalo do stále větší hloubky.

„Možná máš pravdu,“ poznamenal Robert tak tiše, že ho Vanda skoro neslyšela.

„Co jsi to říkal?“

„Nic,“ vyhrkl. „Bavíš se dobře?“

„Samozřejmě,“ prohlásila rozhodným tónem.

Ve skutečnosti však byla trochu nervózní. Kdyby se jí předtím někdo zeptal, jestli má strach z výšek, ani na chvíli by nezaváhala a odpověděla, že ne. Jenomže takhle vysoko se ještě nikdy v životě neocitla.

Eiffelova věž je vlastně vzdušná ocelová konstrukce, na níž se člověku otevírá ničím nezastíněný pohled na rychle se vzdalující zem. Vanda si připadala jako pták, který vzlétá k obloze, ale tento zážitek ji zastihl naprosto nepřipravenou.

Podvědomě napráhla paži, jako by hledala oporu, a ucítila pevný, spolehlivý stisk Robertovy ruky.

Konečně se výtah zastavil. Vanda si v prvním okamžiku připadala jako ochromená, ale Robert ji jemně postrčil kupředu na plošinu.

Překvapil je mocný závan větru. Vanda zalapala po dechu a ucítila, jak ji Robertova ruka stiskla o něco pevněji.

„Nic se neděje,“ uklidňoval ji. „Držím tě.“

„Víš to určitě?“

„Naprosto. Chceš se vrátit dolů?“

„Ne, chci se podívat až ke kraji.“

„Myslím, že bys tam neměla chodit.“

„Vždyť je to naprosto bezpečné,“ odpověděla srdnatě. „Zábradlí je tak vysoké, že se odtud nedá spadnout.“

Popošla až ke kraji, podívala se dolů a přitom se ho stále držela.

„Podívej se na zem!“ vykřikla. „Je tak daleko!“

„Ano, je to nádhera, vid’?“ souhlasil.

Na okamžik zapomněli na celý svět a jako u vytržení se dívali na město.

„Všechno odsud vypadá úplně jinak,“ zvolala překvapeně. „Nikdy by mě nenapadlo, že se mi naskytne takovýhle pohled.“

„Ne. Na tohle by se člověk vydržel dívat celou věčnost!“ řekl.

Otočila se k němu, usmála se a vtom si oba uvědomili, že Robert stále ještě drží Vandu za ruku a ona se k němu tiskne.

Ani jeden z nich se nepohnul. Zdálo se jim, jako by se na větrné plošině zastavil čas. Jako kdyby se ocitli v samém středu vesmíru a celý svět se otáčel kolem nich.

Vanda se nadšeně nadechla. Už si na dosud nepoznanou výšku začínala zvykat a postupně rozlišovala jednotlivé střípky z nádherného celkového obrazu, který se jim dole nabízel.

Nakonec se otočila k Robertovi a zjistila, že se na ni dívá jako u vytržení. Chtěla něco říct, ale nedokázala ze sebe vypravit ani slovo.

„Ach, tady jste! Už jsme si říkali, jestli jste se nám neztratili!“

Oba se automaticky otočili, aby se podívali, odkud přichází mužský hlas. Viděli, jak se k nim nadšeně hrne Piero s Françoisem.

Zprudka se od sebe odtrhli.

„Měla by sis dávat větší pozor, Vando,“ ozval se Robert ochraptěle.

„Ano,“ přitakala, aniž si uvědomovala, co vlastně říká. „Ano, samozřejmě.“

Viděla, že se od ní kvapně otočil, zamířil na opačný konec plošiny a nechal ji napospas oběma titelům.

Zůstala s nimi až do konce prohlídky. Občas zpovzdáli zahlédla Roberta, jak soustředěně debatuje se zřízcem, který tu dohlížel na bezpečnost návštěvníků. Zřejmě se ho vyptával na nějaké technické údaje ohledně celé konstrukce. Muselo ho to opravdu nesmírně zajímat, protože se na ni ani jedinkrát nepodíval.

Piero s Françoisem se ze všech sil snažili Vandu rozveselit. Chrlili ze sebe duchaplné poznámky, vtipkovali a nezřízeně se smáli, když přišla s nějakou trefnou odpovědí.

Po chvíli ji Robertovo vytrvalé odtažené chování rozladilo. Zřejmě toho okamžiku hlubokého mlčenlivého souznění litoval a teď jí dával najevo, že pro něj vůbec nic neznamenal.

Výborně. Ukáže mu tedy, že pro ni také nic neznamenal.

Nikdo nemůže cítit větší potěšení než žena, která koketuje se dvěma muži najednou, škádlí se s jedním, potom s druhým a hned nato s oběma zároveň – žena, která si uvědomuje, že má nad nimi obrovskou moc.

A nikdo se nemohl chovat lhostejněji než Robert. Sjel dolů výtahem se šůčkem nejružnějších brožur, posadil se do kočáru, pohroužil se do čtení a tvářil se, jako by vůbec nevnímal, co se kolem něj děje.

„Takže ujednáno,“ řekl François, když nakonec dojeli k hotelu a vystoupili z kočáru.

„Co je ujednáno?“ zajímal se Robert.

„Že jdeme dnes večer do opery,“ odpověděla Vanda.

„Rodiče mají předplacenou loži, kterou můžete využít,“ vysvětlil François. „Vyzvedneme si vás v sedm hodin.“

Políbil Vandě pravou ruku. Piero jí vtiskl polibek na hřbet levé.

„Divím se, že máš ještě pořád obě ruce celé, když se ti do nich pořád tak zakusují,“ durdil se Robert cestou do schodů.

„Nebud’ tak nesnášenlivý,“ napomenula ho. „Mně připadají roztomilí.“

S radostí zjistila, že zatímco si prohlíželi Eiffelovu věž, doručili jí z obchodu několik nových toalet, které si předtím vybrala. Následující hodinu pak společně s komornou řešila otázku, co si dnes večer vezme na sebe.

Nakonec se rozhodla pro smetanové šaty z přírodního hedvábí, vepředu rafinovaně našasené, takže působily neokázale, ale zároveň nesmírně nevšedně. Neměly příliš hluboký výstřih, ale zřasený živůtek upoutal každé oko a obracel pozornost na Vandino dokonalé poprsí.

Celkový dojem ještě umocňovaly dlouhé visací perlové náušnice, které si mohla dovolit skutečně jenom žena s labutí šíjí. Z perel měla i náhrdelník a čelenku ve vlasech. Všechny šperky byly dokonale sladěné a působily dokonce ještě úchvatnějším dojmem než její diamanty.

Když se pro ni Robert zastavil, musela uznat, že ve společenském oděvu vypadá naprosto úžasně a frak mu sedí jako ulitý.

Je tak krásný, pomyslela si. Neupoutal ji však jenom jeho zjev, ale ještě cosi, co ho v jejích očích odlišovalo od všech ostatních mužů.

Vanda to nemohla přesně definovat, ale věděla, že tohle „cosi“ dokáže vyvolat obdiv každé ženy.

Ale proč by jí na tom mělo záležet? Vždyť o ctitele nemá nouzi.

Když ji Robert spatřil, uznale pokýval hlavou. „Výborně,“ prohlásil. „Pařížská opera je nesmírně vznešené místo a rozhodně tam vyvoláš všeobecnou pozornost.“

„Děkuji vám, laskavý pane,“ pokusila se skrýt své zklamání za ironickou poznámku. Nemohl jí říct něco osobnějšího?

„Víš, že jsem se zapomněla zeptat,“ ozvala se po chvíli, „jakou operu vlastně dávají?“

„Záleží na tom vůbec? Jde přece o to, abys byla vidět, a ne abys něco viděla. Ty perly mluví samy za sebe,“ odpověděl Robert kousavě.

„Ach, tyhle,“ poznamenala nenuceně.

„Ano, tyhle. Slavné sudburyovské perly, které představují celé jmění. Vzhledem k jejich ceně bys měla dostat nejméně tři nabídky k sňatku.“

„Pokud se odvažuješ naznačit mi, že jsem tak bezostyšná, že –“

„Ušetři mě svých výlevů. Na své nápadníky možná dojem uděláš. Na mě ne. Tady máš vějíř a tady kabelku. Už máme nejvyšší čas.“

Přesně takhle by možná mluvil bratr. Vandě nezbývalo nic jiného než se do Roberta zavěsit a se zaťatými zuby vykročit.

Jakmile však došli ke schodům, zlost z ní vyprchala. Uvědomovala si, že spolu tvoří pohledný pár.

S překvapením zjistila, že dole na ně čekají tři lidé. Hraběnka se totiž rozhodla, že se do opery vypraví s nimi. Přívětivě se přivítala s Vandou a v očích jí zasvítilo, když spatřila její perly. Robertovi věnovala okouzující úsměv.

„Nebude vám vadit, když se vetřu k vám do lóže?“ zavrkala.

Ukázalo se, že výrazem „vetřu se“ dokonale vystihla situaci. Pro pět lidí byla lóže dost malá, takže se hraběnka musela posadit těsně vedle Roberta, což jí podle všeho vůbec nevadilo.

Vanda si umínila, že se na ně ani nepodívá. Pokud chce Robert ze sebe dělat hlupáka a flirtovat s vdanou ženou, nic jí do toho není.

Na programu byla Massenetova opera Manon o prostopášné ženě, která se zamilovala, ale draze zaplatila za své hříchy.

O přestávce se hraběnka sentimentálně rozvzdychala.

„Je to tak tragické,“ poznamenala dojatě. „Ale navzdory všemu je Manon příběh velké lásky, nemyslíte?“ dodala a otočila zvlhlé oči k Robertovi.

Vanda se nechala svými ctiteli vylákat do foyeru.

Říkala si, že se má vlastně nádherně, vychutnává si šampaňské a těší ji obdiv obou mužů. Ale kdesi uvnitř ji nahlodávaly pochybnosti. A myšlenky jí neustále zalétaly za zavřené dveře lóže, kde zůstal Robert jenom s hraběnkou.

„Vrátíme se?“ zeptala se po chvíli. „Není to moc zdvořilé nechávat je tak dlouho o samotě.“

Když se vrátili do lóže, světla už pohasínala, takže Vanda nepostřehla, jestli si Robert s hraběnkou skutečně hledí do očí, jak se jí předtím zdálo. Odhodlaně se usadila a až do příští přestávky se soustředila jenom na jeviště.

Když se znovu rozsvítilo, Robert vstal a prohlásil, že se podívá k baru. Z lóže pak vyšli všichni společně, ale hned nato se hraběnka zastavila s nějakými přáteli, které potkala ve foyeru.

François nabídl Vandě rámě a odvedl ji stranou, aby si s ní mohl o samotě promluvit, a Roberta nechal napospas Pierovi, který měl zřejmě něco na srdci.

„Těší mě, že mám příležitost nerušeně si s vámi promluvit,“ začal Piero. „Musím se vám světit s velice naléhavou záležitostí.“

„Vážně?“ podivil se Robert mrazivým tónem, který by vnímavějšího muže už předem uvedl do střehu. „Překvapuje mě, že jste si našel čas, protože jak jsem si všiml, o ‚naléhavých záležitostech‘ zatím neustále hovoříte jenom s Van– ... s mou sestrou.“

„Ach, takže jste si toho všiml? *Bene!* To mě těší, protože ta naléhavá záležitost, se kterou se vám chci světit, se týká jí. Vůbec jsem nedoufal, že se setkám s takovou ženou. Připadá mi neuvěřitelné, že se ještě nevдалa.“

„Je vdova.“

„Si, vyprávěla mi o svém milovaném manželovi a té strašné tragédii. Tvrdí, že s ním zemřelo i její srdce, ale musím se vás zeptat, jestli tomu věříte.“

„Že její srdce... Jak to mám, proboha, vědět?“ odpověděl Robert s vytřeštěnými očima.

„Znáte ji přece lépe než kdokoliv jiný.“

„Myslel jsem si to,“ zamumlal Robert.

„Prosím?“

„To nic. Ano, mám dojem, že ji znám poměrně dobře.“

Vzápětí se rozhostilo ticho, během něhož se Piero zamyslel nad chladným anglickým chováním a Robert horečně uvažoval, jak tento rozhovor co nejdříve ukončit.

Nakonec se znovu ozval Piero.

„Pak byste mi možná mohl říct, jestli už je nebo není připravená na nějakou novou lásku.“

„Jestli je –? Co tvrdí ona?“

„Bohužel nic. Jenom se směje, aby nemusela přiznat, že má stále ještě zlomené srdce. Ale vy jste pro ni skoro jako otec, *si?*“

„Ne,“ odpověděl Robert rázně.

Pierovi se po obličeji rozlil zmatený výraz.

„Ale jste přece hlava rodiny. Máte autoritu. Nepřichází v úvahu, aby se vdala bez vašeho souhlasu.“

„O mé sestře je známo, že neuznává vůbec žádnou autoritu. Její manžel s ní měl v tomto ohledu neustále nějaké problémy, takže si dejte pozor.“

Piero však viděl Vandiny perly, dobře odhadl jejich hodnotu a žádné varování nechtěl slyšet.

„Taková oduševnělá dáma,“ vzdychl.

„To je možné,“ řekl Robert upjatě, „ale měl byste mít na paměti, že považuji za svou povinnost uchránit svou sestru před milostnými pletkami. A teď, pokud se nemýlím, máme nejvyšší čas vrátit se do sálu.“

Posledním dějstvím se všichni doslova protřpěli, i když každý z jiného důvodu. Když pak konečně spadla opona, všem se ulevilo, že už mohou vyjít ven.

Hraběnka je dost neodbytně přemlouvala, aby s nimi ještě zašli na večeři. Robert s Vandou to však rezolutně odmítli, a tak jí nezbylo nic jiného než zavést je kočárem k hotelu, popřát jim dobrou noc a rozloučit se s nimi.

„Asi si ještě objednáme velkou konvici čaje,“ ozvala se Vanda, když osaměli. „Nechtěl by ses ke mně připojit?“

„S radostí. Po tom vášněmi nabitém představení mi pravý anglický čaj přijde vhod.“

„Ano, ta hudba byla úchvatná, vid’?“

„Nemluvil jsem o hudbě,“ odpověděl zamračeně.

O půl hodiny později vstoupil do Vandina pokoje a oba pak mlčky vypili šálek čaje.

„Měla jsem dojem, že chceš jít s hraběnkou na tu večeři,“ ozvala se konečně Vanda. „My tři jsme se mohli někam vytrátit.“

„Děkuji ti za tak laskavou nabídku,“ prohlásil Robert uštěpačně. „Jsem rád, že jsi to neudělala.“

„Ale proč?“ zajímala se Vanda. „Cožpak ses s ní celý večer dobře nebavil?“

„Do jisté míry.“ odpověděl Robert. „Ale to odhodlání dostat mě za každou cenu z ní přímo čiší.“

„Ano, všimla jsem si. Co by tomu řekl její manžel?“

„Nic. Mám dojem, že by proti tomu nic neměl. Porodila mu tři syny a dceru, takže si už klidně může žít, jak se jí zlíbí. A tím pádem umožnit i jemu, aby také vedl život podle vlastních představ.“

Vanda se odmlčela.

„Není to nic výjimečného,“ promluvila po chvíli. „Nejsou jediní. V Londýně takhle žije spousta manželských párů. Setkala jsem se s nimi a ty určitě taky. Pokud se chovají diskrétně, ve společnosti se to přehlíží. Ale mně by to nevyhovovalo.“

„Mně taky ne. Čekám, že až se ožením, bude mi moje žena stejně věrná jako já jí,“ řekl Robert.

„To tvrdíš teď,“ ozvala se Vanda a v hlase jí zazněl škádlivý tón. „Ale až budeš mít dům plný dětí, možná že si z těch lidí ty i tvoje žena vezmete příklad a začnete si žít každý po svém.“

„Nikdy,“ zaprotestoval Robert.

Vanda se zachichotala. „To ‚vášní nabitě představení‘ s hraběnkou sis ale docela užíval. Moc ráda bych věděla, co ti vlastně vyprávěla.“

„To se nikdy nedozvíš,“ odpověděl jí chladně. „Kromě toho jsem neměl na mysli ji. Piero se mě na tebe dlouze vyptával. Jestli se nemýlím, chce se o tebe ucházet a zajímalo ho, jestli proti tomu nic nemám.“

Vanda se zachichotala a nakonec vyprskla smíchy. „Prosím?“ zeptal se jí zlověstným tónem.

„Řekl jsi mu, že souhlasíš?“ zamumlala.

„Nechal jsem tu otázku bez odpovědi. Nic jiného mi nezbývalo, protože jsem nevěděl, co jsi mu vlastně napovídala. Nemohl odtrhnout oči od tvých perel, ale mám dojem, že mu jde o víc. Nebyl tvůj zesnulý manžel náhodou milionář?“

Vanda mávla netrpělivě rukou.

„Možná jsem si trochu pustila pusku na špacír.“

„Trochu? Dost na to, aby se s tebou rozhodl oženit. Od začátku jsem tě varoval, že tě tvůj jazyk dostane do maléru.“

„Vždyť je to tak snadné. Prostě ho mým jménem odmítneš.“

„To tedy ne.“ vyhrkl. „Já v tom žádnou roli hrát nebudu. Pověz mu to sama. Aspoň si zapamatuješ, že si máš příště dávat lepší pozor.“

„Nechce se mi věřit, že mě můj milovaný bratříček nechce chránit,“ vzdychla smutně.

„Už žádné podobné hrátky, slečno, nebo se k vám váš ‚milovaný bratříček‘ raději nebude hlásit. A nesměj se. Tohle vůbec není k smíchu.“

„Je,“ odsekla mu. „Je to strašně legrační. Kéž by ses viděl, jak jsi se tvářil, když s tebou Piero mluvil.“

Robert se ušklíbl. „Zajímalo ho, jestli ti s tvým milovaným manželem skutečně zemřelo i srdce.“

„Roberte, na tohle se tě rozhodně neptal!“

„Ale ano, přísahám. Nevím, jak se mi vůbec podařilo zachovat chladný výraz. Potom prohlásil, že by ses určitě nikdy nevдалa bez mého souhlasu, protože jsem pro tebe něco jako tvůj otec.“

Vanda se rozesmála na celé kolo a Robert se k ní přidal.

„Vysvětlil jsem mu, že je na omylu,“ pokračoval roztřeseným hlasem. „Že pro tebe rozhodně žádný otec nejsem.“

„Ne, nejsi,“ ujistila ho Vanda rozhodným hlasem.

Vtom oba zvažněli a v místnosti zavládlo nervózní ticho. Protože Vanda se na Roberta skutečně nedívala jako na otce.

„Dobrou noc,“ přerušil mlčení Robert, vstal a kvapně vyšel z místnosti.

5

Na ples u hraběte a hraběnky de Fontellac si Vanda vzala diamanty, protože se skvěle hodily k černé sametové toaletě, pro kterou se dnes rozhodla.

„Všechny oči budou viset jenom na tobě,“ předpovídal jí Robert. „Tajuplná žena, smyslná a bohatá. O tohle ti jde, ne?“

„Klidně si ze mě můžeš dělat legraci, jen si posluž,“ odsekla mu rozmrzele. „Je mi to jedno.“

„Když si pomyslím, že bys mě mohla zatáhnout do těch svých intrik, není mi vůbec do smíchu,“ poznamenal zlostně.

Měl na sobě tentýž oblek jako včera v divadle a vypadal tak úchvatně, až Vandu napadlo, že je to nespravedlivé.

Do zámku Fontellac, který se nacházel až za hranicemi Paříže, dojeli kočárem. Hrabecí sídlo, zářící ve tmě spoustou světel, spatřili už z dálky. K uším jim dolehla tlumená hudba.

Do masivní železné brány vjížděl jeden kočár za druhým a všechny pak pokračovaly dál po dlouhé příjezdové cestě.

Když se Vanda s Robertem přiblížili až ke vchodu, objevil se před nimi sluha v livreji a spustil na zem schůdky kočáru. Robert podal Vandě ruku, pomohl jí vystoupit a oba se pak společně vydali do osvětleného zámku.

Hraběnka Vandu políbila na uvítanou, přeletěla ji očima od hlavy až k patě a na okamžik se pohledem zastavila na dívčíných špercích. Hned nato soustředila veškerou pozornost na Roberta. Výmluvným úsměvem mu dala na srozuměnou, že na něj pohlíží jako na potenciálního milence.

Jakmile Vanda vstoupila do tanečního sálu, livrejovaný sluha jí podal taneční pořádek, aby si mohla zaznamenat jména svých partnerů. Piero i François se jí do něj okamžitě zapsali, a kdyby Robert nezasáhl, uzurpovali by si pro sebe snad všechny tance.

„Milá sestřičko, ne víc než dva tance s jedním pánem,“ prohlásil mírným tónem. „Dej šanci i ostatním.“

„Máš pravdu,“ souhlasila Vanda. „Takhle to bude pestřejší.“

„Večer ale musíte zahájit šampaňským,“ prohlásil François a postavil se vedle Vandy.

„Právě jsem to chtěl navrhnout,“ zaprotestoval Piero a stoupl si k ní z druhé strany.

„Navrhl jsem to dřív!“

„Ticho,“ napomenula je. „Můžete mi ho přinést oba.“

Přijali její návrh s povděkem a společně odešli.

Když zmizeli, Vanda si rozhodně nemohla stěžovat na nedostatek zájmu přítomných pánů. Kroužili kolem ní, zasypávali ji lichotkami, pěli ódy na její krásu. Jen několik z nich neomaleně civělo na její nádherné šperky.

Celý večer jí připadal jako kouzelný sen, ve kterém se veškeré dění točí kolem ní. Ještě nikdy v životě se jí na žádném plese tak nelíbilo. Jediné zklamání jí způsobil Robert, který ji ani jednou nevyzval k tanci.

Asi by to působilo zvláště, vzhledem k tomu, že tu oficiálně vystupoval jako její bratr, uvažovala v duchu. Ale stejně od něj nemohla odtrhnout oči, když kroužil po parketu s nějakou kráskou v náručí.

Tou kráskou byla velice často hraběnka.

To jsou ty dva tance s jedním partnerem, pomyslela si nakvašeně. Teď spolu tančí nejméně po třetí.

Paní domu měla ve vlasech spoustu pér a byla ozdobená množstvím šperků. Skoro působila dojmem, jako kdy se pod nimi ztrácela.

Vandu ani nepřekvapilo, když zaslechla jednu dámu, jak říká svému společníkovi: „Naše hostitelka je ověšená jako vánoční stromček. Zajímalo by mě, kdo jí zaplatil ty drahé cetky, co má dnes na sobě.“

„Mám dojem, že bys ten dlouhý seznam dárců nedokázala přečíst až do konce,“ zněla sarkastická odpověď.

Dáma se rozesmála.

„Podle toho, co jsem se doslechla, prý od svých milenců čeká, že jí tak či onak zaplatí. Těmi šperky, které si dnes vzala, na nás chce udělat dojem, že milenců měla – a stále ještě má – spoustu.“

Z ženina jízlivého tónu bylo jasné, že žárlí. Se svým společníkem hovořila majetnickým tónem, jako by se bála, že se i tento muž ocitne na hraběnině seznamu jako jedna z položek.

Vanda jí však neviděla do očí. Ty měla žena upřené na hraběnku.

Přitom Vanda vůbec nevnímala, že její vlastní ctitelé ji sledují dychtivými pohledy. Někteří ji při tanci až neomaleně tiskli k sobě.

„Jste úchvatná,“ zašeptal jí do ucha muž, s nímž právě tančila. „Ve vaší blízkosti si připadám jako omámený. Nemohli bychom se vytrazit nahoru, abych vám předvedl, že toužím po ještě větším sblížení?“

Po prvotním šoku si Vanda vybavila, že viděla několik párů, jak spolu vycházejí z tanečního sálu a už se nevrátily.

V náhlém záchvatu paniky se ohlédla, jestli někde neuvidí Roberta. S úlevou zjistila, že stále tančí s hraběnkou.

„Pojďme,“ naléhal na Vandu její partner a snažil se protančit si cestu ke dveřím.

Vanda si uvědomila, že ji všichni považují za vdovu, a tím pádem za zkušenou, světa znalou ženu, pro kterou podobné situace nejsou žádnou novinkou.

Nemínala však připustit, aby se na ni takhle pohlíželo. Její tanečník se nakonec vzdal dalšího přemlouvání, jakmile ucítil, že se mu do nártu zabodl ostrý dámský podpatek.

„Promiňte,“ usmála se na něj Vanda líbezně. „Jsem strašně nemotorná, nechápu, jak se mi to mohlo stát.“

Muž se zmohl jenom na pokřivený úsměv a odkulhal z parketu.

Hudba ještě nedohrála, takže si teď mohla vychutnat chvilku o samotě. Naskytla se jí příležitost nakrátko uniknout všem ctitelům.

Všimla si otevřeného francouzského okna a rozhodla se, že se na chvilku podívá do zahrady. I když jí pozornost a pochlebování přítomných mužů lichotily, chtěla si od nich aspoň na okamžik odpočinout.

Okolí domu bylo kouzelné. Ze stromů visely svítilny a ozařovaly zahradní cestičky, které se už o kus dál topily ve tmě.

Napadlo ji, že tato noc je jako stvořená pro lásku, jenomže to by musela mít po boku toho pravého muže.

„Signora!“

Vanda se při zvuku Pierova hlasu otočila. Tak tohle ten pravý muž rozhodně není. Bavilo ji koketovat s ním, ale jeho neustálé lichotky a dvorné výlevy ji už začínaly unavovat. Kdyby jí vysekl poklonu muž, který to běžně nedělá, to by bylo něco jiného! Jenomže nic takového se bohužel zřejmě nestane.

„Signora!“ vykřikl znovu Piero.

Vanda se otočila, usmála se na něj, roztáhla včejír a přidržela si ho před sebou jako ochranný štít.

„Ach, utíkáte, abyste mě pozlobila,“ vyrazil ze sebe.

„Ne, šla jsem se nadýchat čerstvého vzduchu.“

„Ten měsíc je kouzelný, si? Ale ne tak kouzelný jako vy. Dnešní noc je jako stvořená pro lásku, *la bella note*, kdy člověk může naslouchat hlasu svého srdce. Co vy na to?“

„Nic,“ odpověděla.

Ve skutečnosti však tiše zamumlala: „Proboha, už zase!“

Jako by se mu chtěla omluvit za svou nevybíravou odpověď, vyslala k němu okouzlující úsměv. To ovšem neměla dělat.

„Když se na mě usmíváte, cítím, jak mě zaplavuje žár,“ prohlásil.

„Piero –“

„Ne, musím vám to říct. Mlčel jsem příliš dlouho. Hned jak jsem vás poprvé spatřil, zamiloval jsem se do vás. Neustále o vás sním –“

V tomto duchu pokračoval ještě hodnou dobu, zatímco Vanda měla co dělat, aby nevybuchla smíchy. Nejenže v ní Piero nevyvolával žádné romantické představy, ale dokonce jí připadal jako hlupák.

„Takhle se mnou nemluvte, nelíbí se mi to,“ zarazila ho nakonec.

„Ale jak jinak vám mám dát najevo své city?“

„Nijak. Věřím vám.“

„Takže si mě vezmete?“

„To jsem neřekla.“

„Nemůžete mě přece odmítnout,“ pokračoval vášnivě.

„Ano, můžu,“ odpověděla tak břitce a věčně, jak uměla. „A také vám to tímto říkám.“

„Ah, *mio Dia! Voglio morire.*“

Tentokrát se už naplno rozesmála.

„Nesmysl, samozřejmě že nechcete zemřít. Prosím vás, Piero, nechte už těch nesmyslů.“

„Nemilujete mě. Jsem zničený.“

„Přestaňte se chovat jako nerozumný chlapec.“

Piero jí odpověděl po svém – uchopil ji za ruku a políbil ji na rty. Snažila se ucuknout, ale byl rychlejší, takže mu v tom nestačila zabránit.

Měla sto chutí vlepít mu políček, nijak zvlášť bolestivý, spíš výchovný, aby mu dala najevo, že překročil hranici slušnosti, když vtom k nim ze tmy mezi stromy dolehl rozčilený hlas.

Hned nato se před nimi ve světle zjevil François.

„Ty zrádče!“ vykřikl na Piera. „Taková proradnost!“ dodal a otočil se k Vandě. „Nevěřte mu. To já vás miluju. Povězte mu, že patříte mně!“

„Nepatřím ani jednomu z vás,“ prohlásila Vanda, které už začínala docházet trpělivost. „Přestaňte se chovat jako šašci.“

Piero k ní vyslal úpěnlivý pohled. „Nerozumím vám,“ ozval se naříkavým tónem. „Vím jen to, že vás miluji.“

„To já vás miluji,“ zvolal François a pokusil se Vandu chytit za ruku.

Dívka ucukla, ale hned nato se o totéž pokusil Piero.

Vanda se dlouho nerozmýšlela, sklapla vějíř a nejdříve jím praštila po hlavě Piera a hned nato Françoise.

„Tomuhle možná porozumíte lépe,“ vykřikla. „Už mě s vámi oběma přešla trpělivost.“

„Neposuzujte mě podle tohoto pitomce,“ žebronil François a masíroval si hlavu.

„Nevšímejte si ho,“ zalapal po dechu Piero a také si zajel rukou do vlasů. „Budete navždy patřit mně, nikomu jinému.“

„Nepatřím nikomu a vy ze sebe děláte hlupáky,“ usadila je Vanda. „A už mám všeho dost.“

Rozhodnutá, že je nemíní dál poslouchat, otočila se a kvapně zamířila přes trávník zpátky do domu. Před francouzským oknem se ještě otočila, aby se ujistila, že ji nikdo nepronásleduje.

Zdálo se však, že na ni oba mladíci zapomněli, protože okamžitě po jejím útěku popustili uzdu své nevraživosti.

Vanda je viděla stát proti sobě mezi stromy a slyšela, jak na sebe zlostně křičí.

Taková nehynoucí láska, pomyslela si ironicky.

Vklouzla do tanečního sálu, právě když dohrála hudba. Rozhlédla se a s potěšením zjistila, že hraběnka s někým hovoří. Takže se s Robertem „nevytratila nahoru“.

Aspoň zatím, pomyslela si Vanda nervózně.

Vtom se Robert zčistajasna objevil vedle ní.

„Můžete mi věnovat jeden tanec, sestřičko?“

„Víš, jsem už na všechny tance zadaná,“ odpověděla, zadívala se do tanečního pořádku a předstírala, že ho pozorně studuje. „Ale snad bychom mohli něco najít později –“

„Zahod’ to,“ prohlásil, vytáhl jí seznam z ruky a zahodil ho. „Ať si počkají ostatní. Jenom využívám práva, které mám jako tvůj mužský doprovod.“

„Žádný můj doprovod nejsi,“ namítla Vanda bezmyšlenkovitě. Daleko víc se teď totiž soustředila na Robertovu paži, která se jí ovinula kolem pasu, když hudba začala hrát waltz.

Cítila jeho pevné, ale zároveň něžné objetí a zdálo se jí, jako by se vznášela. Takhle by dokázala tančit až do konce života. Připadalo jí zvláštní, že když spolu tančili dřív, ještě doma, nikdy podobné vzrušení necítila.

Jenomže v posledních dnech měla dojem, jako by se ocitla v úplně jiném světě. Dělo se něco podivuhodného – něco, čemu nerozuměla, ale co ji naplňovalo zvláštním pocitem, že stojí na prahu nového objevu.

Zadívala se Robertovi do obličeje, jako by v něm chtěla najít odraz pocitů, které ji začínaly zaplavovat. Ale viděla jen ironický výraz, který k němu už neodmyslitelně patřil.

Tento pohled ji zchladil a vrátil na pevnou zem. Za nic na světě by mu nedala najevo, co se v ní děje.

Co se v ní *možná* děje. opravila se v duchu. Nemínila připustit, aby se do Roberta zamilovala, protože to považovala za bláhové. Byla tedy ráda, že si včas uvědomila hrozící nebezpečí.

„Každopádně jsem jako tvůj mužský doprovod selhal, když jsem připustil, aby ses vytratila s Pierem do zahrady,“ řekl jí.

„Tak proč jsi to dovolil?“ popíchla ho.

„Chtěl jsem jít za tebou, ale zabránila mi v tom hraběnka. Pověsila se na mě a zasypala mě spoustou nesmyslů. Když jsem ji ze sebe konečně setřásl, bylo už pozdě. Chovala ses aspoň slušně?“

„Naprosto.“

„Ptám se tě proto, že mě trochu překvapilo, když jsem viděl, že se vracíš sama. Nezastrelil se Piero z nešťastné lásky?“

„Jak to mám vědět?“ odpověděla mu bezstarostně. „Když jsem odcházela, byl živý a zdravý.“

„Necitelná koketo! Sleduju ho celý večer a podle všeho se skutečně trápí. Doufal, že tě bude mil celý večer jenom sám pro sebe, ale na každém kroku jste naráželi na další ctitele.“

„To mě moc těší.“

„Už před tebou někdo poklekl a žebronil o tvou lásku?“

„Dva muži se mě pokusili při tanci políbit. Ale pohrozila jsem jim, že jsem tu s bratrem, který střeží mou čest jako ostrůž a ztrestá každého, kdo by se do mě odvážil zamilovat!“

„Věřili ti?“ zajímal se Robert.

„Ano. Vysvětlila jsem jim, že dva moje ctitele jsi střelil přímo do srdce.“

„Cože jsi jim to napovídala?“

„No, nějak jsem je zarazit musela. Už jsem nad nimi ztrácela kontrolu.“

„A co ten tvůj tanečník, který odkulhal z parketu?“

„Víš, to je na dlouhé vyprávění.“

„Chceš říct, že je to na nějaké šokující vyprávění?“

„Dejme tomu, že ti to vylíčím jindy. Nakonec jsem se odešla uklidnit na zahradu.“

„S Pierem v patách. A Françoisem. Nebo jsi ho neviděla?“

„Asi tam byl,“ připustila. „Mám dojem, že jsem ho zahlédla.“

Robert na ni vrhl cynický úsměv, ale nijak to nekomentoval.

Vtom se znovu rozezněla hudba.

„Myslím, že bys teď aspoň na chvíli měla zůstat se mnou, nebo tu vyvoláš úplné pozdvižení –“ Konec věty zůstal viset ve vzduchu. Ze zahrady se totiž ozval křik a do sálu vtrhl jakýsi mladík.

„Souboj!“ vyhrkl udýchaně. „Piero a François.“

„Ach ne!“ Vanda zalapala po dechu. „Souboj! To přece nemůžou myslet vážně! Roberte, musíme jim v tom zabránit, než si nějak ublíží.“

„Uklidni se. Vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby to byl jenom nějaký bláznivý nápad, který si ti dva pitomci vymysleli. Vando, cos jim provedla, že jsi vyprovokovala tohle drama?“

„Takže ty si myslíš, že je to moje vina?“ zeptala se dotčeně.

„Protože do tebe začínám vidět.“

„Znáš mě celou věčnost.“

„Myslel jsem si to, ale došlo mi, že jsem se mýlil. Tak pojď, podíváme se na tu frašku.“

Vandu Robertův přístup k celé záležitosti pobouřil. I když rozhodně nechtěla, aby si oba muži ublížili, lichotila jí představa, jak dva pohlední mladíci neváhají podstoupit souboj jenom kvůli jejímu šarmu.

V tanečním sále teď zaznívaly překvapené výkřiky. Všichni hosté by se na souboj rádi podívali, ale ve skutečnosti ho nikdo nebral příliš vážně.

A nemýlili se. Picro s Françoisem stáli pod barevnými svítilnami v jakémsi směšném oblečení, které připomínalo kostýmy na dětský karneval.

Oba měli přes ramena přehozené pláště. Byly to pláště určené pro děti, rozevláté a křiklavé, a k nim si oba mladíci nasadili na hlavu papírovou čepici. Meče, které třímali v rukou, vypadaly na první pohled účtyhodně, ale byly vyrobené ze dřeva.

Jakmile se venku objevila Vanda, oba muži se k ní rozběhli, vzali ji každý za jednu ruku a zavedli ji na vyvýšené místo na trávníku. Vanda tam zůstala stát a vypadala jako královna, která shlíží na své poddané.

Hned nato se oba mladíci vrátili na původní místo a vztyčili meče vzhůru.

„Jdeme na smrt a vzdáváme vám tímto hold,“ vykřikl François teatrálně.

Potom se k sobě otočili čelem, připravení pustit se do boje.

„*En garde!*“ zvolali současně.

Dřevěné meče se zkřížily. Několik následujících minut spolu mladíci odhodlaně šermovali za jáсотu, smíchu a potlesku přihlížejících plesových hostů.

Nakonec Piero zprudka zaútočil na svého protivníka a vyrazil mu meč z ruky tak mocným pohybem, že se Françoisova zbraň zlomila a dopadla na trávu.

Obecenstvo řičelo blahem. Robert se při té komedii zřejmě také bavil, dokud nezahlédl, že Piero rozhodným krokem přistoupil k Vandě.

„Zvítězil jsem, takže teď patříte mně,“ prohlásil.

Chystal se ji chytit za ruku, ale Robert na nic nečekal. Zamumlal „Ne, tohle ne!“ a vyrazil zpod stromu kupředu, sevřel Vandu do náručí, strhl ji k sobě a odvedl stranou.

„Počkat!“ vykřikla, když si uvědomila, že ji Robert naprosto ovládá. „Co to děláš?“

„Končím tenhle nesmysl jednou provždy,“ odpověděl jí rázně.

„Ale na to nemáš právo. Pusť mě.“

„Ne. A to je moje poslední slovo.“

Aby svému tvrzení dodal větší váhu, sevřel ji v náručí ještě pevněji. Vanda cítila, jak ji k sobě tiskne, a před očima se jí zamžilo. Omámeně k němu zvedla hlavu, ale v jeho tváři spatřila jen zlostný a nesmírně odhodlaný výraz.

O chvílku později se ocitla v kočáru a uvědomila si, že ji tam její „bratr“ hodil jako pytel mouky. Hned nato si k ní přisedl a společně vyrazili do hotelu.

„Odteď budeš chodit ven s pytlem na hlavě!“ pohrozil jí.

„Nebude to nic platné!“ vykřikla a bojovně se vzpřímila na sedadle. „Jsem totiž vyhlášená kráska, cožpak jsi na to zapomněl? A moje krása bude vyzařovat skrz každý pytel.“

„Dva pytle. Chci, abys mě dobře pochopila. Od téhle chvíle budeš důsledně zachovávat dekorum.“

„Vážně? Víš to určitě?“

„Naprosto,“ prohlásil nekompromisně. „To se ještě uvidí.“

„Vando, varuju tě –“

Provokativně se uchechtla. Zase se začínala bavit a mínila si to hašteření s Robertem náležitě užít. Mohla teď počítat s jeho ničím nerušenou pozorností.

Popichovali se ještě během celé zpáteční cesty, ale Robert se už uklidnil a ona se také nezlobila. Seděl opřený v rohu kočáru a sledoval ji cynickým zkoumavým pohledem, když vtom ho cosi znepokojilo.

„Celá se chvěješ,“ poznamenal.

„Vždyť jsi mě přinutil odjet bez pláště,“ vysvětlila mu vyčítavým tónem a přejela si dlaněmi po holých rukách a ramenech.

„Chudinko. To ode mě byla necitelnost. Máš pravdu, ten noční vzduch je skutečně chladný.“

„Můžu dostat zápal plic,“ vzdychla teatrálně. „A bude to tvoje vina.“

Robert se uličnický zakřenil.

„Chceš ve mně vyvolat výčitky svědomí, ty malá čarodějnice? Máš to marné. Tady máš můj frak, ten tě zahřeje.“

Svlékl si frak a pečlivěji do něj zavinul. Vanda se opravdu chvěla, ale blahem, choulila se do klubíčka a vychutnávala si Robertovu pozornou péči.

„Děkuju,“ hlesla krotce, ale její pokorný tón v něm jen vyvolal novou vlnu podezíravosti.

Zadíval se jí do očí, čistých a nevinných.

Ironický úšklebek se mu změnil v upřímný úsměv, který mu Vanda okamžitě oplatila. Ovinul jí paži kolem ramen a přitáhl jí frak k tělu ještě pevněji. Zbývající část cesty už urazili v naprosté pohodě.

„Možná bychom měli začít uvažovat o odjezdu,“ ozval se Robert, když ji doprovodil ke dveřím.

„Tak brzy?“

„Cožpak jsi ještě nedostala dost mužů na kolena? Chtěla bys snad rozšířit pole působnosti a připsat si na vrub další oběti?“

„Ještě jsem si ani pořádně neprohlédla Paříž,“ namítla prosebně.

„Ale no tak, čeká na nás celá Evropa. Jen si představ, jakých úspěchů bys ještě mohla dosáhnout.“

„To je pravda,“ připustila s nezbedným výrazem. „Ale víš určitě, že ten nápor vydržíš?“

Robert zasténal.

„Ne, to nevím. Přisahám, že ani soužití s pěti skutečnými sestrami mě nepřipravilo na to, co dokážeš ty. Netušil jsem, že být bratrem je tak vyčerpávající úkol. Jsem zvědav, co všechno mě ještě naučíš, než se z tohoto výletu vrátíme domů.“

„A není to spíš naopak – že ty učíš mě?“ poznamenala zamyšleně.

„Nechce se mi věřit, že ještě existuje něco, co bych tě mohl naučit,“ popíchl ji. „Zdá se, že máš ve všem navrch.“

„Zapomínáš, že už celá léta dělám otci paní domu.“

„Tak právě tohle jsem na mysli ne –“ Vtom se zarazil a rozesmál se. „Na tom nezáleží. Přiju ti dobrou noc.“

„Dobrou noc,“ odpověděla a s úsměvem vešla do svého pokoje.

O půl hodiny později, potom co se svlékla a posadila na židli, aby jí komorná mohla vykartáčovat vlasy, ozvalo se zaklepání na dveře. Když je služebná otevřela, Vanda za nimi spatřila hotelového sluhu. V ruce držel plášť, který zůstal po Vandině kvapném odjezdu na zámku.

„Dole vám ho nechal nějaký džentlmen, který nám nechtěl sdělit svoje jméno,“ vysvětloval zřízenec.

Robert, ubytovaný vedle, zaslechl, jak se otevírají dveře Vandina pokoje, a neunikl mu ani následující tlumený rozhovor. Ale než si oblékl župan a vyhlédl na chodbu, nikoho už nespatriil. Zamračil se, vrátil se dovnitř a zase si lehl do postele.

Začínal ho přemáhat spánek, když vtom k němu ze zdola dolehly nečekané zvuky.

„*Bella signora – la mia bellissima* –“

Uslyšel zvučný tenor, který se v tmavé noci vznášel vzhůru. Nezněl nepříjemně, ale rozhodně to nebyla zvuková kulisa, kterou si přál slyšet ve čtyři hodiny ráno.

Zaúpěl, vstal z postele, přešel k oknu, otevřel ho a zadíval se do hotelové zahrady.

Spatřil přesně to, čeho se obával. Přímo pod Vandiným oknem stál na trávníku Piero, paže vztyčené vzhůru, hlavu zakloněnou, a vyzpěvoval.

„*Amore – amore* –“

„Co tu, sakra, vyvádíte?“ zavolal na něj Robert.

„Vyznávám se ze své lásky a chci, aby se to dozvěděl celý svět,“ odpověděl Piero bujaře.

„Chtěl jste snad říct, že tu děláte nesnesitelný rámus! Zmlknete už, proboha!“

„Svou lásku nemůžu nikdy umlčet,“ zvolal Piero. „Je tak nesmírná, že se dotýká nebe!“

„Udělal byste lépe, kdybyste zmlkl.“ obořil se na něj Robert. „Jak si vůbec dovoluujete vystavovat mou sestru takové nemístné pozornosti?“

„Odpustí mi to –“

„Pokud se do toho vložím já, pak rozhodně ne.“

Vtom uslyšel, že se v pokoji po pravé straně otevírá okno. Na balkoně se objevila Vanda ve slušivém saténovém županu broskvové barvy. Černá hříva jí splývala až do pasu. Takto, s rozpuštěnými vlasy, ji Robert ještě nikdy v životě neviděl.

„*Amore*,“ zvolal Piero, „jste tak krásná s těmi splývajícími vlasy. Přesně takovými, jaké jsem viděl ve svých snech.“

„Nic jste neviděl.“ vybuchl Robert.

„Dostala jste ten plášť, který jsem vám poslal?“ zeptal se Piero.

„Ano, dostala, děkuji vám.“

„Jak mohl být váš bratr tak krutý a bezohledný, že vás odvezl bez něj? Cožpak je takový barbar?“

„Občas si kladu stejnou otázku,“ vzdychla Vanda.

„Vando!“ zavolal na ni Robert. „Okamžitě jdi dovnitř!“

„Proč?“

„Protože je celá tahle scéna nedůstojná. A protože se to nesluší.“

„Ale vždyť tady jde o mě. A samozřejmě také o tvou barbarskou bezohlednost.“

Robert zaťal zuby.

„Nesluší se, aby ses tady takhle vystavovala,“ připomněl jí naléhavým tónem. „Vrať se laskavě dovnitř.“

„Jenomže to by bylo vůči Pierovi nezdvořilé, když už vynaložil takové úsilí.“

Vtom si Robert s hrůzou všiml, že Ital není dole sám. Ze stínu se teď vynořilo několik dalších postav, obklopilo Piera a do noci zazněly tóny houslí, flétny a akordeonu.

„Ach ne,“ zasténal Robert.

Ke svému zděšení viděl, jak se Vanda naklání přes zábradlí balkonu a nijak se netají nadšením z tohoto okázalého představení.

Piero poklekl na koleno a znovu se rozezpíval.

„*La bella mia piccina* –“

„Vando!“ napomenul ji Robert nervózně.

„Ticho,“ okřikla ho. „Poslouchám.“

„Uvědomuješ si, jak je to neslušné?“

„O co ti jde?“

„*Amore del mia cuore* –“

„O čem to zpívá?“

„Že jsem láska jeho srdce. Není to romantické?“

„Je to snůška nesmyslů!“

„Jenom se mi snažíš zkazit radost.“

„Vando, rád bych se aspoň trochu vyspal.“

„Tak se vrať dovnitř a zavři si okno. Tobě Piero nezpívá.“

Svůdně Italovi zamávala, což Roberta ještě víc rozezlilo. „Víš to děvče vůbec, co se sluší a patří?“

„*Cuore del mio cuore* –“ trylkoval Piero.

Hrabě vraštil obočí a uvažoval, jestli nemá rázně zakročit, dřív než je kvůli tomu šílenci vyhodí z hotelu. Otočil se a zmizel uvnitř.

Piero dál venku zpíval a hlas mu zněl vítězoslavně, protože zřejmě usoudil, že „bratr“ konečně vyklidil pole. To mu dodalo odvahy, takže když dospěl až k nejvyšším tónům písně, bravurně je zvládl.

Tehdy se ovšem radoval naposledy. Právě po tomto okamžiku pěveckého triumfu se mu hlas náhle zlomil, jako kdyby dostal studenou sprchu – jako kdyby na něj někdo vylil plný kbelík vody.

Potom zavládlo ticho a nastal klid.

6

Nazítří ráno Vanda posnídala sama v hotelovém pokoji. Robert na ni čekal dole v jídelně, a protože se jí nedočkal, šel se po ní podívat nahoru.

Když ji spatřil sedět u stolu ve výklenku, musel uznat, že je na ni krásný pohled. Slunce, které pronikalo do místnosti, dodávalo jejím černým vlasům modravý nádech. Na sobě měla zlatavě hnědé šaty z jemné vlny, které dávaly vyniknout její dokonalé postavě.

Robertovi pohled na Vandu doslova vyrazil dech. V první chvíli zaváhal, jestli jí má vůbec říct, co mu leží na srdci. Hned nato však tento pocit nejistoty pominul.

„Mohla jsi mi dát vědět, že se chceš nasnídat v pokoji,“ řekl.

„Neviděla jsem žádný důvod,“ prohlásila stroze. „Nestála jsem o tvou společnost,“ dodala. „Můžu se zeptat proč?“

„Mám dojem, že si to dokážeš moc dobře domyslet sám,“ pokračovala ještě mrazivějším tónem. „Včera večer ses rozhodně nezachoval jako džentlmen.“

„Včera večer jsem se zachoval jako muž, jehož odolnost vůči nechutným sentimentálním výlevům přesáhla snesitelnou mez.“

Vanda se na Roberta podívala jako na obtížný hmyz.

„Takže Pieroovo vyznání lásky považuješ za nechutný výlev?“

„Pokud ho takhle vytrubuje do světa, pak ano. Rozhodně bych si ho cenil mnohem víc, kdyby se ze své takzvané lásky vyznával v soukromí.“

„Tvůj názor není směrodatný. Piero vás nemusí žádat o dovolení, pane, a já taky ne.“

„Proboha, Vando, přestaň mluvit jako hrdinka nějakého laciného románu. Pieroovi jde o tvůj majetek.“

Z nádherných očí jí vyšlehly blesky.

„Vážně? Tohle si o mně myslíš? Že se o mě může nějaký muž zajímat jenom kvůli penězům? Taková urážka!“

„To jsem neřekl,“ zaprotestoval Robert. „A přestaň vyvolávat hádky. Během posledních dní jsem tě dokonale prohlédl.“

„Nevím, o čem to mluvíš.“

„Ale víš, netvař se, že to nechápeš. Dělá ti moc dobře, když tě muži obletují. Myslel jsem si, že jsi daleko rozumnější, Vando.“

„Ty doby jsou pryč. Byla jsem ‚rozumná‘ celý život. Teď ale zjišťuju, že když se člověk chová nerozumně, může prožít mnohem zábavnější život,“ odpověděla. „Ty jsi muž, Roberte. Muži si neustále můžou dělat, co se jim zlíbí, takže nedokážeš pochopit, jak strašně toužím po svobodě. Chci mít pocit, že se můžu samostatně rozhodovat a dělat, co se mi líbí.“

„Takže ten včerejšek se ti líbil? Když ti ten šílenec zpíval pod oknem?“

„Líbil, dokud ses do toho nevložil ty a nepokusil ses mě zahnat dovnitř, jako kdybys byl můj otec.“

„Možná že jsem volil příliš tvrdá slova. Ale rozčílilo mě, že tě vystavuje takové nemístné pozornosti.“

Robertovo vysvětlení však Vandu popudilo. Vyskočila ze židle a změřila si ho rozzuřeným pohledem.

„Musím vás zklamat, pane, protože od téhle chvíle miním strávit s Pierem každou volnou chvíli,“ oznámila mu. „A jestli se proti tomu postavíš, tím hůř pro tebe!“ dodala hrozivě.

Robert se napřímil.

„V tom případě vezmi na vědomí, že jsou věci, které nepřipustím.“

„Do mého chování ti nic není.“

„Dokud vystupuješ jako moje sestra, nesmírně mi záleží na tom, jestli dodržuješ – nebo spíš nedodržuješ – dekorum. Proto bych byl rád, kdybys všechny styky s tím člověkem přerušila.“

„Aby bylo jasno,“ vybuchla, „o tom, s kým se budu stýkat, rozhodnu jenom já. Ty na to nemáš sebemenší právo.“

„Vando, dnes odjedeme z Paříže. Navrhuju ti, aby ses okamžitě začala připravovat na cestu.“

„Já nikam neodjízďím. Teď půjdu dolů a celý den si budu prohlížet památky. Možná že mě Piero doprovodí,“ oznámila mu.

A než se Robert zmohl na odpověď, nasadila si klobouk a vzteky bez sebe vyplula z pokoje.

Robert zaťal zuby.

Existuje vůbec někde na světě podobná nemožná, nesnesitelná žena?

Existuje vůbec nějaká nádhernější žena?

Při vzpomínce na Vandiny tmavé oči, ze kterých šlehalý blesky, se pousmál.

Potom si ale vybavil Piera a představil si vedle něj Vandu, a úsměv se mu z tváře vytratil.

Zalitoval, že se ji nepokusil zastavit. Jako by to vůbec bylo možné. Robert si už nevěřil, že by jí vůbec dokázal v něčem zabránit.

Zamířil ke dveřím s obavou, jestli ji ještě dole zastihne.

Ještě než však stačil vzít za kliku, dveře se před ním rozletěly, Vanda vtrhla do pokoje a vrhla se mu do náručí.

„Ach, Roberte, to je hrůza!“ vykřikla.

„No tak, uklidni se,“ chlácholil ji Robert a přivinul ji k sobě.

S Vandou v náručí pak zacouval zpátky do pokoje a nohou přibouchl dveře.

„Co tě tak rozčílilo?“ zajímal se.

Zprudka dýchala, oči vytřeštěné.

„Stalo se něco strašného,“ zakvílela. „Úplně to nabourá všechny naše plány.“

Robert zbledl, ale nepropadl panice, protože si na Vandiny teatrální výlevy pomalu začínal zvykat.

„Uklidni se,“ vyzval ji, „a pověz mi, co tak strašného se přihodilo.“

„Scházela jsem dolů, když vtom jsem ho uviděla,“ vysvětlovala mu a přitom lapala po dechu. „Naštěstí se mi podařilo uskočit, takže mě nezahlédl, ale pokud by si mě všiml, znamenalo by to tragédii. Nemám ponětí, jak se z toho dostaneme.“

„Z čeho se máme dostat?“ zeptal se a pracně se snažil zachovat klid.

„To je příšerné! Nechápu, že jsme s něčím podobným vůbec nepočítali –“

„Nepočítali s čím?“

„Jenomže jak jsme to mohli vědět? Netušila jsem, že má namířeno do Paříže. A i kdyby –“

„Vando, můžeš přestat mluvit v hádankách a prozradit mi, co se stalo? Koho jsi viděla?“

Zadívala se na Roberta, jako kdyby neměl všech pět pohromadě.

„Jeho!“

„Koho? Mluv, nebo tě uškrtním!“

„Lorda Cranbona – otcova nejlepšího přítele.“

„Bože na nebesích!“

„Jestli mě uvidí – oh, to nesmí! Prostě nesmí!“

„Máš pravdu. Musíme okamžitě odjet,“ souhlasil Robert.

„Jenomže kam?“

„Nejdřív na nádraží a odtud prvním vlakem z Paříže. Kamkoliv. Sbal si věci a já zatím dojdu vyrovnat účet. Kde jsi ho zahlédla?“

„U recepcce. Vypadalo to, že právě přijel a přebíral apartmá.“

„Doufejme, že už tam není.“

„Zná tě?“ zeptala se Vanda vystrašeně.

„Bohužel ano. A teď si spěš.“

Vyklouzl z pokoje, vykročil po chodbě a došel ke schodům. Vtom zůstal stát jako přimražený. V přízemí spatřil lorda Cranbona, jak stále ještě stojí u recepčního pultu. Vanda se tedy nemýlila. Nemají na vybranou, musejí pryč. Chvatně se vrátil do svého pokoje.

„John,“ zavolal komorníka. „Potřebuji, abyste pro mě něco udělal. Jděte k recepci a požádejte je, aby mi sem někoho poslali. Vysvětlete, že odjízďím, ale chci to udržet v tajnosti.“

John odešel. Robert mezitím rázoval po pokoji a uvažoval, jak tohle všechno skončí. Zpočátku mu tato cesta připadala jako lákavé dobrodružství, ale teď hrozilo nebezpečí, že přeroste v obrovský skandál.

Vtom se ozvalo zaklepání na dveře. Když je otevřel, spatřil za nimi Vandu. Bleskurychle vklouzla dovnitř.

„Slyšela jsem tě, jak se vracíš,“ vydechla vyplašeně. „Je všechno v pořádku?“

„Musíš být trpělivá. Nemohl jsem vůbec nic podniknout. Musel jsem poslat do recepce Johna a vzkázat po něm, aby mi sem někoho poslali a já mohl nepozorovaně zaplatit účet.“

John se vrátil a s ním přišel sám ředitel hotelu, celý nervózní, že hraběte z jeho podniku vyhání nespokojenost s poskytovanými službami.

„Vůbec ne,“ prohlásil Robert s odzbrojujícím úsměvem. „Jak já, tak moje sestra jsme tu byli nesmírně spokojeni, ale náš čas je omezený a čeká nás ještě další cesta.“

„Chceme vidět z Evropy co nejvíc,“ ozvala se Vanda rozjarene. „Vídeň, Benátky –“

„Ach, Vídeň,“ vzdychl ředitel. „To je skoro nejkrásnější město v Evropě. Hned druhé za Paříží. A pokud odjíždíte už dnes, můžete stihnout Orient Express.“

„Och ano, pojďme s ním,“ zvolala nadšeně Vanda. „Už jsem o něm slyšela. Je to prý nejbáječnější vlak v Evropě, takový luxusní hotel na kolejích.“

„Skutečně jede právě dnes? Prý vyjíždí jenom dvakrát týdně,“ zajímal se Robert.

„Ano, pane. A jedním z těch dvou dnů je právě ten dnešní,“ vysvětlil mu ředitel. „Můžu poslat někoho na nádraží, aby vám tam rezervovali jízdenky.“

Hned nato se ředitel odporoučel a Vanda se bujaře roztančila po místnosti.

„To je úžasné!“ radovala se. „Doufám, že už brzy budeme pryč.“

„Ale uvědomuješ si,“ ozval se Robert, „že tu necháš Piera?“

„Koho?“

Vandin nechápavý výraz představoval sám o sobě dokonalý herecký výkon.

„Piera!“ opakoval Robert. „Určitě si ho pamatuješ – je to ten člověk, který uctívá každou píď země, na kterou šlápne tvoje noha.“

„Aha, ten.“

„Aha, ten? To je všechno, co dokážeš říct o svém oddaném ctiteli?“

„No, chvíli s ním byla zábava, ale teď se těším na jiné zážitky. Už mě začínal strašně nudit, jak na mě pořád upíral ty svoje bulící oči.“

„Dost rychle jsi zanevřela na svého obdivovatele, který ti zpíval pod okny romantickou serenádu –“

„A který si nechal vylít na hlavu plný kbelík vody,“ doplnila ho kousavě.

„Je to ten nejspolehlivější způsob, jak umlčet mňoukající kočky.“

Vanda se zachichotala.

„No, už je to pryč.“ prohlásila a mávla rukou. „Ještě před hodinou jsi s ním chtěla strávit celý den.“

„Jenom abych tě pozlobila,“ odpověděla mu rozverně. „A to se mi podařilo.“

Roberta tím kupodivu pobouřila.

„Cožpak ti toho chudáka není ani trochu líto?“ nepochopitelně vyrazil na obranu zamilovaného Itala. „Po všem, co jsi mu napovídala –“

„Už si nepamatuju, co jsem mu napovídala nebo co mi říkal on. Já jen vím, že mi to koketování s ním připadalo jako ta nejzábavnější věc, jakou jsem kdy zažila. A teď už si pospěš, ať odsud co nejrychleji vyjedeme.“

„Jsi bezcitná!“

„Já vím. A je to strašně legrační,“ řekla a vyrazila z pokoje, než se Robert zmohl na nějaký komentář.

Vanda si nepamatovala, kdy naposledy si připadala tak šťastná. Pierova vášnivá vyznání jí sice lichotila, ale ani na okamžik jí nezatemnila mozek natolik, aby je brala vážně.

Daleko víc ji však těšily pohledy, které k ní občas vysílal Robert. Připadaly jí zvláštní – nikdy předtím se na ni takhle nedíval. Kdyby trochu popustila uzdu fantazii, mohla by se docela dobře domnívat, že se v nich tajila žárlivost.

Že by na ni Robert žárlil?

To přece není možné.

Ona sama na něj jako na muže nikdy předtím nemyslela.

Jen občas, za letních nocí, když se zasněně dívala na měsíc a na chvíli se oddala snění...

Vždycky však podobné úvahy zavrhl a v duchu si připomněla, že Robert se na ni dívá jako na sestru a ona na něj jako na bratra.

Až doteď...

Vtom se vzpamatovala. Na žádné fantastické úvahy teď nemá čas. Je přece rozumná, klidná, věcná slečna Sudburyová, známá svým střízlivým uvažováním a nekompromisní povahou.

Kromě toho ji čeká spousta práce.

Společně s komornou se pustila do balení zavazadel. Když už měly skoro všechny věci zapakované, uslyšely zaklepaní na dveře. Na prahu stál Robert.

„Všechno je zařízené,“ oznámil jim, vešel dovnitř a zavřel za sebou. „Místa v Orient Expressu máme zamluvená a účet jsem už také vyrovnal, takže můžeme vyrazit.“

„Kolik ti dlužím?“ zeptala se Vanda. „Můžeš počkat, než nastoupíme do vlaku?“

„Podle naší dohody –“

„Vando, proboha! Jestli chceš, klidně můžeš zaplatit celou cestu sama, ale nejdřív se věnuj tomu, co je pro nás teď nejdůležitější. A hni sebou!“

„Dobře, dobře. Nemusíš na mě hned křičet.“

„Musím, protože jsi ta nejtvrdohlavější a nejnesnesitelnější –“

„Mám dojem, že jsi říkal něco o tom, jak máme naspěch,“ připomněla mu sladce.

„Ano,“ vzdal se a potlačil v sobě nutkání vytahat ji za vlasy.

„No tak si pospěšme.“

Krátce nato se všechna jejich zavazadla přesunula do kočáru, který na ně čekal před hotelem. Opatrně sestoupili ze schodů a přitom se neustále rozhlíželi, jestli se odněkud nevynoří lord Cranbon.

Štěstí jim však přálo. Anglický šlechtic se mezitím nastěhoval do svého apartmá, takže mohli vyběhnout z hotelu na sluncem zalitou ulici, nastoupit do kočáru a vyrazit na nádraží, kde už čekal Orient Express, který je měl odvézt do Vídně.

Jakmile Vanda spatřila slavný vlak, nadšeně vykřikla. Tou dobou jezdil už šest let a nabízel nesmírně luxusní cestování. Vagony, které vyjížděly z Paříže a mířily přes celou Evropu na jih, se mohly pochlubit přepychovým čalouněním, vykládanými podlahami a dřevěným obložením zdobeným intarziemi, takže připomínaly pojezdny luxusní paláce.

Zřízenec ji zavedl do lůžkového kupé a Roberta nasměroval do vedlejších dveří. Vanda se právě nadšeně rozhlížela po svém novém útočišti, když vtom se před ní objevila komorná Jenny.

„Že je to nádhera, slečno?“ vzdychla. „Sedadla se dají na noc přeměnit v pohodlné postele,“ libovala si.

„Budete mít dost pohodlí, Jenny?“

„Ach ano, děkuju vám, slečno. Zdejší druhá třída se klidně vyrovná první třídě v běžných vlacích.“

Potom Jenny otevřela dvířka ve stěně a objevila za nimi „koupelnu“ s umyvadlem a vodovodními kohoutky. Hned vedle byla zabudovaná skříň, do které se pohodlně vešly několikery šaty.

„Vybalím vám pár věcí, které budete potřebovat na noc,“ prohlásila Jenny a hned se pustila do práce.

Vanda vyšla na chodbičku a narazila na Roberta, který se díval ven a sledoval přípravy k odjezdu.

„Nebudu mít klid, dokud se nepohneme z nísta,“ prohodila Vanda. „Pořád čekám, že se sem někdo příítí a zavolá na nás, abychom vystoupili.“

V tu chvíli zaznělo zapískání.

„Už jedeme!“ řekl Robert a při pohledu na Vandin rozrušený obličej se neubráníl úsměvu. „Už se neboj.“

Vzal ji za ruku a pevně ji stiskl, jako by jí chtěl dodat odvalu. Vanda mu stisk oplatila. Vlak už vyjel z nádraží a nabíral rychlost, ale oba ještě stáli v chodbičce a blaženě se usmívali.

Vtom se u nich objevil průvodčí.

„Za hodinu se bude podávat večeře,“ oznámil jim.

„To už je čas na večeři?“ podivila se Vanda. „Dnešek utekl nějak rychle, nemyslíš?“

„Máš pravdu, moc rychle,“ přitakal Robert. „Úplně jsme promeškali oběd. Za hodinu se pro tebe zastavím.“

Vanda se rozhodla pro vínovou sametovou toaletu, kterou měla na sobě první večer v Paříži, a Jenny jí vytvořila nádherný účes. Vzala si jenom jediný šperk, překrásné diamantové náušnice.

Když se pak u ní ve dveřích objevil Robert, přeletěl ji od hlavy k patě obdivným pohledem a mile se na ni usmál, věděla, že zvolila dobře.

„Objednal jsem šampaňské; přinesou nám ho, jakmile se posadíme,“ vysvětloval jí cestou do luxusního jídelního vozu.

Hned jak dosedli na místo, číšník jim skutečně naplnil sklenky, jak Robert slíbil. Rudé zapadající slunce vrhalo skrz okno na číše se šampaňským, kterým si připíjeli, červené světlo.

„Takže jsme zase na cestě,“ řekl Robert. „Tvým přátelům se bude stýskat. Myslím, že se Piero zhroutí, až zavolá do hotelu a dozví se, že jsi odjela –“

„No tak, na Piera zapomeň,“ skočila mu Vanda do řeči. „Najde si okamžitě nějakou jinou bohatou dědičku.“

„Co když se do tebe opravdu upřímně zamiloval?“ škádlil ji Robert.

„Neřekla bych. Skutečné vyznání lásky přece nevypadá jako divadelní výstup.“

„A jak tedy vypadá?“

Najednou se Vanda zatvářila rozpačitě a nedokázala se na něj zpříma podívat.

„Nevím,“ přiznala. „Nikdy jsem to nezažila. Třeba ani nezažiju. Ale určitě nemá nic společného s Pierem a Françoisem a s jejich nabubřelostí.“

„Najednou jsi nějak zmoudřela. A neříkej, že nikdy nezažiješ lásku. Je to jenom otázka trpělivosti.“

„Jsem trpělivá už celou věčnost,“ poznamenala a hořce se pousmála. „Vlastně jsem už stará panna!“

„Zřejmě jsi zapomněla, že tě posledních pár dní bedlivě pozoruju. Vypadáš úchvatně, úžasně, nádherně. A rozhodně nejako stará panna.“

Rozesmála se a tváře jí zrudověly.

„Děkuju,“ vyhrkla překvapeně.

„A teď mi vyprávěj o všech těch džentlmenech, kteří ti včera večer špitali do ucha nejrůznější návrhy, jak jsem si všiml.“

„Cožpak nevíš, o jaké návrhy šlo?“

„Mám dojem, že ano. Znam všechna ta slovíčka, která se obvykle šeptají, a každopádně jsem viděl jednoho z těch mužů, jak se s tebou snaží vytrátit z tanečního sálu. Naštěstí se mu to nepodařilo, protože jinak bych musel – no, co vlastně?“

„Střelit ho rovnou do srdce,“ napověděla mu.

„Přesně tak. Rozhodně by to bylo něco hodně dramatického. Navrhoval ti to, co si myslím, že ti navrhoval?“

„Přemlouval mě, ať se s ním vytrátím ze sálu, protože mi chce předvést, jak bychom se mohli ‚sblížit‘.“

„Dobře ti tak! Za to, že vystupuješ jako vdova. Přirozeně předpokládal, že se dovtípíš, co má za lubem.“

„Vím naprosto přesně, co měl za lubem. Jenom jsem mu nemínila vyhovět. A teď mi o svých dobrodružstvích něco pověz zase ty. Byla jsem přesvědčená, že ‚se vytrátíš‘ ze sálu s hraběnkou.“

„Snažila se o to ze všech sil,“ přiznal Robert. „A nejen ona.“

„Nepřeháněj.“

„Chci tím jen říct, že dámy z nejvyšší společnosti se často chovají nesmírně nevázaně. A ačkoliv je zdobí ty nejdražší šperky, uvnitř jsou to vlastně jenom kurtizány.“

„Povídej,“ vybídla ho Vanda a vytřeštila oči.

„Mám na mysli především jednu dámu, kterou jsem tam včera viděl. Seznámil jsem se s ní už před několika lety v Paříži,“ začal Robert.

„Tehdy jsem ještě nebyl hrabě a otec mi vyplácel jenom nesmírně skromné kapesné, takže jsem si v téhle bohaté společnosti připadal jako chudák, který tam nepatří. Jako takový nezúčastněný pozorovatel,“ vysvětloval.

„Dost mi to vadilo, jelikož jsem byl přesvědčený, že se ženám líbím. Jenomže jsem si nemohl dovolit ověřovat je drahými šperky, a tak o mě zakrátko ztratily zájem. Prostě se mnou nemínily ztrácet čas.“

Vanda se účastně usmála. Chápala, že ho to určitě mrzelo.

„Takže co se stalo, když ses s ní včera zase setkal? Poznala tě?“

„Jak by mohla? Když jsme se viděli poprvé, ani mě nevzala na vědomí. Ale teď jsem bohatý hrabě, takže mě zahrnula úsměvy a – pozváním.“

„Ale tys je nepřijal?“ vyhrkla Vanda.

Zadívala se na Roberta a cítila, jak se jí újí dech, protože jí na odpovědi ze záhadných důvodů nesmírně záleželo.

„Žádné pozvání od tak bezcitné osoby by se mnou nepohnulo,“ odpověděl. „Podobných žen znám spoustu.“

Robert hovořil nenuceným tónem, ale Vandě se zdálo, jako by se v něm ozývala stará jizva. Ta také zřejmě způsobila, že se chtěl za každou cenu oženit jenom s ženou, která by ho milovala kvůli němu samému, a ne pro hraběcí titul a peníze.

Robert si všiml, že ho Vanda pozoruje, a usmál se na ni – snad až příliš snaživě. Hned nato změnil téma hovoru.

„Měli bychom si udělat nějaký plán,“ navrhl. „Hodně stojíš o prohlídku Vídně?“

Rozpačitý tón v Robertově hlasu ji trochu překvapil.

„Tobě se do Vídně nechce?“ zeptala se. „Slyšela jsem ze všech stran, že je to nesmírně romantické město, plné světél a hudby.“

„Dříve ano,“ připustil Robert váhavě, „a jednou tak možná zase bude vypadat. Ale teď je to potemnělá metropole, postižená tragédií.“

Vanda si přitiskla ruce na obličej.

„Tragédií?“ opakovala. „Vlastně ano, úplně jsem na to zapomněla.“

„Před čtyřmi měsíci spáchal korunní princ Rudolf sebevraždu. Zastřelil se na svém loveckém zámku v Meyerlingu. Vedle něj bylo nalezeno tělo krásné mladé dívky – Marie Vetserové – rovněž zastřelené,“ začal vyprávět.

„Jeden můj přítel pracoval na britském vyslanectví a dost věcí jsem se o tom dozvěděl,“ pokračoval Robert. „Celá Vídeň truchlí a ve městě je stále napjaté ovzduší, protože úřady odmítají prozradit, jak se vlastně všechno zběhlo. Nejdříve předstíraly, že se princ otrávil,“ vysvětloval Robert.

„Nakonec byla oficiální místa nucena přiznat, že měl v hlavě díru po kulce. Ale stále popírají to, co už všichni vědí – že spáchal sebevraždu.“

„To je příšerné,“ zašeptala Vanda. Potom si na něco vzpomněla.

„Jednou ses s princem setkal, vid’?“

„Ano, před několika lety, když přijel do Londýna na oslavu královnina výročí nástupu na trůn.“

„A líbil se ti, pamatuju si. že jsi mi o tom vyprávěl. Strávil jsi s ním a s princem waleským celý večer,“ řekla Vanda.

Robert se při té vzpomínce pousmál.

„Máš pravdu. Tenkrát přijela do Anglie divadelní společnost z Ameriky s představením o Buffalo Billovi a všichni jsme to chtěli vidět. Hodně jsme toho tenkrát vypili a užili si spoustu legrace. Ale potom princ najednou posmutněl a začal mluvit o sebevraždě, což podle jednoho člena jeho doprovodu dělával dost často.“

Vandě to úplně vyrazilo dech.

„Už tehdy?“

„Ano. Myšlenka, že skoncuje se životem, ho prý pronásledovala hodně dlouho. Ale tehdy mi připadal jako správný chlapík a byl mi moc sympatický,“ prohlásil Robert.

Vandě neušlo, že Robert položil důraz na slovo „tehdy“, a vyslala k němu tázavý pohled.

„Teď už ne?“

Robert na okamžik zaváhal.

„Jednou jsem se setkal také s Marií Vetserovou,“ pokračoval po krátké odmlce. „Tenkrát se zoufale snažila, aby ji Rudolfovi někdo představil. Byla do něj platonicky zamilovaná – jako do herce, kterého znala jenom z jeviště.“

„Byl jsi u toho. když ho konečně poznala osobně?“

„Ne. Trvalo jí to určitou dobu. Nakonec se jí ale přece jenom podařilo upoutat jeho pozornost. Na podzim se s ním setkala – a o pár měsíců později byla mrtvá.“

„To je příšerné!“ zhrozila se Vanda.

„Máš pravdu. Celý svět teď jejich tragédii líčí jako příběh nešťastné lásky, ale podle mě si Rudolf zaslouží spíš opovržení. Bylo mu třicet let, měl ženu a dítě, a Marie Vetserová byla osmnáctiletá dívka, vlastně sama ještě děcko. Já si lásku představuju jinak.“

Vanda zaznamenala v Robertově hlase dosud neznámý tón a všechno se v ní sevřelo.

„Jak si tedy představuješ lásku, Roberte?“

Robert hned nepromluvil, ale když jí konečně odpověděl, ten zvláštní pocit v hrudi se jí ohlásil znovu.

„Člověk musí tomu druhému něco dávat,“ ozval se po krátkém přemýšlení. „Mít na zřeteli především jeho potřeby. Kdyby Rudolf Marii skutečně miloval, řekl by jí, aby se přestala chovat bláhově, šla domů a hledala si štěstí někde jinde. A i kdyby ho to bolelo, skutečná láska by ho přiměla jednat v jejím nejlepším zájmu.“

Znovu se odmlčel a Vanda ani nedýchala, protože nechtěla narušit důvěrné ovzduší, které mezi nimi zavládlo.

„Jsem přesvědčený,“ pokračoval zvolna, „že kdybych já nějakou ženu miloval – myslím tím skutečnou lásku, ne nějaké –“

„Ne nějaké dobrodružství,“ doplnila ho.

„Ne nějaké dobrodružství,“ přisvědčil. „Nepopírám, že jsem pár dobrodružství zažil. O některých jsi sama slyšela.“

„No, ano,“ přisvědčila tiše.

„Ale skutečná láska – je něco jiného. Aspoň si to myslím. Nikdy jsem takovou lásku nepoznal.“

„Nikdy?“

„Nikdy,“ opakoval prostě. „Zní to divně, ale vždycky když jsem se pobláznil, celá polovina mozku měla na zřeteli jenom moje vlastní zájmy a byla neustále ve střehu, aby mohla okamžitě zazvonit na poplach a já stihl včas vycouvat.“

„Například?“

„Například když se dotyčná příliš zajímala o můj majetek. Občas jsem si o nějaké ženě myslel, jak je skvělá, ale potom jsem se jí podíval do očí a viděl jsem v nich jenom sobecký zájem.“

„Jenomže ty ses choval také sobecky,“ namítla Vanda.

„Asi, asi to bylo sobecké. Právě tohle mám na mysli. Jakmile jsem si uvědomil, že se část mého já chová jako postranní pozorovatel, ten vztah jsem ukončil.“

„Jak se jmenovala?“ zeptala se Vanda nesměle.

„Cože?“

„Mluvíš přece o nějaké konkrétní ženě, ne?“

„Možná. Na tom nezáleží.“

Mně ano, pomyslela si Vanda, ale dál už nevyzvídala.

„Jeden den jsem vzplanul,“ pokračoval, „ale hned nazítří jsem si uvědomil, že mi hrozí nebezpečí. A horečně jsem hledal únikovou cestu,“ dodal.

„Kdybych k ní cítil skutečně upřímnou lásku, rozhodně bych tak pozorně nepopřával sluchu všem varovným signálům. Její štěstí by mi leželo na srdci víc než vlastní zájem. Smířil bych se i s bolestným rozchodem, pokud bych věděl, že je šťastná, protože právě v tom podle mě spočívá láska.“

„Jenomže podaří se ti vůbec někdy najít tak dokonalou ženu?“ zeptala se ho Vanda.

Něžně se na ni usmál.

„Netvrdím, že musí být dokonalá. Jenom by v sobě měla mít něco, co člověka chytí za srdce. Pokud to v ní najdu, může být klidně ztřeštěná, nerozumná, nesnesitelná. Nevadí mi, jestli se s ní budu hádat, smát se s ní, anebo si z ní dělat legraci. Občas mě třeba popadne chuť zakroutit jí krkem, ale to ještě neznamená, že ji nemiluju.“

Zarazil se. Zatvářil se, jako kdyby až doted' mluvil ze spaní, a teď se najednou probudil v úplně neznámém světě.

„Moc mluvím,“ vyhrkl.

„Ne, nemluvíš,“ usmála se. „Ráda tě poslouchám.“

Robert však potřásl hlavou a chvatně stočil hovor jiným směrem.

Vanda by ho ráda ještě poslouchala, ale rozumně usoudila, že bude lepší, když na něj nebude naléhat.

Večeři pak dojedli při nenuceném hovoru, ale oba cítili, že na pozadí bezvýznamné debaty se odehrává cosi jiného, mnohem významnějšího. Vandě se zdálo, jako by ve vzduchu slyšela hudbu.

Konečně nastal čas ke spánku. Robert doprovodil Vandu k jejímu kupé a počkal, dokud se za ní nezavřely dveře.

Potom zvolna vešel k sobě, propustil komorníka, posadil se na postel a mlčky se zadíval na protější stěnu. Viděl před sebou ženské oči, naplněné účastí nebo rozzářené smíchy, jak na něj zírají přes stůl.

Vanda našla postel už rozestlanou, takže se jenom svlékla a vklouzla pod pokrývku.

Ležela ve tmě a přímo fyzicky vnímala, že Robert leží jen několik centimetrů od ní, na druhé straně přepážky. Zaplavil ji zvláštní neklid, ale spánek nepřicházel.

Nemohla neslyšet, jak se za stěnou čas od času Robert pohnul, jako kdyby také nemohl spát. Teprve za hodně dlouhou dobu konečně usnula.

Ve Vídni přestoupili na běžný vlak do Benátek. S Orient Expresem se vůbec nedal srovnat. Na místo dojeli až večer, ale dost brzy na to, aby si ještě stačili najít hotel.

Tři dny spolu prochodili po nádherném městě protkaném vodními kanály, v pohodě, kterou nenarušila žádná dramatická událost. Jako kdyby objevili poklad, jehož se neodvážili dotknout, ale ani se na něj podívat zblízka, aby náhodou nezjistili, že vlastně o žádný poklad nejde.

Večer si obvykle zašli do nějaké útulné restaurace a dlouze si povídali nad sklenkou vína. Potom se pomalu vraceli nazpátek do hotelu. Neříkali si skoro nic, co by jejich okolí nemohlo slyšet. Jen zřídka hovořili o sobě, a přesto v nich stále sílil naléhavý a neuvěřitelně sladký pocit, že se dozvídají pravdu o svých skutečných citech.

Čtvrtého dne narazili na jednoho Robertova starého známého a jejich intimní chvílky vzaly za své.

„Musíme navštívit vévodu Angela a jeho rodinu,“ řekl Robert Vandě. „Nejpozději dnes odpoledne se mu určitě donese, že jsme v Benátkách.“

„Kdo je ten vévoda Angelo?“ zajímala se.

Robert vyslovil dlouhé složité jméno, které si Vanda vůbec nestačila zapamatovat.

„Máš pravdu. Vévoda Angelo je mnohem snazší.“

„V Itálii platí za nesmírně vlivného člověka. Vévodkyně bývala vyhlášená krasavice a jejich syn i dcery se vyvedli po ní.“

Nazítří si najali gondolu a vypravili se po největším benátském kanálu Grand Canal k paláci Palazzo Finese, který obýval vévoda s manželkou.

Robert se nemýlil, když předpovídal, že se zprávy šíří rychlostí blesku, protože jakmile se s Vandou přiblížili k molu, přišla je přivítat celá vévodova rodina.

„Eleno.“ pozdravil Robert paní domu, „jste ještě krásnější, než když jsem vás viděl naposledy.“

Vévodkyně se usmála.

„Odkakživa jste byl mistrem lichotek.“ Odpověděla mu anglicky. „Už jsem synovi radila, aby si z vás vzal příklad, pokud chce na lidi zapůsobit jako okouzlující společník.“

Robert se rozesmál.

Vévoda Angelo byl statný muž ve středních letech, dosud nesmírně pohledný. Vanda si pomyslela, že kdyby ho potkala o něco dříve, možná by ji upoutal, ale teď to považovala za nemožné.

Zavedl je do rozlehlého honosného paláce s elegantní mramorovou dlažbou a bohatou výzdobou. Všude pobíhalo služebnictvo a aranžovalo do váz snad tisíce čerstvých květů, jak se Vandě zdálo.

„Teď jsme dokonale šťastní,“ vzdychl vévoda. „Jak vidíte, připravujeme oslavu a po vašem příjezdu nám už vůbec nic nechybí k naprosté spokojenosti.“

„Zítřa vdáváme dceru,“ vysvětlila jim vévodkyně.

„V tom případě jsme si k návštěvě zvolili nevhodnou dobu,“ ozval se Robert znepokojeně. „Kdybychom věděli –“

„Kdybyste to věděli, doufám, že byste přijeli,“ skočil mu vévoda do řeči. „Na tu svatbu samozřejmě přijdete. A žádné výmluvy. Jsme dohodnutí.“

Robert mluvil pravdu, když Vandě tvrdil, že děti těchto italských šlechticů jsou stejně krásné jako jejich rodiče. Nejpůvabnější byla prvorozená dcera Ginetta, která se nazítří měla vdávat. Vyzařovala z ní láska, a vždycky když hovořila se svým snoubencem Albertem, v očích se jí objevila zvláštní něha.

„Museli jsme na svatbu dlouho čekat,“ svěřila se Ginetta Vandě, „protože Albertův otec je jenom baron a tatínek trval na tom, že se nesmím provdat za člověka, který mi není roven. Já jsem mu ale tvrdila, že můj vyvolený je dobrý člověk, a to ho staví výš než všechny tituly na světě,“ líčila své někdejší problémy.

„Nejdřív se tatínek zlobil, ale prohlásila jsem, že si nikoho jiného nevezmu. Rodiče mně představili spoustu nápadníků, ale všechny jsem odmítla. Po třech letech se konečně vzdali.“

„Po třech letech?“ opakovala užaslá Vanda. „Čekala jste tři roky?“

„Si,“ přikývla Ginetta. „A skoro celou dobu jsme měli zakázáno stýkat se spolu. Nakonec si ale rodiče uvědomili, že se skutečně upřímně milujeme a dokážeme překonat všechny překážky, takže nám konečně dali svolení k sňatku,“ řekla Ginetta.

„Kromě toho se asi báli, aby ze mě nebyla stará panna,“ zachichotala se. „Moje nejmladší sestra Marcella se chce také jednou vdát, ale mohla by mít problémy, pokud bych byla ještě svobodná.“

Vanda nevěděla, co na to má říct. Síla lásky obou mladých Benátčanů i jejich věrnost ji uváděly do vytržení. Čekat tři roky, a přitom se ani nesmět vídat s milovaným mužem!

Uvažovala, jestli by také dokázala překonat podobné problémy.

A došla k názoru, že ano. Pokud by potkala toho pravého muže, kterému by až nadosmrti chtěla věnovat svoje srdce, a kdyby věděla, že ji dotýčný člověk miluje stejně jako ona jeho, zvládla by cokoliv.

Takový muž by jí dodal odvalu, aby se sama postavila třeba celému světu a vydržela čekat.

Vtom zaslechla ze zahrady nějaký zvuk a zvedla hlavu. Ve dveřích spatřila Roberta, ale v ostrém světle, které se dralo do místnosti, kde panovalo přitnutí, se jí jevil jenom jako matná silueta.

Skoro nic z něj neviděla, a přesto vycítila, že je to on. Poznala by ho všude a za všech okolností. Takový muž –

„Stalo se něco?“ zeptal se Robert a vykročil k ní. „Vůbec nic,“ odpověděla plaše. „Vypadáš nezvykle, jako kdyby se ti zjevil duch z jiného světa.“

„Možná že ano.“

„Povíš mi o tom?“

S úsměvem zavrtěla hlavou.

„Ne, myslím, že ne.“

„To se ti nepodobá. Normálně se mi přece svěřuješ.“

„Víš, měl jsi pravdu – s tím *jiným světem*“ Odběhla pryč a nechala ho o samotě, překvapeného, zakaboněného a s udiveným výrazem v očích.

Jak už Vandě prozradila Ginetta, také Marcella plánovala svatbu, takže v domě nechyběl ani její snoubenec. Byl to vysoký, rezervovaný, málomluvný mladík, kterého se ani Vandě nepodařilo přimět k hovoru.

Mnohem lépe se cítila s Albertem, dychtivým mladíkem, který nemohl odtrhnout své velké oči od Ginetty. Vanda měla pocit, že láska a štěstí z nich přímo vyzařuje.

Jediný syn vévody a vévodkyně se jmenoval Mario. Byl to rtuťovitý mladík, velice pohledný a elegantní, ale zároveň egoistický, i když se mu to do jisté míry dařilo maskovat pozoruhodným šarmem. Při obědě seděl vedle Vandy a vyprávěl jí o svých plánech. Svěřil se jí, že se chce stát malířem.

„Odpoledne vám ukážu svůj ateliér,“ oznámil jí, aniž se zeptal, jestli ho vůbec chce vidět.

„Děkuji,“ odpověděla, protože ji svým návrhem spíš pobavil, než urazil.

Hned po obědě ji vzal majetnícky za ruku a odvedl ji do nejvyššího patra rozlehlého domu. Vešel s ní do ateliéru s širokými okny zasazenými do všech čtyř stěn, takže dovnitř prakticky neustále proudilo světlo.

„To je nádherná místnost!“ zvolala nadšeně Vanda a otočila se kolem dokola.

„Zůstaňte stát!“ zarazil ji náhle Mario, popadl do ruky skicář a udělal několik rychlých tahů. „Chci vás zachytit, jak teď stojíte.“

Soustředil se na práci a znovu promluvil až po chvíli.

„Dobrá, už se zase můžete hýbat. Podívejte se na mě. Teď zvolna popojděte ke mně – pomalu – ano. přesně takhle.“

Ruka se mu znovu rozjela po papíru. Nakonec jí ukázal oba bleskorychle namalované obrázky, ze kterých Vanda okamžitě poznala, že má Mario skutečně výtvarné nadání. Z první kresby, která zachycovala celou Vandinu postavu, doslova dýchal život. Druhý obrázek – portrét – zase neuvěřitelně věrně odrážel její podobu.

„Nechám si je,“ prohlásil rezolutně, „abych mohl studovat vaše krásné rysy, kdykoliv se mi zachce.“

„Děkuji vám za laskavost, pane,“ odpověděla zdvořile a dál jeho slova nekomentovala.

„Takhle přijímáte poklony mužů, kteří obdivují vaši krásu? Nebo jste už vyslechla tolik lichotek, že vám zevšedněly?“

„Myslím, že podobné poklony žádné ženě nikdy nezevšední,“ odpověděla. „Ale byla bych bláhová, kdybych jim bezezbytku věřila.“

„Vy si ale určitě uvědomujete, jak jste krásná,“ pokračoval neodbytně. „Stejně jako jste poznala, že vám ležím u nohou.“

„Ne, to jsem nepoznala,“ odpověděla mu bezstarostně. „A ani to nechci vědět.“

„Dokážete přímo mistrovsky okouzlit jakéhokoliv muže.“

„Taková nejsem.“

„Každá žena, která je tak krásná jako vy, zná tyhle hrátky. Každý normální muž musí mít chuť namalovat vás a možná se s vámi pomilovat.“

„Myslím, že by se o to radši neměl pokoušet,“ odpověděla mu Vanda rázně.

„Ale mně k tomu inspirujete. Samozřejmě že vás chci políbit a potom –“

Vanda litovala, že se sem nechala zlákat. Pokud by si mohla vybrat, s kým by se chtěla líbat, rozhodně by si nikdy nezvolila tohoto přehnaně sebevědomého mladíka.

„Myslím, že je načase vrátit se dolů,“ prohlásila a otočila se ke dveřím.

Než k nim ale stačila dojít, nečekaně se otevřely a za nimi stál Robert.

„Ach, tady jsi,“ řekl Vandě. „Ginetta mi řekla, že jsi asi odešla do ateliéru tady s Pierem.“

„Jmenuji se Mario,“ ozval se mladík.

„Přesně tak.“

„Tak proč mi říkáte Piero?“

„Připomínáte mi jednoho člověka, s kterým jsem se setkal,“ odpověděl mu Robert s mrazivým úsměvem. „Na okamžik jsem si vás s ním spletl.“

Vanda se musela ovládat, aby nevyprskla smíchy. Podívala se na Roberta a oběma v tu chvíli zasvítily v očích veselé ohníčky. A přitom ji zaplavilo úplně stejné sladké vzrušení jako pokaždé v jeho přítomnosti.

Do místnosti teď vešla i Ginetta, ruku v ruce s Albertem.

„Právě jsem chtěl vyprávět našim hostům o Řecku,“ ujal se slova Mario, který se diplomaticky pokusil změnit téma hovoru. „Že je to země plná lásky a vášně, což jsou city, které inspirují každého umělce.“

„Ano, Řecko mám moc ráda,“ ozvala se Ginetta. Potom se obrátila k Vandě a dodala: „Právě tam jsme se s Albertem poznali.“

„Seznámili jste se uprostřed všech bohů lásky,“ prohlásil Mario, „a tím jste si zajistili jejich přízeň.“

Ginetta se rozesmála.

„Vlastně jsme se seznámili v hotelové hale,“ přiznala.

„Bohové lásky jsou přece všude,“ pokračoval Mario. „Takže jste se seznámili za jejich laskavého dohledu.“

„To je pravda,“ přikývla Ginetta. „A hned jak jsme se poprvé uviděli, Alberto mi začal vyprávět o řeckých bozích. O Afrodite a Erosovi jako symbolech lásky – a mnoha dalších.“

„Podívejte, všechny jsem je namaloval,“ zvolal Mario teatrálně.

Okamžitě se vrhl na uložená barevná plátna a několik z nich – znázorňujících staré řecké božstvo – vytáhl na světlo. Spatřili lovkyni Artemis s lukem a šípy a pak ještě boha slunce a milovníka umění Apollóna, jak hraje na lyru.

„Tohle je Athéna,“ ukazoval jim obraz ženy se sovou na rameni. „Bohyně moudrosti.“

„Taková spousta bohů,“ vzdychla Vanda.

„Ano, v Řecku tvoří celou početnou rodinu. Pro každou příležitost tam člověk najde toho svého,“ vysvětloval Mario.

„Ano, ale nejdůležitější jsou bohové lásky,“ vydechla Ginetta a vyslala zamilovaný pohled ke svému snoubenci.

„Tihle bohové nás spojili dohromady a dodali nám odvahu, abychom za svou lásku dokázali bojovat,“ pokračovala.

„Ano, miláčku,“ zašeptal Alberto. „A zachovají nám ji navždycky.“

„Proto jedeme na svatební cestu právě do Řecka,“ vysvětlila jim Ginetta. „Navštívíme tam jejich svatyně a poděkujeme jim za všechno, co pro nás udělali.“

Potom si znovu zopakujeme manželský slib ve starověkém řeckém kostele, kde nám všichni naši oblíbení bohové požehnají.“

„Mluvíte o nich, jako by šlo o skutečné lidi,“ podivil se Robert a změřil si snoubence tázavým pohledem.

„V jistém smyslu jsou skuteční,“ přikývl Alberto. „Jsou to naši přátelé. Chránili nás, stejně jako chrání všechny ostatní zamilované. Takže je okamžitě po svatbě pozdravíme, a dokážeme jim tak svou vděčnost.“

„Ale ne abys o tom povídal kardinálovi, který nás bude zítra oddávat,“ zasmála se Ginetta. „Mám dojem, že by s tím nesouhlasil!“

Vanda se pozorněji zadívala na Mariovy obrazy a uvědomila si, že mladý malíř je skutečný umělec, protože každá postava působila nesmírně osobitě.

Afrodita měla mladičkou tvář, ze které doslova čísel dychtivost. Athéniny rysy působily vyrovnaně a přemýšlivě. Héru, bohyni manželství, namaloval Mario jako poklidně vyhlížející ženu, které pohrával kolem úst nenápadný úsměv, jako kdyby po období prudké vášně konečně objevila tajemství skutečného štěstí.

„Ginetta má pravdu,“ poznamenal zamyšleně Robert. „Skutečně připomínají lidi z masa a kostí.“

„Lidi, se kterými by se člověk rád seznámil,“ souhlasila Vanda a nevědomky vzdychla.

Robert k ní zaletěl pohledem, ale nijak to nekomentoval.

Večer Vanda s Robertem nezůstali v paláci na večeři, ale vrátili se do hotelu, aby svým hostitelům dopřáli klid na poslední svatební přípravy.

Když na zpáteční cestě procházeli úzkými uličkami a přecházeli malebné benátské mosty, Vanda se zastavila před obchůdkem s obrazy a sochami. Hned nato zmizela uvnitř.

„Tahle soška,“ vysvětlila Robertovi, který okamžitě vykročil za ní, „je Afrodita.“

Hrabě se zadíval na mramorovou postavu, jejíž vlasy působily dojmem, jako by je právě čečral mořský vánek.

„Je nádherná. Ale jak víš, že je to právě Afrodita?“

„Ano,“ přisvědčil majitel obchodu. „Je to skutečně Afrodita, bohyně lásky.“

„V tom případě bych ji ráda koupila pro Ginettu a Alberta,“ prohlásila Vanda. „Jako svatební dar.“

Obchodník vyslovil poměrně značnou částku.

„Polovinu bych chtěl zaplatit já, dovol mi to,“ nabídl jí Robert.

„Není třeba,“ zaprotetovala Vanda. „Můžu si to dovolit.“

„O tom nepochybuju. Ale potěšilo by mě, kdybychom jim to mohli věnovat oba – jako společný dárek,“ řekl a na okamžik zaváhal. „Pokud to cítíš stejně,“ dodal po krátké odmlce.

Hlas mu zněl nejistě. Vanda si nepamatovala, že by ho takhle slyšela mluvit někdy předtím.

„Ano,“ přisvědčila tiše. „Cítím to úplně stejně.“

Sledovali, jak obchodník pečlivě balí sošku.

„Chcete dovnitř uložit nějaký vzkaz?“ zeptal se majitel obchodu.

Vybrali si ozdobné přání a Vanda na ně napsala: *Ginettě a Albertovi, kterým požehnala Afrodita*. Potom se podepsala a po ní i Robert.

„Kterým požehnala Afrodita,“ opakoval Robert a usmál se na Vandu.

„Během hodinky to nechám doručit adresátům,“ ujistil je obchodník. „Přeji vám oběma krásný den.“

Navečeřeli se v tiché restauraci těsně vedle vodního kanálu a nabízela skvělé jídlo i víno.

„Proč se usmíváš?“ zeptal se Robert.

„Vzpomněla jsem si na ten tvůj rozhovor s Mariem. Jak jsi o něm mluvil jako o Pierovi a přitom ho probodával pohledem. Ten chudák vůbec nechápal, co se děje.“

„Právě naopak, chápal moc dobře, co jsem měl na mysli. Už se nikdy v životě neodvážil políbit tě.“

„Poslouchal jsi za dveřmi?“

„V žádném případě.“

„Jak tedy víš, že mě chtěl políbit?“

„Milé děvče, nepodceňuješ mou inteligenci? Poznal jsem, co má za lubem, už při obědě. Hlavně mě těší, že jsem přišel včas a zabránil mu v tom.“

Vanda mlčela.

„Nebo snad ne?“ zeptal se váhavě.

Vanda se provokativně pousmála.

„Vždyť víš přece všechno, Roberte. Nebo snad tvou inteligenci preceňuju?“ zasmála se.

„Ne, jenom mě natahuješ na skřípec.“

Kromě této malé výměny názorů toho už moc nenamluvili. Oba byli pohroužení do vlastních myšlenek, ale rozuměli si i beze slov. Dosud nepoznaná síla, která si je v posledních dnech úplně podmanila, přišla naprosto nečekaně a způsobila, že si připadali jako v úplně jiném světě.

„Měli bychom jít brzy spát,“ navrhl Robert po hodné chvíli. „Zítra nás čeká dlouhý a náročný den.“

Když pak vyšli z restaurace, vzal Vandu za ruku, nabídl jí, aby se do něj zavěsila, a do hotelu došli mlčky, ale s pocitem dokonalé harmonie.

* * *

Na svatbu si Vanda oblékla letní šaty z jemného zelenkavého hedvábí s květinovou výšivkou a k nim klobouk stejné barvy.

V deset hodin se před hotelem objevila gondola, aby je odvezla do baziliky svatého Marka, kde se měl konat svatební obřad. Benátská tradice velela, že se má nevěsta dostavit do kostela po vodě, takže se Grand Canal zakrátko zaplnil množstvím gondol tvořících početnou svatební flotilu.

Slunce svítilo na nebi bez mráčku a jeho zlaté paprsky se třpytily na hladině, čímž ještě podtrhovaly šťastnou a veselou atmosféru, která obklopovala toto pozoruhodné plovoucí procesí. Vanda v náhlém návalu štěstí zaletěla pohledem k Robertovi a zjistila, že se na ni upřeně dívá.

Zakrátko dorazili k přístavišti u náměstí svatého Marka a Robert Vandě pomohl vystoupit z gondoly. Když ji uchopil za ruku, vychutnávala si pevný stisk jeho silných paží.

Alberto už čekal na místě, ačkoliv bylo příliš brzy a do příjezdu nevěsty zbývala ještě dlouhá doba.

Vanda se rozhlédla a zjistila, že celou baziliku postupně zaplňují příslušníci nejvyšší italské šlechty. Dnešní svatba představovala nesmírně významnou společenskou událost, takže by každý aristokrat považoval za osobní urážku, kdyby na ni nedostal pozvání.

Vandu napadlo, že kdyby ji otec přece jenom jednou dotlačil do svatby, asi by ji čekal podobný zážitek – ve velké katedrále a za přítomnosti společenské smetánky.

Jenomže Vanda měla úplně jinou představu. Kdyby se vdávala za Roberta, nestála by o žádnou okázalou podívanou a aristokratické hosty. Dala by přednost obřadu v malém venkovském kostelíku, který má Robert na svém panství, jen v kruhu nejbližších přátel.

Stál by venku, čekal na ni a ohlížel se přes rameno, úplně stejně jako teď Alberto. Jenom by byl možná trochu nervóznější, protože by se po všech vzájemných rozmíškách bál, jestli si Vanda na poslední chvíli všechno nerozmyslí.

Ale nic by si nerozmýšlela. Šla by k oltáři a srdce by jí přetévalo štěstím. On by ji sledoval pohledem, jak se k němu blíží prostřední uličkou, a spadl by mu kámen ze srdce. Oči by mu zasvítily radostí při každém kroku, o který by se k němu přiblížila. Potom by se vzali za ruce...

A stala by se jeho ženou.

A potom...

Z hrudi se jí vydral hluboký vzdech.

Vtom se rozezněly varhany a vítězoslavné tóny vyplnily celou baziliku. Přítomný dav se zachvěl a Vandě se zdálo, jako by se náhle probudila.

Z krásného snu.

Z nejkrásnějšího snu, jaký se jí v životě zdál.

Ginetta, doprovázená otcem, přicházela prostřední uličkou k oltáři. Musela urazit dlouhou cestu a všichni hosté, které při tom mýjela, na ní mohli oči nechat.

Vypadala jako nevěsta z pohádky. Byla celá v bílém, ve vlasech měla perlovou čelenku, v ruce držela kytici bílých růží a z hlavy jí splýval dlouhý bílý závoj.

Vanda však vnímala především radostný výraz, který se Ginettě rozlil po tváři, když konečně přistoupila k muži, kterého zbožňovala a s nímž teď chtěla navždycky spojit svůj život.

Obřad začal. Vanda slovům nerozuměla, ale ve chvíli, kdy si mladý pár vyměňoval snubní prsteny, ani rozumět nepotřebovala. Pohledy obou novomanželů hovořily samy za sebe. Bylo z nich zřejmé, že oba přestali vnímat okolní svět a měli oči jenom jeden pro druhého.

Takhle by měli vypadat všichni novomanželé, pomyslela si Vanda.

Znovu zaletěla pohledem k Robertovi, ale nedokázala mu vyčíst z tváře, co si myslí. Neušlo jí však, že i on visí očima na dvojici před oltářem jako zhypnotizovaný.

Slavnostní obřad netrval dlouho, takže se zakrátko všichni svatebčané vyhrnuli z baziliky na náměstí svatého Marka. Někteří si na cestu do nedalekého vévodského paláce najali gondoly, jiní se rozhodli, že tam dojdou pěšky.

Robert s Vandou šli zvolna vedle sebe, stále jakoby omámení po slavnostním ceremoniálu, který právě zažili. Zdálo se jim, že mosty a kanály, které cestou míjejí, zahluje zlatavý opar.

Zvolna došli k paláci, který už kypěl životem, radostí a štěstím. Vévoda je přivítal s otevřenou náručí.

„Neměl jsem je nechávat tak dlouho čekat.“ prohlásil s kajícím úsměvem. „Muž, který mou dceru tolik miluje, je pro ni rozhodně ten pravý.“

Aspoň drobný povzdech si však přesto neodpustil. „Bylo by ale daleko lepší, kdyby měl nějaký slušný titul,“ prohlásil.

Novomanželé stáli vedle sebe a vítali přicházející hosty. Když se před nimi objevila Vanda s Robertem, Ginetta jí podala ruku a políbila ji na tvář.

„Děkujeme vám oběma za nádherný svatební dar,“ řekla dojatě. „Je jako stvořený právě pro nás.“

V přilehlém pokoji byly vystavené všechny svatební dary a Afrodita mezi nimi zaujímala nejvýznačnější postavení.

„Je to nejkrásnější ztvárnění Afrodity, jaké jsem kdy viděl,“ ozval se za nimi laskavý mužský hlas. „Dokonalá bohyně lásky.“

Robert s Vandou se otočili a spatřili kardinála, kterému pohrával na tváři vlídný úsměv.

„Ale musím se přirozeně tvářit, že o takových věcech vůbec nic nevím,“ poznamenal spiklenecky.

„Vždyť je to pohanská bohyně,“ připomněla mu Vanda.

„A jenom kvůli tomu by se mi neměla líbit?“ zeptal se kardinál a v očích mu zasvítily veselé ohníčky. „Ale věřím, že lidem pomáhá, aby si zachovávali věrnost. Láska je nesmírně důležitá. Je to ta nejdůležitější věc na světě.“

Nejdůležitější věc na světě.

Vanda slyšela podobné výroky už dříve, ale nikdy na ni nezapůsobily tak silně jako teď, když je slyšela z kardinálových úst. Myslela na ně během celé svatební hostiny a nešlo jí z hlavy, proč až doteď nechápala jejich skutečný význam.

Po slavnostním obědě svatebčané zamířili na taneční parket. První sólo patřilo pouze novomanželům. Nevěsta se vznášela v ženichově náručí a její závoj připomínal mlžný opar, který se vznáší spolu s ní. Kroužili po parketu a hudba jim hrála sladkou romantickou melodii.

Potom se k nim připojil i vévoda s vévodkyní a ostatní svatebčané.

Vanda se ani na chvíli neocitla bez partnera. K tanci ji vyzval Mario, vévoda, ženich a řada dalších mužů, o které nestála. Nikdo v ní nezanechal sebemenší dojem.

Konečně vedle sebe uslyšela hlas, na který celou dobu toužebně čekala.

„Pojď si se mnou zatančit, Vando.“

Robert rozevřel náruč a Vanda se k němu šťastně přivinula.

Tančili spolu už dříve, ale dnes bylo všechno jiné. Oba zaplavil pocit, který předtím nepoznali, a dokonce ani nevěděli, že něco podobného existuje.

„Jsi krásná, Vando,“ vzdychl Robert. „Krásnější než všechny ostatní ženy, které jsou tady.“

Usmála se.

„Děláš si ze mě legraci?“

„Proč si to myslíš?“

„Protože jsi mi nikdy nelichotil.“

„Časy se mění,“ poznamenal s vážným výrazem. „I lidé se mění.“

Nedokázala myslet na nic jiného než na to, že ji teď Robert drží v náručí. Toužebně si přála, aby si ji k sobě přivinul ještě těsněji, aby ji sevřel oběma pažemi a políbil ji.

Zvedla hlavu, zadívala se mu do očí a poznala, že Robert bojuje se stejnými myšlenkami.

Vtom ji objal ještě pevněji kolem pasu a dotančil s ní k vysokým francouzským oknům a pak dál, až na zahradu.

Tady budou o samotě, pomyslela si Vanda šťastně. Tady mě konečně může políbit.

Ještě několikrát se s ní otočil v rytmu tance, ale pak zpomalil a nakonec zůstal stát pod stromy. Uvolnil taneční držení, aby ji mohl obejmout oběma rukama, a zadíval se jí do očí.

„Vando,“ vydechl něžně. „Vando –“

„Ano,“ špitla.

Nejradši by ještě dodala „lásko“, ale v poslední chvíli se zarazila. Chtěla, aby to nejdříve vyslovil on. „Vando –“

Zvláštní tón jeho hlasu ji naplňoval vzrušením. Tep se jí zrychlil, jak ji k sobě tiskl stále pevněji. Cítila, že se každým okamžikem dotkne jejích rtů.

Vtom ji od sebe odstrčil. Ze zahrady k nim totiž právě dolehl výbuch smíchu, takže zjistili, že tu nejsou sami.

Vandu zaplavilo takové zklamání, že se málem rozplakala. Tolik po tom polibku toužila.

„Měli bychom se vrátit dovnitř,“ ozval se Robert nejistě.

„Ano, ano – musíme.“

Neochotně přešli po trávníku do jasně osvětleného domu a Vanda si nepřála nic jiného než co nejrychleji odjet z Benátek, kde se k ní Robert nemohl ani přiblížit, protože je všichni považovali za sourozence.

Kéž by mohli prchnout hned teď, okamžitě!

Novomanželé se mezitím připravili k odjezdu. U přístaviště na ně čekala loď, která je měla dopravit na první zastávku jejich svatební cesty po Řecku.

Kolem nich se shromáždili všichni svatebčané, aby se rozloučili. Ginetta se k nim otočila zády a vyhodila za sebe do vzduchu svatební kytici. Vzlétla vysoko, a když pak dopadla Vandě přímo do náruče, zavládlo všeobecné veselí.

Vanda zabořila obličej do bílých květů, aby nikdo nepoznal, že jí zčervenaly tváře. Ještě nic ji tak nevyvedlo z míry. Nikdy v životě. Co si pomyslí Robert?

„A teď,“ ozvala se vévodkyně, když novomanželé odjeli a všichni se vraceli zpátky do domu, „konečně se můžeme plně věnovat našim milým hostům.“

Přitom se zavěsila do Roberta a vyslala k němu výmluvný úsměv.

„A pokud jde o vás dva,“ dodal vévoda, „přestěhujete se teď z hotelu sem a zůstanete u nás co nejdéle.“

Vanda zalapala po dechu. Tohle bylo to poslední, co si teď přála. Jenomže vidí to Robert stejně jako ona? Čekala na jeho reakci s pocitem, jako by dávala v sázku celý další život.

„Jste nesmírně laskaví, přátelé, ale nemůžeme tu zůstat,“ odpověděl Robert. „Ginetta s Albertem v nás probudili touhu procestovat co nejvíc míst. Odjíždíme okamžitě – odhalovat tajemství starověkého Řecka.“

8

Z Benátek odjeli hned nazítří. „Od ředitele hotelu jsem se dozvěděl o lodi, která se vydává na okružní plavby po řeckých ostrovech,“ vysvětlil Robert Vandě. „Dvě kajuty měli ještě volné, tak jsem je pro nás zamluvil.“

Když se pak prošli po palubě, nemohli se ubránit nadšení. Bylo to luxusní plavidlo se všemi moderními vymoženostmi a evokovalo atmosféru starověkého Řecka, dokonce včetně názvů kajut.

„Věř tomu nebo ne, ale na dveřích mé kajuty je napsáno Afrodita!“ řekla Vanda Robertovi, když se o chvíli později nakláněli přes zábradlí a pozorovali členy posádky, jak připravují loď k vyplutí.

„A na mé zase Apollón,“ řekl Robert.

Vtom se ozval zvuk motorů, loď se odlepila od mola a brzy nato vyplula na otevřené moře. Vanda zůstala stát na palubě, cítila, jak se do ní opírá větřík, a uvažovala, co jí asi přinese nejbližší budoucnost, které teď míří vstříc.

Po včerejším vzrušujícím okamžiku v zahradě, kdy vycítila, že Roberta ovládají stejné touhy jako ji, se všechno vrátilo do starých kolejí. Choval se k ní přátelsky, ale ochladl a zase ji pozoroval ironickým pohledem.

Třeba se to zase změní. Plují přece do Řecka a setkají se tam s bohy lásky, podobně jako Ginetta a Alberto.

Měli jsme jet do Řecka hned, pomyslela si.

Jenomže potom ji něco napadlo. Kdybychom se nejdříve nevydali do Francie a do Itálie, přišli bychom o zážitky, díky kterým jsme se sblížili, usoudila.

V dětství si četla báje a pověsti ze starověkého Řecka a byla z nich nadšená. Jenomže potom dospěla a většina těchto příběhů se jí vytratila z paměti. Po setkání s benátskými snoubenci, kteří se vydali na svatební cestu poděkovat bohům, kterým vděčí za svou lásku, se jí všechno zase jasně a zřetelně vybavilo.

„Myslíš, že děláme dobře?“ zeptal se jí Robert, který stál celou dobu vedle ní.

„Rozhodně,“ přikývla dychtivě. „Už se nemůžu dočkat, až poznám všechny divy téhle nádherné země.“

„Možná že ty pravé divy se nedají spatřit pouhým okem,“ pokračoval zamyšleně. „A přitom právě ty jsou nejryzejší a nejcennější.“

Vanda přikývla, šťastná, že Robert vyjádřil myšlenku, která naprosto odráží její vlastní pocity.

V restauraci na palubě si pak v pohodě, zaplavení slunečními paprsky, vychutnali výborný oběd a přitom sledovali, jak si loď razí cestu mezi vlnami.

„Míříme přímo do Korintského zálivu,“ oznámil jí Robert. „Ale tam ještě nevystoupíme. Zítra připlujeme do přístavu u městečka Itea, kde zůstaneme dva dny. Odtud se vydáme o šest mil dál, do Delf, sídla proslavené věštírny.“

„Zajímalo by mě, jestli nám tam prozradí, jaká budoucnost nás čeká,“ řekla Vanda zamyšleně.

Robert k ní vyslal tázavý pohled.

„Když tě tak poslouchám, mám dojem, jako bys věřila, že se tam setkáš se skutečnými lidmi z masa a kostí.“

„A proč ne?“ podivila se. „Samozřejmě. Když vezmu v úvahu všechny úžasné události, které se v Řecku odehrály, i fakt, že tam bohové žili tak dlouho, myslím, že kdo je chce najít, najde je.“

„Jako bys věřila, že tam ti bohové žijí dodnes.“

„Samozřejmě,“ odpověděla Vanda. „Přečetla jsem o nich spoustu knih a byla jsem z nich nadšená. A když jsem pak viděla, jak vstoupili do života Ginette a Albertovi a ovlivnili jejich osud – jak bych o nich mohla pochybovat?“

Tvářila se tak nadšeně a vypadala tak kouzelně, že se Robert neubránil úsměvu.

Na lodi našli malou knihovnu, věnovanou výhradně Řecku, a tak zbytek dne strávili čtením, aby se náležitě připravili na setkání se zemí, v níž měli zakrátko přistát.

Když pak Vanda odešla do kajuty, aby se uložila k spánku, zůstala ještě dlouho sedět na posteli, dívala se skrz okénko na měsíc, který vrhal do vln stříbrné paprsky, a přímo cítila jeho magické kouzlo. Bylo už hodně pozdě, když ji konečně přemohl spánek.

Nazítří odpoledne se vylodili v městečku Itea a najali si drožku, aby si mohli prohlédnout Delfy. Brzy potom už zdolávali pohoří Parnas, které staří Řekové považovali za střed celého světa.

Právě tady stál chrám, kde Apollónovi kněží vykonávali rituál, na jehož konci odpovídaly kněžky zvané Pýthie na otázky lidí, kteří je přicházeli žádat o radu.

Žádný státník se tehdy neodvážil vydat se do války nebo činit závažná rozhodnutí bez rady z Delf, díky čemuž měla věštitna obrovský vliv. Všichni totiž věřili, že ústy Pýthie k nim promlouvá sám bůh Apollón.

Konečně kočár zastavil a Vanda s Robertem vstoupili do místa, které kdysi bývalo posvátným starověkým chrámem zasvěceným Apollónovi. Otevřel se jim výhled do přírodního horského amfiteátru.

Vanda se zadívala na kamenný kruh, který kdysi obklopovaly vysoké sloupy, ale dnes z nich zůstaly jen zbytky.

Dva sloupy nahoře dosud spojoval kamenný překlad s nápisem v řečtině. Věděla to, protože si to včera přečetla v knize. Ten nápis údajně zněl *Poznej sám sebe*.

A já začínám skutečně poznávat sama sebe teprve od té doby, co jsem se vydala na cestu s Robertem, pomyslela si Vanda.

Ted' už všechno chápu, říkala si v duchu. Vím, že ho miluju a že bych žádného jiného muže milovat nemohla. Pokud ke mně necítí totéž, život pro mě nemá cenu. Vůbec nic pro mě neznamená.

Vanda se vydala dál a objevila vchod do svatyně, kde Pýthie kdysi přijímala prosebníky a plnila jejich žádosti o radu.

Rozhlédla se kolem dokola, jestli ji někdo nepozoruje. Spatřila pár návštěvníků, kteří se opodál procházeli mezi ruinami, a všimla si, že Robert se sklání k zemi a pozorně studuje jakýsi nápis. Nikdo si jí však nevšímal, takže nepozorovaně vklouzla do svatyně.

Objevila se před ní chodba, která ústila do prostorné místnosti. Dvěma otvory ve stropě pronikalo dovnitř světlo a dopadalo na pozůstatky někdejšího oltáře.

Vtom se v bývalé svatyni rozvlnil vzduch a Vandu zaplavil intenzivní pocit, že tu není sama. Rozhlédla se kolem sebe, jestli sem za ní nevešel některý z návštěvníků, ale nikoho nespátřila.

Přesto cítila, že je tu ještě někdo jiný. Byla si tím naprosto jistá.

„Co bys chtěla vědět?“

Ve svatyni nadále panovalo ticho, ale k Vandě ta slova dolehla naprosto zřetelně, jako kdyby je někdo skutečně vyslovil nahlas.

„Proč jsi tak zmatená?“

„Já jsem zmatená?“

„Jenom zmatení a nejistí lidé se na mě obracejí s prosbou o pomoc.“

„Můžeš mi prozradit, jak tohle všechno dopadne?“

„Co by sis přála ty?“

„Chci, aby mě miloval.“

Potom ve svatyni zavládlo ticho a trvalo tak dlouho, že Vandu úplně ochromil pocit strachu.

„Řekni mi, že mě miluje,“ špitla prosebným tónem.

„Nic ti nemohu slíbit. Manželství ani štěstí slíbit nelze. Dokonce ani lásku. Někteří lidé ji nikdy nepoznají, přestože po ní touží celý život.“

„Jsem jedna z nich?“ zeptala se zmučeně.

„Musíš v sobě najít odvahu.“

„Odvahu k čemu? K tomu, abych byla připravená na nejhorší?“

Svatyně se znovu propadla do ticha, ale za okamžik se Vandě zaryla do srdce další slova tajemné věštkyně.

„Objeví se někdo, jehož slova budou znít sladce, ale je v nich faleš. Měj se na pozoru. Před nebezpečím.“

„Jakým?“ zeptala se Vanda. „Ten ‚někdo‘ se mi ho pokusí vzít?“

„Vidím potíže. Někdo se pokusí získat zpátky, co kdysi vlastnil a posléze ztratil. Vidím nebezpečí. Vidím krev. Vidím smrt.“

„Čí smrt?“ zašeptala Vanda.

Ticho.

„Pověz mi, proboha, ještě něco. Komu hrozí nebezpečí? Kdo zemře? Jen ne on, prosím tě! Vezmi si mě a jeho ušetří.“

Žádný hlas se však už neozval. Pýthie promluvila a víc už neměla co říct.

Vanda se nakonec otočila. Položila otázku a dostala odpověď. Teď musí počkat, jestli na tom něco bude.

Zvolna vyšla ze svatyně.

„Tady jsi!“ zvolal Robert a zamířil k ní. „Hledal jsem tě.“

„Šla jsem se poradit s Pýthií. Chtěla jsem zjistit, jestli má pro mě nějakou moudrou radu.“

Robert jí ovinul paži kolem ramen a pevně jí je sevřel.

„Pořád mě překvapuješ.“

„Co kdybys tam zašel a také se jí zeptal?“ navrhla mu Vanda a dychtivě se na něj zadívala.

„Děkuju, nechci. Jestli se má něco stát, pak se to stane. Proč bych si měl kazit překvapení? Anebo to může být něco, o čem je lepší nevědět.“

Vidím nebezpečí... Vidím smrt. „Roberte, prosím tě, zajdi tam.“

„Už je pozdě. Začíná se šerit a nás ještě čeká zpáteční cesta.“

Přitiskl ji k sobě ještě pevněji. Zvedla hlavu, a když se mu podívala do usměvavého obličeje, všechny obavy ji zvolna začaly opouštět. Proč by se měla zatěžovat pověrami, když Robert je tady s ní, tak skutečný a vřelý?“

„Ty se prostě řídíš selským rozumem,“ zavtipkovala.

„Doufám, že jsi to mínila jako lichotku.“

„Nikdy ti nelichotím.“

„Ta věštkyně ti něco prozradila?“

„Nejsem si moc jistá. Nepochopila jsem ji.“

„Tak to chodí se všemi věštkyněmi. Jejich předpovědi se dají vysvětlit mnoha způsoby, takže pak mohou tvrdit, že měly pravdu.“

„Ale znělo to tak věrohodně.“

„Vando, tohle všechno se odehrává jenom v tvé hlavě. Ta věštba – ať už je jakákoliv – je jenom dílem tvé obrazotvornosti. Nic jiného v tom není.“

Vanda ho poslouchala a cítila, jak ji strach opouští. To Pýthiino varování si vymyslela, protože se bojí, aby Roberta neztratila. To je všechno.

„Co ti říkala?“ zeptal se.

„To ti nemůžu prozradit. Je to tajemství.“

Než jí položil další otázku, na okamžik se zamyslel.

„Týkalo se to nás dvou?“ zeptal se po chvíli.

Usmála se a zavrtěla hlavou.

„Pověz mi to,“ snažil se ji přemluvit.

„Vždyť to pořádně ani nevím. Bylo to strašně záhadné a zmatené, takže ani nevím, jestli se to týkalo právě nás. Asi jsi měl pravdu, prostě se mi to jenom zdálo.“

„Jenomže právě tohle mě zajímá ze všeho nejvíc. Co si v duchu říkáš – co všechno.“

„To ti nemůžu prozradit,“ trvala na svém. „Možná bys na to měl jiný názor.“

„Myslím, že ne.“

Sevřel ji ještě pevněji a přitom si ji přivinul těsně k sobě. Nepokusil se ji políbit, jenom ji pevně držel v náručí. Vanda se k němu přitiskla a ucítila tlukot jeho srdce. Zaplavil ji pocit nevýslovného štěstí a pohody.

Ze zasnění je vytrhlo až volání drožkaře, který jim za pomoci výmluvných posunků vysvětloval, že se rychle šerí.

„Měli bychom jít,“ řekl Robert něžně.

Povečeřeli spolu v hlavní lodní restauraci, zařízené tak, aby navozovala dojem starořeckého chrámu. Vanda tomu však nepřikládala žádný význam. Ona navštívila skutečný chrám a věděla, že tahle napodobenina s ním nemá vůbec nic společného.

„Jsi v pořádku?“ zajímal se Robert. „Doufám, že tě ta svatyně nevydělala.“

„Ne, samozřejmě že ne. Vždyť je to jenom kámen. Ve skutečnosti vůbec nic neznamená.“

Věděla, že si to musí co nejčastěji opakovat, aby jí ta věštba neustále nestrašila v hlavě.

Zároveň si připadala čím dál šťastnější. Když se jí Robert vyptával, jestli věštkyňe mluvila o nich dvou, použil výraz „o nás“. Dobře totiž věděla, že žádný muž by takovou otázku nepoložil, pokud by právě to slůvko „my“ nepovažoval za důležité.

Ted' už doufala, že jí Robert bude patřit.

Ale jak dlouho?

„Vidím nebezpečí... Vidím smrt.“

Odhodlaně se tu myšlenku snažila zaplašit, protože si nechtěla nechat pokazit šťastné vyhlídky, které se teď před ní začínaly rýsovat.

Když se po večeři rozloučili a Vanda se odešla uložit k spánku, Robert ještě zůstal stát na palubě a pozoroval měsíc, který mu zářil nad hlavou. Vzpomínal na chvíli, kterou zažil v tom zvláštním, záhadném chrámu po Vandině boku.

Myslel na bohy, kteří tu žili už před dávnými časy, ale zdálo se, jako by tady pobývali i v nynější době.

Čím to je, ptal se v duchu. Protože jsou tak zajímaví, nebo protože jsou skuteční?

Anebo se zjevují jenom těm, kdo v ně věří?

Dokázal by na to někdo odpovédět?

Roberta napadlo, jestli mu náhodou nezačíná vynechávat mozek, a tak raději zamířil ke své kajutě.

Rychle se svlékl, lehl si do postele a zanedlouho usnul.

* * *

Když loď později vyplula z přístavu u městečka Itea, zamířila do Pirea. Z tohoto přístavu pak měli vyrazit do Atén a prohlédnout si Parthenon.

Vanda stála u zábradlí a pozorovala řecké pobřeží, kolem něhož právě projížděli.

Zdálo se jí, že všechny stromy, skaliska i tu a tam roztroušené kamenné domy by mohly vyprávět nějaký tajuplný příběh. Stačilo jen zastavit a naslouchat.

Měla pocit, že zážitek ze svatyně v Delfách jí nějakým záhadným způsobem zbystřil smysly a otevřel jí cestu k pochopení celé země a její úchvatné historie.

Krátce po snídani je čekala cesta do Pirea.

U stolu spolu žertovali a smáli se, ale Robert cítil, že Vanda je myšlenkami jinde, kdesi v minulosti, v řecké historii. Nemohla se přinutit k hovoru o dnešku, když se v duchu neustále vracela o celá staletí nazpátek.

Když se pak připravili na nadcházející výlet na pobřeží, Robert se zadíval na nový klobouk, který si Vanda koupila v Benátkách.

„Vypadáš kouzelně,“ složil jí poklonu. „Zase tě začne obléhat celý dav ctitelů.“

„Doufám, že ne,“ vzdychla. „Po žádné společnosti teď netoužím. Mnohem radši bych zažila atmosféru, která tu panovala v dávných dobách.“

Původně se chtěli vydat přímo do Parthenonu, ale když se proplétali aténskými uličkami, Vandinu pozornost upoutaly místní krámký. Pozorovala je tak dychtivýma očima, že se Robert rozesmál.

„Nevydáme se nejdřív radši na obhlídku obchodů?“ navrhl jí.

„Ano, prosím,“ odpověděla a také se rozesmála.

Nakupování v cizí zemi ji okamžitě uchvátilo. Ze všeho nejvíc ji zajímaly obrazy. Objevila však také obchod s hudebninami a dozvěděla se, že jde o velice staré skladby, které se dosud hrají při bohoslužbách na některých posvátných místech řeckých ostrovů.

Oči jí teď ze všech nevšedních zážitků svítily vzrušením a Roberta v tu chvíli napadlo, že Vanda je nyní ještě daleko krásnější než kdykoliv předtím.

„Podívej! Podívej se na tohle!“ opakovala neustále a nacházela další a další věci, nad kterými se rozplývala nadšením.

Rozesmál se, protože vůči tomu nedokázal zůstat netečný.

Dokonce i on si koupil upomínkové předměty, které by si za jiných okolností nikdy nepořídil. Ale protože se Vandě tolik líbily, nechal se unést pocitem, že je musí mít.

Znamená to, že jsem se do ní po všech těch letech nakonec zamiloval? Do ženy, která si mě pořád dobírá, vysmívá se mi a vůbec si mě neváží, uvažoval v duchu.

Ostatní ženy se k němu vždycky chovaly velice pozorně, vážily každé slovo, protože na něj chtěly zapůsobit, snažily se vystříhat všeho, co by ho mohlo nějak urazit. Ale jak stále lépe poznával Vandu, zjišťoval, že ta si nikdy nedělá těžkou hlavu, jestli se ho něčím dotkne nebo ne. Říkala mu bez obalu, co si skutečně myslí, a když se zatvářil pobouřeně, vysmála se mu.

Přesto – anebo právě proto – se cítil v její společnosti šťastný. Věděl, že si dokonale rozumějí a dívají se na všechny věci stejnýma očima. Jejich špičkování jenom dokazovalo, že se dobře znají a mohou si dovolit hovořit spolu bez okolků.

Ale poznali jsme se i z té horší stránky, pomyslel si Robert a neubrnil se úsměvu. Viděl jsem ji, jak při lovu spadla z koně, vstala, celá od bláta, a vynadala do idiotů nešťastníkovi, který její pád zavinil.

Potom jsem ji sledoval, jak zase vyskakuje na koně a uklidňuje ho stejně něžně, jako když matka chlácholí své dítě. Poznal jsem ji jako přítelkyni do každého počasí, kterou by si každý muž přál za sestru, za kamarádku, uvažoval dál.

A v posledních dnech jsem v ní odhalil okouzující a tajuplnou krasavici, pokračoval v úvahách. A najednou jsem na ni začal žárlit. Zdálo se mu, jako kdyby teď vložil poslední dílek do složité skládačky.

Byl tak pohroužený do příjemných myšlenek, že si nevšiml ženy, která se usilovně snažila upoutat jeho pozornost. Vtom ale zaslechl smyslný hlas, který na něj volal jménem.

„Roberte! Jsi to skutečně ty?“

Otočil se a úsměv mu zmrzl na rtech.

„Lady Felicity,“ vyhrkl.

Doufal, že při tom nedal najevo šok, který ho doslova ochromil. Lady Felicity byla poslední člověk, kterého si přál potkat. Nemínil připustit, aby mu někdo zkazil báječné chvíle, které teď prožíval s Vandou.

S lady Felicity Jansonovou se seznámil před třemi lety v Londýně, kde si získala pověst vyhlášené krásky. Nebyla to žádná nevinná dívka, ale vdova, a zažili spolu krátký vášnivý román, během něhož spolu strávili několik nocí. Tehdy ho dokonce napadlo, že možná našel tu pravou, kterou tak vytrvale hledá.

Podobné myšlenky ho však hodně brzy opustily. Byla sice krásná, ale nesmírně náročná a panovačná a jeho vášeň zakrátko ochladla. Uvědomil si, že by nikdy nemohl být šťastný se ženou, která by ho chtěla komandovat.

Odjel z Londýna dřív, než měl původně v plánu, protože jeho román s Felicity zašel příliš daleko. Dokonce se mu doneslo, že se začala vyptávat na jeho majetek.

Vdavekchtivé ženy ho pronásledovaly prakticky neustále. Většinou šlo o mladé dívky, jejichž rodiče se více či méně diskrétně zajímali o jeho finanční situaci.

Znal jejich vypočítavé pohledy. Přestože se při jeho polibcích chvěly vzrušením, věděl, že myšlenkami jsou úplně jinde – sprádají plány, jak zatočí s jeho bohatstvím.

A nechtěl s nimi mít nic společného. Věděl to už dříve, ale ještě naléhavěji si to uvědomoval teď, kdy konečně našel ženu, po jaké odjakživa toužil.

„Felicity,“ řekl znovu a snažil se, aby to znělo aspoň trochu srdečně.

„Milý, drahý Roberte,“ zavrkala svůdným hlasem, který ho kdysi tolik vzrušoval. „Jsem tak šťastná, že tě zase vidím. Co tady děláš? Nevadí, povíš mi to později. Budeš na to mít spoustu času, když jsme se zase shledali.“

„Bylo by to příjemné, ale jsem tady bohužel jenom na pár hodin. Podnikám okružní plavbu a zítra ráno zvedáme kotvy.“

„Vždyť odplout nemusíš, ne?“ řekla a naklonila hlavu ke straně, jako v dobách, kdy do ní byl Robert poblázněný.

Tehdy mu její způsoby připadaly okouzující. Teď v nich viděl předzvěst vážných problémů.

„Bohužel musím,“ odpověděl rozhodným hlasem.

„Ale ne, určitě nemusíš,“ opáčila. „Nikomu nebude vadit, když se kvůli mně ,vrhneš přes palubu‘.“

„Datum odjezdu mám bohužel pevně stanovené,“ trval na svém.

„Nesmysl, nesmysl,“ zaprotestovala rozvěrně.

Vzpomněl si, že ji tehdy nikdy nedokázal přesvědčit, aby kývla na něco, co jí nevyhovovalo.

„Bydlím s přáteli v Aténách,“ vrkala nerušeně dál. „U lorda a lady Faineových. Myslím, že je znáš. Povím jim, že se k nám připojuješ.“

„Ale já se k vám nepřipojuju,“ trval na svém. Připadal si, jako kdyby bojoval s větrnými mlýny.

„Samozřejmě že se k nám připojuješ. Zůstávám tu až do příštího týdne, takže se pak můžeme vrátit do Anglie společně.“

Položila mu dlaň na ruku, zadívala se mu do očí aobl ažila ho svůdným úsměvem.

„Bude to jako za starých časů,“ cukrovala. „Můžeme se zase začít poznávat.“

Kdyby jí popravdě odpověděl, že ji už teď zná mnohem lépe, než kdy chtěl, zachoval by se nezdvořile. Proto jenom odtáhl ruku.

„Bohužel si to potěšení musím odepřít,“ prohlásil statečně.

„Jak můžeš být tak necitelný?“ zhrozila se lady Felicity. „Vždyť přece dobře víš, drahý Roberte, že bych byla daleko radši s tebou než s kýmkoliv jiným.“

„Uvidíme se, jakmile se vrátím do Anglie,“ slíbil jí Robert. „Ale teď tu mám určité závazky a nemůžu měnit plány.“

V první chvíli se nezmohla na odpověď.

„Kdysi jsi kvůli mně měnil jakékoliv plány. Nikdy jsem nezapomněla, jak jsme spolu bývali šťastní.“

Připadal si jako v pasti a začínal ho ochromovat strach. Naposledy se viděli před třemi lety. A přesto s ním mluvila, jako kdyby to bylo včera.

„Ano, byli jsme šťastní,“ přikývl. „A těším se, že se v Londýně zase někdy setkáme.“

„Jenomže slib mi nestačí, musíš mi to odpřisáhnout,“ naléhala Felicity. „Ach, miláčku, tak strašně se mi po tobě stýská. Chybíš mi od té doby, co jsi utekl z Londýna a nechal mě tam samotnou.“

„Dovedu si představit tučt jiných mužů, jestli ne víc, kteří zaujali moje místo,“ poznamenal Robert uštěpačně. „Musím ti říct, že jsi stejně krásná jako kdysi.“

„Přesně tohle jsem od tebe chtěla slyšet.“

„A teď už musím jít,“ vzdychl zoufale. „Uvidíme se někdy jindy.“

Uklonil se a kvapně odešel, aby se poohlédl po Vandě. Našel ji, jak si prohlíží jakési mramorové sošky.

„Podívej se,“ zavolala na něj. „Tohle jsou sošky jednotlivých bohů.“

Robertovi zazářily oči.

„Koupím ti je, abys měla navždycky památku na svou první cestu do Řecka.“

„Mockrát ti děkuju,“ zaradovala se Vanda. „Postavím si je vedle postele a každý večer si s nimi budu povídat.“ rozplývala se štěstím. Potom jí náhle šibalsky zasvítily oči a dodala: „Mám pocit, že jsou na to zvyklí a že by si připadali odstrčení a opuštění, kdyby si jich nikdo nevšímal.“

„Zajímalo by mě, jak velkou sbírku sis už pořídila,“ usmál se na ni.

„Bože můj, myslíš si o mně, že jsem nenasytná?“

„Samozřejmě že ne, přál bych ti, abys dostala všechno, po čem toužíš,“ ujistil ji. „Co kdybychom se tedy konečně vypravili do Parthenonu?“

Domluvil se s obchodníkem, aby jim zakoupené zboží nechal dopravit na loď, a hned nato s Vandou nastoupil do drožky a společně zamířili k proslavenému chrámu.

Jakmile se odsud dostaneme, spadne mi kámen ze srdce, protože by se tu zase někde mohla objevit Felicity, uvažoval.

Neměl chuť zmiňovat se o ní před Vandou a něco jí vysvětlovat. Možná později, usoudil, až si bude jistější Vandinými city.

V duchu se přesvědčoval, že všechno dobře dopadne. Přesto ho setkání s Felicity úplně vyvedlo z rovnováhy a cestou se neustále vystrašeně ohlížel, jestli ho jeho bývalá známost nepronásleduje.

9

Parthenon se tyčí vysoko nad Aténami. Je to nádherná obdélníková stavba s množstvím dochovaných sloupů.

Když se přiblížili k rozlehlému monumentálnímu chrámu, Vanda zvedla hlavu a podívala se na něj očima rozšířenýma úžasem.

Chvíli se procházeli mezi ruinami rozpadající se stavby, aniž promluvili.

Ticho nakonec přerušil Robert. „Vzpomínám si, jak mi Alberto říkal, že hned potom, co se seznámil s Ginettou, jeli spolu právě sem.“

„Ano, říká se, že je to chrám lásky,“ poznamenala Vanda. „A je to pravda – v jistém směru.“

„V jistém směru?“

„Je zasvěcený Athéně, která byla mimo jiné bohyní moudrosti a ochránkyní statečnosti, práva, spravedlnosti a umění, takže napomáhala duchovnímu rozvoji a vzájemnému porozumění,“ vysvětlila mu Vanda. „Ale láska je víc než pouhé vzájemné porozumění. To je sice také důležité, ale samo k lásce nestačí. Zamilovaní cítí něco víc. Jenomže pokud je spojuje jenom srdce, také je to málo. Protože lásce se daří jenom tam, kde je i vzájemná harmonie ducha.“

„Vystihla jsi to přesně,“ přikývl Robert.

Vandina slova v něm znovu vyvolala vzpomínky na lady Felicity, která uměla myslet jenom sama na sebe – na to, jak vypadá, kde by mohla přijít k penězům, kolik šperků by si chtěla dopřát. Vybavil si její hysterické záchvaty, které dostávala pokaždé, když nebylo po jejím.

Felicity se nechávala unášet city, jenomže nikoliv kladnými a příjemnými. V jejím případě šlo o výlevy rozmaru, sobeckého dítěte.

Vanda je úplně jiná, říkal si. V ní se rozum a cit dokonale doplňují. Ideální žena – teď i do budoucna. Navždy.

Měl zlost, že k ní našel cestu právě ve chvíli, kdy jejich lásku může ohrozit ta nemravná vetřelkyně.

V duchu se přesvědčoval, že všechno dopadne dobře. Podařilo se mu Felicity setřást, dřív než ztropila nějakou scénu, což by určitě udělala, kdyby věděla o Vandě.

Ale skončí to tím?

Dobře věděl, že Felicity je bojovnice, která se nevzdává.

Když pak zase nastoupili do drožky a vydali se nazpátek, Vanda se ještě naposledy ohlédla a zadívala se na Parthenon.

„Měla jsem tady tak úžasný pocit – jako kdyby nám bohové požehnali,“ vzdychla.

„Myslím, že nám požehnali, ještě než jsme sem přijeli,“ řekl Robert. „Protože jsme se vyhnuli něčemu, co by mohlo skončit katastrofou.“

Zadívala se na něj a zbledla.

„Myslíš tím naše manželství?“ zeptala se. „Ano, jistě – to by byla katastrofa.“

„Ne, naše manželství ne,“ chlácholil ji něžně. „Ale kdybychom se vzali *za tehdejších okolností*, kdy nám tvůj otec svatbu vnucoval, nikdy bychom neměli příležitost zjistit, co k sobě ve skutečnosti cítíme. To by byla katastrofa.“

„Ano, samozřejmě, to určitě,“ přikývla.

„Měli bychom bohům poděkovat, že nad námi drželi ochrannou ruku a dopřáli nám sebrat odvahu a vydat se vlastní cestou k – no, prostě vlastní cestou.“

Vanda pokývala hlavou.

Robert se jí zadíval do rozzářených očí a jejich výraz mu úplně vyrazil dech. Teď mu sama Vanda, se záplavou havraních vlasů a dokonalými rysy, připadala jako bohyně, která zůstala stejně mladá a krásná jako před mnoha tisíci lety.

Proč by nemohla patřit k božstvu, které tu přežilo všechna lidská pokolení?

„Na co myslíš?“ zeptala se ho.

„Kdybych ti to řekl, určitě by ses mi vysmála.“

„Pověz mi to.“

„Ne, nechci, aby sis pak ze mě dělala legraci,“ trval na svém Robert a neustoupil, ani když se z něj Vanda snažila vymámit přiznání.

Když se vrátili na loď, zjistili, že se na palubě koná večírek a zábava je už v plném proudu.

„Takové zasnuby si zaslouží pořádnou oslavu!“ poznamenal jeden z cestujících se sklenkou šampaňského v ruce.

Šťastný mladý pár, který oznámil své zasnoubení, byla Sarah Lakeová a Myles Dayton, kteří podnikali plavbu po řeckých ostrovech se svými rodiči. Obě rodiny si totiž toužebně přály, aby se jejich děti daly dohromady, a doufaly, že romantické prostředí k tomu výrazně přispěje.

„A skutečně se to podařilo,“ svěřila se Sarah Vandě. „Už předtím jsme se skoro zasnoubili, ale pořád jsme se hašteřili kvůli hloupostem. Potom jsme přijeli sem a všechno se změnilo.“

„Jako kdyby k nám promluvili staří řečtí bohové a bohyně,“ dodal Myles. „A vysvětlili nám, že naše dohadování nehraje žádnou roli. Důležité jen jenom to, že jsme do sebe zamilovaní.“

„Ale vždyť jste tak mladí!“ namítla překvapená Vanda s úsměvem.

Sarah bylo sedmnáct let a Myles vypadal zhruba na dvacet.

„Chcete říct příliš mladí na to, abychom se samostatně rozhodli?“ ozval se usměvavý Myles. „Jenomže bohové nám požehnali, takže všechno bude v pořádku.“

„Roberte, vždyť to jsou ještě děti,“ řekla Vanda, když pak s Robertem osaměli.

„Já vím. Mluvil jsem s jejich rodiči. Obě rodiny jsou nesmírně bohaté. Myslím, že tomu románku přejí hlavně proto, že v něm vidí způsob, jak svoje bohatství spojit.“

„Ale –“

„Ale navzdory materiálním důvodům rodičů na obou stranách mám dojem, že mladí mají pravdu. Na první pohled je zřejmé, že se upřímně milují. A myslím, že bohové mohou použít své kouzlo i na velice mladé lidi, kteří mají ještě málo životních zkušeností. Pokud budeme mít štěstí, nakonec to zjistíme také.“

„Mluvíš sice o bozích, ale zajímalo by mě, jestli v ně věříš, nebo mě jenom chceš potěšit.“

„Dřív jsem nevěřil,“ odpověděl zamyšleně, „ale od příjezdu do Řecka... Víš vůbec, co bylo napsáno na jednom kameni v tom delfském chrámu? *Poznej sám sebe.*“

„Ano, viděla jsem to.“

„Já jsem začal poznávat sám sebe teprve nedávno, díky mnoha různým věcem. Nezažívala jsi podobný pocit?“

„Ano, pochopila jsem věci, o kterých se mi dříve ani nesnilo,“ přiznala tiše. „Věci, o kterých jsem se domnívala, že se nikdy nestanou – a přesto se staly. Už nikdy nebudu stejná jako dřív.“

Robert pokýval hlavou, a když se jí pak zadíval do očí, Vanda cítila, jak ji zaplavuje sladký, márnivý pocit. Láska si ji našla, jakmile nadešla příhodná doba.

„Musím ti toho tolik říct,“ pokračoval Robert něžně. „Je načase, abychom... potom si spolu musíme promluvit.“

„Ano,“ zašeptala. „Až budeme sami.“

Kdosi se posadil k pianu. Hrál jednu píseň za druhou a celá společnost zmlkla. Všichni se zaposlouchali do sladké, tklivé hudby.

Vanda pozorovala zamilované snoubence, kteří na sobě doslova viseli pohledem. Prožívala s nimi city, které si je v tu chvíli podmanily, protože se už do nich uměla vžít.

Náhle zatoužila po samotě. Poodešla stranou, postavila se k zábradlí a zadívala se na moře, ozářené měsíčními paprsky.

Robert ji zpovzdálí pozoroval. Připadalo mu, jako kdyby Vanda našla cestu do nebe, i když ještě stála nohama na zemi.

Jako kdyby hledala nějaký *nadpozemský svět, odlišný od toho našeho*, pomyslel si.

Nikdy předtím takto neuvažoval. Překvapilo ho to a sám sebe nepoznával. V životě by ho nenapadlo, že ho budou zaměstnávat podobné myšlenky.

Uvědomoval si však, že Vanda takto uvažuje a že jí zmítají nejrůznější pocity, i když je možná nedokáže vyjádřit slovy.

Je naprosto výjimečná, pomyslel si. Žádná jiná žena se jí nevyrovná. Ale co já? Vpustí mě do toho svého nadpozemského světa? Nebo mě navždycky nechá stát před jeho branami? Měl jsem za to, že ji dokonale znám, ale teď nemám tušení, jak se zachová.

Večírek skončil a lidé se začínali rozcházet do kajut.

Vtom se vedle Roberta objevil steward.

„Je tady nějaká dáma, pane, a chce se s vámi setkat,“ oznamoval mu šeptem.

Robert se překvapeně rozhlédl.

Vtom se vyděsil. Viděl, jak se k němu blíží lady Felicity.

Byla oblečená tak, že si jí každý musel okamžitě všimnout – měla na sobě vínovou večerní toaletu s hlubokým dekoltem, doplněnou masivním zlatým náhrdelníkem s rubíny.

Jenomže Robert na první pohled poznal, že to nejsou pravé rubíny. Byla to napodobenina. Věděl, že se rozhodně nemýlí, protože viděl její původní šperk a tato imitace nepatřila k nejlepším.

Určitě už utratila většinu svých peněz a teď potřebuje další, napadlo ho.

„Roberte, drahoušku!“ zvolala a přivinula si ho na navoněnou hrud'. „Nemohla jsem tě nechat odplout, aniž bych se s tebou ještě setkala. Když jsem tě dopoledne viděla v těchhle zapomenutých končinách, mozek mi úplně vypověděl službu. Měla jsem tě pozvat na večeři nebo přijít sem a povečeřet s tebou tady na lodi.“

„Jak ses sem vůbec dostala?“ zeptal se.

„Nebylo to snadné hledání,“ odpověděla svůdně, „protože jsi mi zapomněl prozradit jméno svojí lodě. Ale říkal jsi, že zítra odplouváte, a tohle je jediné plavidlo, které ráno zvedá kotvy.“

Takže strávila spoustu času a energie, aby ho vystopovala, pomyslel si hořce Robert.

„A tak mě napadlo, že tě příjemně překvapím,“ pokračovala.

„To je od tebe nesmírně laskavé,“ řekl přiškrceným hlasem. „Nečekal jsem – ehm – nedoufal jsem, že tě znovu uvidím.“

„Ale miláčku, vždyť mám na tebe tolik nádherných vzpomínek – a vím, že ty na mne také.“

„Jsou to příjemné vzpomínky,“ zalhal, „ale ty doby jsou už pryč.“

„Pro mě ne,“ vyhrkla nakřáplým hlasem. „Někdy se v noci vzbudím a vzpomínám na noci, které jsme spolu strávili. Takové milování jsem nezažila s žádným jiným mužem, stejně jako ty jsi ho nezažil s žádnou jinou ženou.“

„Přeceňuješ mé schopnosti.“

Z hrdla se jí vydral dušený smích.

„Oh, ty nezbedo!“

Při výrazu „nezbedo“ Robert zaťal zuby. Její infantilní způsoby ho rozčilovaly dokonce už v době, kdy ho ještě fyzicky přitahovala. Ted' se mu z nich zvedal žaludek.

„Mluvím o době, kdy naše srdce bila současně. Nemám na mysli jenom tvoje... schopnosti. I když i ty byly pozoruhodné. Už se nemůžu dočkat, až si to zase zopakujeme.“

Robert si připadal jako ve zlém snu. Ta noční můra měla jenom jediný světlý bod – Felicity nevěděla vůbec nic o Vandě.

Vtom Robert z jejího výrazu a z výmluvného stisku jejích rukou poznal, že čeká, až ji políbí.

„Tady není vhodné místo ani doba,“ zamumlal a snažil se potlačit nutkání sevřít Felicity oběma rukama, zvednout ji vzhůru a hodit přes zábradlí.

„Pamatuju si, miláčku, že kdysi bývalo vhodné každé místo i každá doba. Co kdybychom zašli k tobě do kajuty a připomněli si staré časy? Potom ti můžeme sbalit zavazadla a odjet.“

V první chvíli Robert nevěděl, co si počít. V hlavě měl úplně prázdno.

Vtom Felicity přistoupila těsně k němu a zvedla ruku ve snaze dotknout se jeho tváře.

„Můžu ti přinést něco k pití?“ vyrazil ze sebe. „Pokud si dobře pamatuju, nejradši máš šampaňské,“ dodal a ustoupil o krok dozadu.

„Šampaňské je přesně to, co teď oba potřebujeme,“ přinutil se k úsměvu. „Ale steward se zřejmě někam ztratil. Půjdu se po něm podívat,“ slíbil jí a zmizel.

Lady Felicity se posadila a zdálo se, že miní zapustit kořeny. Dopoledne se nechala odbýt, ale teď nemínila za žádnou cenu připustit, aby se to opakovalo.

Vanda celou scénu sledovala zpovzdálí. Připadala si úplně ochromená. Viděla všechno – od okamžiku, kdy tato zvláštní žena – smyslná exotická kráska – vstoupila na palubu.

Vanda poznala, že je to zkušená, světa znalá žena. A z toho, jak se k Robertovi chovala, tiskla se k němu a vrhala na něj smyslné pohledy, bylo zřejmé, jaký vztah je pojil.

Zachvátila ji obrovská, spalující žárlivost. Přišla tak zprudka, až se Vandě chtělo křičet. Že Robert patří jí.

Ale nevydala ze sebe ani hlásku.

Celou dobu, kdy byli s Robertem na cestách, se jí zdálo, že jsou si stále blíží. Ale zřejmě si to jenom představovala ve své bujné fantazii. A uvědomila si krutou pravdu – vždyť jí Robert neřekl, že ji miluje.

Dokonce ani dnes, potom co prohlásil, že si spolu musí promluvit. Doufala, že se konečně vyjádří. Co když jí chtěl jenom oznámit, že jejich společná cesta zašla příliš daleko? Že miluje jinou?

Jak se tohle zmalované stvoření vůbec ocitlo na palubě? Čekal tu na ni? Pozval ji sem?

Úplně pak ztuhla při pomýšlení, že si sem Robert tuhle ženu pozval schválně, aby Vandě ukázal, jaké je její místo.

Už to nedokázala déle snášet. Rozhodla se, že se musí dozvědět pravdu – jinak přijde o rozum. Odhodlaně se odlepila od zábradlí a zamířila k ženě. Neznámá kráska zvedla hlavu a doslova Vandu provrtávala velkýma očima, které by byly krásné, kdyby se nedívaly tak tvrdě a mrazivě.

Vanda se přinutila k běžnému konverzačnímu tónu.

„Hledám lorda Cunninghama. Stál tady, když jsem odešla, a nezmiňoval se, že by už chtěl jít spát.“

Lady Felicity překvapeně přimhouřila oči. Hned nato jí v nich zlostně zablýsklo, protože jí došlo, že se tato krásná mladá žena a Robert musí znát.

„Drahoušek Robert mi šel pro šampaňské,“ odpověděla mrazivým tónem. „Bohužel nevím, s kým mám tu čest, protože se mi o vás nezmínil. Seznámili jste se tady na lodi?“

Tváří v tvář takto zpřímá položené otázky si Vanda uvědomila, že se měla na toto setkání mnohem pečlivěji připravit. Teď jenom horečně uvažovala, jak má odpovědět. Vnitřní hlas ji varoval, aby postupovala opatrně. Historka o „sestře“ možná nebude ta nejvhodnější.

„Vlastně –“ začala váhavě.

„Ano, povězte mi něco o sobě. Jak se jmenujete?“

„Vanda Sudburyová?“

„Slečna?“

„Ano.“

Žena se odmlčela a začala bubnovat prsty na stole.

„Zřejmě tu na vás někde poblíž čeká nějaký ctitel?“ zeptala se Felicity strnule. Z její otázky i výrazu obličeje bylo zřejmé, na co myslí.

Vanda si hned neuvědomila, že to nebyla řečnická otázka a že neznámá žena stále čeká na odpověď.

„Jsme příbuzní z babiččiny strany. A protože se známe mnoho let. Roberta napadlo, že bychom mohli navštívit jeho příbuzné, kteří se přátelili s mými rodiči. Právě jsme přijeli z Itálie, kde jsme strávili několik dní s našimi blízkými.“

„Takže jste příbuzní?“

„Ano,“ odpověděla Vanda. „A protože jsme spolu prakticky vyrůstali, je pro mě hrabě něco jako můj bratr.“

„Ach ano, vzpomínám si, že se mi občas zmiňoval o nějakých chudých příbuzných. Jsem lady Felicity Jansonová. Robert a já jsme staří a velmi, velmi dobří přátelé. Určitě vám o mně vyprávěl. Naše těsné styky byly – ehm – no, víte, obávám se, že Robert není právě vzorem diskrétnosti.“

„Skutečně?“ řekla Vanda zdvořile, ačkoliv uvnitř v ní všechno vřelo.

Zdálo se, že ji ovládne bolest a zlost, ale nakonec silou vůle zachovala klid a poslouchala. Chtěla se dozvědět všechno, co jí tahle žena mohla říct.

„Když jsme s Robertem zjistili, jak hluboké city nás k sobě přitahují,“ pokračovala Felicity, „byla jsem teprve krátce vdovou. Proto jsme museli udržovat náš poměr v tajnosti, abychom se vyhnuli skandálu.“

„Chcete tím říct, že by si lidé mohli myslet, že jste svého manžela dost nemilovala?“ zeptala se Vanda poněkud neomaleně.

„Ach, bože můj, vdávala jsem se nesmírně mladá. Ten sňatek mi vnutili rodiče. Byla jsem svému muži dobrou manželkou, ale nikdy jsem nepoznala lásku – skutečnou lásku. Aspoň do té doby, než mi vstoupil do života Robert.“

Lady Felicity se odmlčela a sotva znatelně se pousmála. Chtěla tím naznačit, jaké vášnivé vzpomínky se jí v tu chvíli honí hlavou. A Vanda, přestože poznala, že je to jenom rafinovaný herecký výkon, začala ruce v pěst, protože jinak by té ženštině musela vyškrábat oči.

„Oh, objevila jsem úplně nový svět!“ pokračovala Felicity. „Z manželky, která žila v chladném manželství bez lásky, jsem se rázem změnila v roztouženou ženu, která objevila a prožívala neskutečnou vášeň!“

Vím určitě, že to dokážeš, pomyslela si hořce Vanda.

„Na tu první noc nikdy v životě nezapomenu,“ vzdychla Felicity. „Jak jsme spolu splynuli, rozechvělí vášní, aniž jsme ještě tušili, jaké další nesmírné objevy nám naše láska přinese. Ale především jsme zjistili, že jsme pro sebe stvořeni.“

„Ale zasnoubení jste nikdy neoznámili?“ zeptala se Vanda sladce.

„Ne. Museli jsme chvíli počkat, aby bylo slušnosti učiněno zadost. Nemůžete pochopit, jaká muka jsme prožívali, když jsme museli držet tak obrovskou lásku v tajnosti. Dívat se na sebe při nějaké společenské události přes celou místnost a znát pravdu, ale přetvařovat se a nezávazně konverzovat s ostatními,“ pokračovala Felicity.

Věnovala Vandě úsměv, který měl vypadat přátelsky, ale ve skutečnosti z něj číselo pokrytectví.

„Drahoušku, opravdu bych vám přála, abyste jednou poznala tak velkou lásku, jako je ta naše,“ dodala se strojeným úsměvem.

„Jedno vím určitě – jen málo žen zažije takovou lásku jako vy,“ poznamenala Vanda. Spoléhala se, že je Felicity příliš hloupá, než aby uměla číst mezi řádky. A nemýlila se.

„Přesně tak to je!“ vydechla Felicity. „Byli jsme otroky naší vášně. Mysleli jsme jenom na to, jak bychom mohli být co nejčastěji spolu.“

Upřela na Vandu velké, rozzášené oči.

„Určitě mi rozumíte,“ zašeptala.

„Oh, jistě, madam,“ přikývla Vanda. „Naprosto dokonale.“

Felicity se na okamžik zatvářila, jako by Vandě příliš nevěřila. Pochybovala totiž, že by dívka v jejím věku mohla být ještě tak naivní.

Vtom se vrátil Robert. Jakmile uviděl Vandu vedle Felicity, málem se o něj pokusily mrákoty. Obě ženy zmlkly a zadívaly se mu do obličeje, jako by z jeho výrazu chtěly vyčíst, co se mu honí hlavou.

Po chvíli se ozvala lady Felicity. „Právě jsem se dozvěděla, Roberte, v jakém vztahu jsi s touhle krásnou slečnou. Ale i tak mi připadá zvláštní, že nemáte s sebou gardedámu.“

„Vysvětlila jsem jí,“ zakročila Vanda pohotově, „že jsme vzdálení příbuzní a že jsi pro mě vždycky byl skoro jako bratr.“

Přikývl a pokračoval tam, kde Vanda skončila.

„Vydali jsme se na cestu ještě s jednou společnicí,“ řekl, „ale ve Francii bohužel onemocněla. Během pár dní se snad uzdraví a potom se pro ni vrátíme.“

Lady Felicity se celou dobu mračila, ale teď se celá rozzářila.

„Takže s sebou žádnou gardedámu nemáte?“ zeptala se.

„Žádnou nepotřebujeme,“ odpověděl Robert. „Znám Vandu už od narození a vždycky jsme se k sobě chovali jako bratr a sestra.“

Bratr a sestra.

Vanda tu zprávu pochopila jasně. Naznačoval jí, že jejich vztah se zase vrátil do starých kolejí. Nic jiného v tom nebylo.

Už to nemohla déle vydržet. Přinutila se vstát a znovu zamířila na palubu. Věděla, že by měla raději odejít do podpalubí, ale nechtěla Roberta s Felicity ztratit z dohledu. Ale bohužel je neuslyší.

Robert zvedl hlavu a zjistil, že se Vanda ztratila. Odešla tak tiše a nenápadně, že si toho ani nevšiml.

Když si uvědomil, že je s Felicity sám, přepadl ho pocit úzkosti.

„Takže je to tvoje příbuzná,“ ozvala se znovu Felicity. „Nemám tedy žádný důvod k žárlivosti?“

Robert neodpověděl, protože k nim naštěstí právě dorazil steward se šampaňským, nalil ho do sklenek a zase odešel.

„Pověz mi, drahoušku,“ pokračovala sladce Felicity, když zase osaměli, „chyběla jsem ti? Mám ti vyličit, jak jsem si celou dobu, kdy jsme nebyli spolu, připadala osamocená a zničená?“

Už to nemohl poslouchat. Postavil na stůl skleničku šampaňského a řekl: „Omluv mě, ale musím si promluvit s Vandou.“

Nepočkal na odpověď a okamžitě vyklouzl ze dveří a odtud na palubu. Našel Vandu skloněnou přes zábradlí, v místě, kam už Felicity nemohla dohlédnout. Když se zastavil vedle ní, podívala se na něj a zeptala se: „Snad nezanedbáváš našeho hosta?“

„Ať si jde,“ odpověděl zostra. „Ale z jednoho důvodu, který ti tady a teď nemůžu vysvětlovat, s ní nechci být o samotě. Půjdeš tam se mnou a dáš na mě pozor?“

„Cože?“

„Musíme něco vymyslet – cokoliv – jenom abychom se jí zbavili.“

„Jako třeba?“

„To nevím. Můžeme vymyslet nějakou věrohodnou historku.“

„Na mě dělá dojem podezřívavé osoby, která nevěří nikomu a ničemu.“

„Prostěji budu muset nějak přesvědčit, aby mi věřila.“

„A jak?“ zeptala se Vanda.

„Budu samozřejmě lhát,“ přiznal Robert poctivě. „Jsem talent. Naučil jsem se to ve škole a od té doby lžu pořád.“

„Opravdu? Vždycky jsem si myslela, že říkáš pravdu, celou pravdu a nic než pravdu.“

„Samozřejmě že ne, snad bys tomu nevěřila,“ vybuchl.

„Jenom jsem se snažila být zdvořilá,“ oplatila mu Vanda.

„Takže pomůžeš mi zbavit se jí?“

Vanda se křečovitě rozesmála. „Je to tvoje přítelkyně, ne moje,“ odpověděla. „Ale ‚přítelkyně‘ možná není to pravé slovo, že?“

„A jaké tedy?“

„Opravdu ti to mám vysvětlovat? Nikdy jsem nečekala, že jsi tak naivní. Jde zhruba o tohle: Když se muž –“

„Fajn, fajn,“ skočil jí Robert do řeči.

„Výborně. Věděla jsem, že máš bohaté zkušenosti, takže nepotřebuješ, abych ti to vysvětlovala právě já.“

„Ale tak bohaté zkušenosti nemám, abych dokázal vycházet s ní,“ řekl zoufale. „A nemyslím, že by ji vůbec někdo zvládl.“

„Samozřejmě z tebe mluví zkušenost.“

„Jestli narážíš na to, že je to moje bývalá milenka, tak ano, byla mojí milenkou,“ vykřikl podrážděně.

„Cožpak na tom záleží? O mých milenkách jsi věděla. Sama jsi mi to přiznala. Pamatuji si, že sis z toho dokonce dělala legraci!“

„Milý Roberte,“ prohlásila chladně, „je mi úplně jedno, kolik jsi měl milenek, pokud si je během téhle cesty nebudeš brát s sebou.“

„Snad si nemyslíš, že jsem z ní nadšený?“

„To nevím. Pověz mi to.“

„Radši nechtěj nic vědět. Cožpak pro tebe těch posledních pár dní nic neznamenal? Zdálo se mi, že si rozumíme.“

„Mně taky.“

„V tom případě jsme se oba mýlili, protože kdybychom si opravdu rozuměli, vůbec bys tu otázku nemohla vyslovit. Chci ji dostat pryč, ale sám to nedokážu. Potřebuju, abys mi pomohla.“

„A proč? Prostě ji vyhoď.“

„To se snadno řekne, ale těžko udělá. Je to přesně ten typ ženy, který si vždycky prosadí svou vůli. Kdybys zažila jediný její hysterický záchvat, pochopila bys to. Pokud si nedáme dobrý pozor, je schopná nastoupit na loď a plavit se s námi. Tohle bys chtěla?“

„Měla jsem dojem, že se chovám taktně, když jsem vás nechala o samotě.“

„Tak to se ti tedy povedlo,“ rozčiloval se. „Podívej, je to už několik let a kromě toho jsme si rozhodně nebyli tak blízcí, jak by si ráda myslela.“

„Opravdu?“ zeptala se vyčerpaně. „Podle mě je naprosto jasné, co si myslí.“

Robert zatáhl zuby.

„Nemůžeme si o tom promluvit později?“

„Ráda bych to probrala teď.“

„Myslím, že je to od tebe dost nemístné.“

„Já si zase myslím, že je od tebe nemístné přitáhnout si na výlet milenku.“

„Vždyť to není moje milenka. Už dávno ne.“

„Ale ráda by jí zase byla.“

„Právě tomu chci s tvou pomocí zabránit. Ale ty jsi tak paličatá!“

„Děkuju!“

„Nemáš zač.“

Po chvíli mrazivého ticha se Robert znovu ozval. „Asi bych měl být rád, že jsi to teď ty, kdo žárlí.“

„Jak se vůbec opovažuješ říct, že žárlím?“

„No, já jsem žárlil tehdy v Paříži, když ses zahazovala s tím Pierem. Když to dokážu přiznat já, tak proč ne ty?“

„Nikdy jsi nic takového nepřiznal.“

„Ale ano, právě teď. Řeknu to tedy znova. Žárlil jsem. Já jsem *žárlil*. Už to chápeš?“

Chvíli na něj jen zírala, ale potom jí srdce poskočilo radostí.

„Myslíš to vážně?“

„Proboha, Vando, ty si vážně dokážeš vybrat vhodný okamžik na hloupé otázky! Ano, myslím to vážně. Miluju tě. Zřejmě jsem tě miloval už dlouho, ale nedošlo mi to. Nyní je mi to ale jasné. A teď mě poslouchej: Miluju tě. Chci si tě vzít a *vezmu* si tě, přestože jsi ta nejnejpříjemnější osoba na celém světě. Co ty na to?“

10

„Co – co jsi to řekl?“ zašeptala Vanda. „Řekl jsem, že jsi ta nejnejpříjemnější osoba na celém světě.“

„Ne – to předtím.“

„Že si tě chci vzít. Váhali jsme už dost dlouho, ale teď je všechno jasné. Vezmeme se, a tak to prostě bude – tedy pokud proti tomu nic nebudeš mít.“

Měla pocit, že se hvězdy na obloze roztančily, když si uvědomila plnou váhu jeho slov.

„Ne,“ vzdychla a radostí se skoro zajíkala. „Nic proti tomu nemám.“

Sevřel ji do náručí. A když se pak skláněl k jejím rtům, cítila Vanda, jak ji k sobě tiskne ještě pevněji.

Cítila se jako v ráji, protože se líbala s mužem, kterého milovala. A zároveň cítila, že i on ji líbá z lásky, že ji miluje z celého srdce.

„Moje drahá Vando,“ zamumlal, své rty stále na jejích. „Musel jsem tě milovat celou tu předlouhou dobu, aniž jsem si to uvědomoval.“

„A já –“ řekla šťastně, „– já jsem si myslela, že ses skutečně považoval za mého bratra. Jak jsem se jenom mohla takhle splést?“

„Polib mě,“ vybídl ji ochraptělým hlasem. „Polib mě a dokaž mi, že je to všechno pravda, že se mi to nezdá. Nechtěl bych se teď probudit.“

„To se nikdy nestane,“ vydechla Vanda.

„Řekni, že mě miluješ.“

„Miluju tě. Miluju tě a nikdy nepřestanu.“

„A já budu zase navždycky milovat tebe,“ ujišťoval ji.

Znovu ji políbil. A blažená Vanda cítila, jak ji opouštějí poslední zbytky strachu. Ta věštba, podle které jim hrozilo nebezpečí a smrt, se nevyplnila. Měla pocit, jako kdyby její štěstí mělo trvat nekonečně dlouho.

„Ne!“

Nádhernou chvíli narušil zlostný, hysterický výkřik. Vanda s Robertem od sebe odskočili, ohlédli se a na palubě spatřili Felicity, jak se řítí přímo k nim.

„Ne!“ vykřikla znovu. „Roberte, jak jsi mi mohl takhle ublížit? Vždyť přece miluješ mě.“

„Nemiluju tě, Felicity. Miluju Vandu a chci se s ní oženit.“

„Lžeš,“ vzlykla a z očí jí vyhrkly slzy. „Miluješ mě. Ty víš, že je to pravda.“

„Felicity, přestaň s tím,“ vybuchl Robert a zamířil přímo k ní, aby si mohli všechno vyjasnit. „Nemiluju tě, a ty mě taky ne.“

„Ale ano, miluju tě,“ zavřískala. „Nikomu nedovolím, aby mi tě ukradl. *Myslím to vážně!*“ vykřikla zlověstně.

A než si kdokoliv z nich stačil uvědomit, k čemu se Felicity chystá, sáhla do kabelky a vytáhla z ní malý revolver.

„Nepřipustím, aby mi tě odloudila,“ vykřikla. „Chápeš to?“

„Felicity.“ snažil se ji uchlácholit Robert a popošel k ní o kus blíž. „Dej mi tu zbraň.“

„Zůstaň, kde jsi!“ vyštěkla a namířila na něj revolver. „Pošli ji pryč, Roberte. Nemiluješ přece ji, ale mě.“

Vanda cítila, že jí začíná hučet v uších. A najednou se v duchu přenesla zpátky do Delf a slyšela věštkyňu, jak jí prorokuje krev a smrt.

A také svou vlastní odpověď.

„*Kdo zemře? Jen ne on, prosím tě. Vezmi si mě, a jeho ušetři.*“

Vtom Felicity zvedla ruku. „*Vezmi si mě, a jeho ušetři.*“

Ve změti zvuků, které provázely výstřel z revolveru, uslyšela Vanda svůj vlastní nářek a Robertův úzkostný výkřik.

Byla úplně zmatená. Přestože byl revolver velmi malý, vydával děsivé zvuky. Na temném pozadí oblohy a moře si Vanda všimla prchavého záblesku. Pak už si jenom uvědomila, že leží na zemi a kolem sebe slyší jekot a kvílení žen a volání mužů.

Lidé ji doslova obklopili. Vtom ucítila, jak se k ní natahuje čísi paže a pomáhají posadit se. A poznala, že ji kulka, kterou na ni Felicity vypálila, minula. Kromě několika pohmožděnin nebyla nijak zraněná. Za pomoci cizích rukou se jí podařilo zase vstát.

„Jste zraněná?“ zeptal se neznámý hlas. „Ne,“ vydechla. „Ale Robert –?“ S očima plnými slz se horečně začala rozhlížet kolem sebe. „Kde je?“

„Je zraněný. Zasáhla ho kulka,“ odpověděl tentýž mužský hlas. „Ale ne – ne.“

Vtom Roberta zahlédla. Ležel na holé dřevěné palubě. Na košili měl ošklivou rudou skvrnu.

„Ta žena se vás pokusila zastřelit.“ Vanda poznala mladou snoubenku Sarah, která celý večírek na lodi zorganizovala. „Zachránil vás. Skočil té kulce do cesty.“

„Co jste to řekla?“ zašeptala vyděšeně Vanda.

„Slyšeli jsme, jak ta žena vykřikuje, a tak jsme se sem rozběhli, abychom zjistili, co je to za povyk. Doběhli jsme sem, právě když vystřelila.“

„Mířila na vás,“ připojil se ke své snoubence Myles. „Určitě by vás zastřelila, protože byla jenom kousek od vás. Ale on vykřikl *Ne!* a odhodil vás do strany tak prudce, že jste upadla. Sám se té střele postavil do cesty.“

„Kapitán nařídil, aby ji odvedli dolů a zavřeli,“ dodala ještě Sarah.

„Musím vidět Roberta!“ vykřikla. „Oh, dobrý bože, nenechte ho umřít.“

Zoufale se rozběhla přes palubu k místu, kde ležel hrozivě nehybný a bledý Robert.

„Roberte,“ zavzlykala, když dosedla na palubu vedle něj. „Roberte!“

Ani se nepohnul. Měl zavřené oči a nepravdělný mělký dech.

„Potřebuje doktora!“ vykřikla Vanda.

„Na to, aby měla vlastního doktora, je tahle loď moc malá,“ řekl ustaraně kapitán. „Budeme muset najít toho nejbližšího.“

„Ale to může trvat celé hodiny!“ vykřikla.

Jemně se Roberta dotkla na tváři. Své vlastní tváře měla zmáčené slzami.

„Ne,“ zašeptala, „jenom ne teď, když jsme se konečně našli. Oh, bože, pomoz mi!“

Zavřela oči a vystrašeně se modlila.

„Okamžitě pošlete pro nějakého doktora. Nemůžeme si dovolit čekat,“ ozvalo se za ní.

Nebyla si jistá, ke kterému božstvu právě promlouvá. Byl to Bůh, kterého znala? Nebo to byl jeden z mnoha bohů, kteří ve starověku téhle zemi vládli a svým způsobem jí vládnou i teď?

Ať už odpověď na její otázku zněla jakkoliv – možná že správné byly obě – obracela se v duchu k oné věštkyni, jejíž hlas slyšela v Delfách.

„Řekla jsem ti, aby sis vzala *mě*, ne *jeho*. Proč jsi mě neposlechla?“

Odpovědí jí bylo pouze všeobjímající ticho. Vtom se jí zdálo, jako by zaslechla čísi hlas.

„*Bud' trpělivá. Nic ještě není ztraceno.*“

„Zachraň ho,“ modlila se. „Zachraň ho.“

„Ustupte, prosím. Pust'te mě k němu.“

Vylekaně zvedla hlavu a spatřila muže, ve kterém poznala jednoho z cestujících, jak se prodírá davem lidí přímo k ní. Měl na sobě župan a vypadal, jako kdyby právě vstal z postele.

Ujal se zraněného Roberta a nekompromisně od něj odehnal všechny zvědavce.

„Potřebuje doktora,“ zavzlykala Vanda.

„Já *jsem* doktor, madam,“ řekl jasně. „Jsem sir Steven Tranley a jsem hlavním chirurgem v Nemocnici královny Viktorie v Londýně.“

Vanda si rukou zakryla ústa. O siru Stevenovi slýchala často. Byl to úžasný chirurg, jemuž před rokem vynesla služba královské rodině dokonce povýšení do šlechtického stavu.

Nějaký mladík jí pomohl vstát. „Když jsme na dovolené, můj otec nikde nerozhlašuje, že je lékař,“ řekl jí tiše. „Ale tohle je stav krajní nouze, takže jsem jeho zásadu musel porušit.“

„Oh, děkuji vám, děkuji,“ rozplakala se Vanda.

Muži zvedli Roberta ze země a zanesli ho do podpalubí. Šla za nimi až k jeho kajutě, ale tam se jí steward pokusil zastoupit cestu.

„Pro dámu to nebude nijak příjemný pohled.“

„Moje místo je u něho,“ prohlásila Vanda. „Ustupte mi prosím z cesty, nebo vás z ní budu muset odstranit sama.“

Steward okamžitě ukročil do strany.

Vanda zamířila k posteli a děsila se toho, co uvidí.

Sir Steven svlékl Robertovi košili a odhalil krvácející ránu na rameni.

Vanda se snažila zaplašit nevolnost, která ji postihla při pohledu na Roberta. Musí zůstat silná, Robert ji potřebuje.

„Nemůžu si dovolit, aby se mi tu nějaká žena nadýchala výparů,“ prohlásil sir Steven břitce.

„Nenadýchám se jich,“ zareagovala okamžitě Vanda. „Udělám všechno, co bude třeba.“

Z postele se najednou ozval až neuvěřitelný zvuk. Robert otevřel oči a dokonce se slabě zasmál. „To je moje děvče,“ zasípal.

„Roberte,“ zašeptala. „Oh, díky bohu, jsi naživu!“

„Jsi v pořádku, zlatíčko?“

„Ano, nic mi není.“

„Pak je všechno v naprostém pořádku.“

Jeho poslední slova zanikla v bolestném zasténání, protože se ho už ujal doktor.

„Budu muset tu kulku vyndat,“ zabručel sir Steven.

„Přežije to ale, vidíte?“ obrátila se k lékaři prosebným tónem Vanda.

„Jestli kulka nepronikla plící, všechno bude v pořádku, ale pokud ano –“ Konec věty nechal viset ve vzduchu.

Potom lékař požádal svého syna, aby mu podal černý lékařský kufřík. Z něj doktor vyndal malou lahvičku s roztokem, kterým pak trochu pokapal čistý kapesník.

„Dejte mu to přes obličej,“ řekl Vandě. „Ale moc se k tomu nepřibližujte, nebo se také nadýcháte.“

„Já to nechci,“ zašeptal Robert. „Nelíbí se mi, že bych měl být v bezvědomí.“

„Bolest se vám bude líbit ještě méně,“ prohlásil doktor.

Vanda uchopila kapesník.

„Věř mi,“ řekla Robertovi a viděla, že se opět uvolnil.

Pak mu položila přes tvář lněnou látku a sledovala ho celou dobu, po kterou se mu pomalu klížily oči.

Když pak sledovala lékaře, jak vytahuje z rány kulku, byla ráda, že Roberta přesvědčila. Takovou bolest by těžko snášel každý muž, pomyslela si.

Siru Stevenovi se nakonec podařilo kulku vyjmout a teď ji držel ve vzduchu nad pacientem.

„Tady ji máme!“ zvolal vítězoslavně.

„A ta plíce –?“ ozvala se ustaraně Vanda.

„Minula ji. Měl obrovské štěstí. Bylo to dost blízko.“

„Díky bohu!“ zašeptala.

„Neoslavujte předčasně,“ zarazil ji sir Steven kousavě. „Máme před sebou ještě spoustu práce. Ovážu mu tu ránu a pak půjdu zpátky do postele.“

Nebyl to sice ten nejpríjemnější člověk, se kterým se Vanda v životě setkala, ale chápala, proč má mezi chirurgy tak skvělou pověst. Zkušeně ovázal Robertovu ránu a ještě jí nabručeným hlasem poskytl několik užitečných rad.

„Zřejmě dostane horečku a nebude moct usnout. Pokud se to stane, dejte mu tohle,“ řekl a vedle postele postavil malou lahvičku. „A teď jdu spát.“

„Ale nebezpečí mu už nehrozí?“ dožadovala se Vanda odpovědi. Toužebně čekala, že chirurg vysloví přesně to, co chtěla slyšet. „Říkal jste, že kulka plíci minula. Takže nezemře?“

„To nedokážu říct. Udělal jsem všechno, co bylo možné, a teď se musíme obrnit trpělivostí. Dobrou noc.“

Odešel a Vanda osaměla se spícím Robertem. Trochu se jí ulevilo, když si všimla, že už má zdravější barvu. Přesto si uvědomovala, že nebezpečí ještě není úplně zažehnáno.

Kulka minula plíci. Bude se snažit myslet na tuto dobrou zprávu.

Měla teď čas zamyslet se nad vším, co se dozvěděla od ostatních cestujících. Zachránil jí život. A přitom dal v sázku ten svůj.

Byla za něj připravená zemřít a teď se ukázalo, že byl totéž ochoten udělat on pro ni.

Minuty se vlekly a Vanda měla dost času utřídit si myšlenky.

Byli ochotní za sebe položit život.

Vtom se Robert pohnul a Vanda se k němu naklonila. Pozorně ho sledovala, dokud neotevřel oči. „Jsi to ty?“ zašeptal.

„Ano, miláčku, jsem tady s tebou. A vždycky budu.“

„Ano, musíš se mnou zůstat, protože já už bez tebe nedokážu žít.“

Něžně ho vzala za ruku.

„Polib mě,“ řekl.

Pomalů se naklonila a s láskou mu přitiskla rty na ústa. Hned nato si všimla, že se mu znovu zavírají oči.

Tiše seděla vedle něj, aby se mohl prospat tak dlouho, jak potřebuje, a v duchu promlouvala k neviditelné osobě, o které věděla, že tu s ní určitě je.

„Tak tohle ses mi snažila říct – krev a nebezpečí. A smrt? Pro ni tu není místo. Nedovolím to. Je jenom můj a já ho ochráním.“

Staří Řekové věřili, že když člověk zemře, nechá se převézt přes řeku Styx a za to podá minci převozníkovi Charonovi. Ten potom nebožtíka doveze až do podsvětí, kde vládne Hádes.

Vanda seděla vedle Roberta a držela ho za ruce, jako kdyby ho chtěla udržet v bezpečné vzdálenosti od onoho převozníka. Charon žádnou minci nedostane, umiňovala si. A žádná cesta přes řeku Styx se neuskuteční. Převozník může čekat věčně. A dokud budu mít sílu mu vzdorovat, bude se muset Charon bez svého pasažéra obejít. Cítila, jak jí padá hlava. Poté co se už všechno uklidnilo, začala ji přemáhat únava. Víčka se jí pomalu klížila.

Znovu se probudila. Robert měl horké ruce a neklidně sebou házel na posteli. Rychle tedy nakapala trochu tekutiny do skleničky a přidržela mu ji u úst. Naštěstí se zakrátko uklidnil, takže si mohla trochu oddychnout.

Jenomže potom se jí zdálo, že Robert usnul příliš tvrdě, a dostala strach, že by se třeba už nikdy neprobudil.

Znovu se nad něj naklonila a hledala v jeho tváři aspoň nepatrný náznak života. V tu chvíli však celou místnost zahalila tma a Vanda skoro nic neviděla.

Vzduch se ochladil a do obličeje se jí opřel vítr. Z moře stoupal vzhůru zatuchlý puch a loďka s temnou postavou se blížila víc a víc. Postava stála vzpřímeně a ovládala svou loďku jedním dlouhým bidlem.

U břehu k ní postava natáhla ruku.

„Ne!“ vykřikla Vanda odhodlaně.

Postava se ani nepohnula, nepromluvila, jenom stála, hrůzostrašně nehybná, s nataženou rukou. Vanda by se ráda postavila temné postavě na odpor, ale byl to obtížný úkol, protože jí neviděla do očí. Byly ukryté pod kápí tmavého splývavého pláště, který měla postava na sobě.

„Jdi,“ řekla jí. „Tady pro tebe nic není.“

Ticho. Žádná odpověď. Místo ní jen nehybně stojící převozník s nataženou rukou, připravený odvézt člověka na věčnost.

Robert dýchal stále mělčeji. Pod očima měl tmavé kruhy a kůži popelavou.

Teď, nebo nikdy.

Sebrala veškerou odvalu, popošla dopředu a rozmáchla se rukou tak zešíroka, že odmrštila převozníkovu nataženou paži.

„Nevezmeš mi ho!“

V tom okamžiku sklouzl tmavý plášť dolů... a pod ním nebylo nic. Hladina se rozevřela, pohltila loďku a temný přízrak zmizel.

Vanda otevřela oči a zjistila, že leží na posteli vedle Roberta. Bylo už ráno a sluneční světlo zaplavovalo celou místnost.

Ale nejlepší překvapení ji teprve čekalo – Robert měl otevřené oči a dojatě ji pozoroval.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se. „Mluvila jsi ze spánku, ale nepoznal jsem o čem.“

S pocitem úlevy mu sáhla na čelo.

„Horečka je pryč,“ oddechla si. „Dostaneš se z toho.“

„Ano, dostanu. Už teď to cítím. Byla jsi tu celou noc, vid’?“

„Nepřetržitě. Ani na chvíličku jsem tě tu nenechala samotného.“

„Zůstala jsi tady a vybojovala tu bitvu společně se mnou.“

„Vybojovali jsme ji společně.“

„Cítil jsem, že jsi tady. Jednu chvíli jsem měl dojem, jako by mě chtěl odliv odnést pryč, ale byla jsi tu se mnou a zadržela jsi mě. A já věděl, že s tebou budu už navždycky v bezpečí,“ usmál se na ni.

Vzápětí se však zamračil, jako kdyby si chtěl něco vybavit, ale nemohl si vzpomenout co. Potom se zřejmě upamatoval. „Kdo je to Charon, zlatíčko?“

„Charon?“

„Ano, když jsem se vzbudil, ležela jsi vedle mě, jednou rukou jsi mě objímala a mluvila jsi ze spaní.“

Vanda se posadila a zatvářila se ohromeně.

„Vážně jsem tohle jméno řekla? Na to se nepamatuju. Vím jenom, že neměl žádnou tvář.“

„Ale kdo to je?“

„Později, lásko.“

Jednou přijde doba, kdy s ním všechna tahle tajemství probere. Ale ten čas ještě nenastal.

Ted' slyšeli, že se jejich loď probouzí k životu. Vanda stačila vstát z postele právě včas, protože do dveří vstupoval doktor společně s kapitánem.

Brzy bylo jasné, že už je Robert z nejhorsího venku a nyní bude potřebovat jenom odpočinek a dobrou péči.

Kapitánovi se ale honily hlavou jiné starosti.

„Co máme udělat s tou ženou, která vás postřelila?“ zeptal se Roberta. „Pokud ji budete chtít předat policii, zařídím to, ale –“

Větu dokončil bezmocným gestem, kterým chtěl zřejmě naznačit, že pasažéři budou muset po návratu na pevninu svědčit u soudu. A nebo by dokonce museli zůstat v Řecku na neurčito.

„To není nutné,“ řekl Robert. „Pošlete pro britského konzula a předejte mu ji. Potom můžeme pokračovat v plavbě.“

„Děkuji vám,“ řekl kapitán vděčně.

Vanda mezitím vyklouzla z kajuty na palubu a zadívala se na moře, jehož hladina se v ranním slunci jasně třpytila. A stála tam, dokud sluneční paprsky nezahlnaly poslední zbytky noci.

Jenom ona věděla, že všechno mohlo dopadnout úplně jinak.

Celou dlouhou noc strávili spolu a společně také zvítězili, protože jejich láska byla věčná.

Vtom její pozornost upoutal stín, který se rýsoval na horizontu. Přístav byl plný lodí a jednotlivá plavidla se nedala dobře rozpoznat. Ale potom...

Potom...

V dálce si všimla malé loďky, ve které nehnuté stála vysoká postava.

„Charone,“ zašeptala. „Možná že nás spolu čekají další bitvy, ale ať už se pro něj budeš vracet jakkoliv často, pamatuj si, že tam pokaždé budu čekat, abych tě odehlna. Chci s ním prožít celý život a mít spoustu dětí a vnoučat. Ale dočkáš se. Jednoho dne nastoupíme do tvého přívozu společně a ty nás můžeš vzít přes Styx na onen svět, kde už nás nikdo nerozdělí.“

Slunce zářilo tak jasně, že musela přivřít oči. Když je pak znovu otevřela, Charon i jeho loďka byli pryč.

Stála na palubě, dokud na loď nedorazil britský konzul a nezamířil do podpalubí. O chvíli později se odtamtud opět vynořil společně s Felicity, která na Vandu vrhla nenávistný pohled, ale potom zvedla hlavu a povýšeně odkráčela na břeh.

Lod' okamžitě ožila. Všichni se už nemohli dočkat, až opět vyplují.

Když se Vanda zase vrátila do Robertovy kajuty, sir Steven se právě chystal k odchodu.

„Všechno je v pořádku,“ oznámil jí nevrle. „Znovu jsem převázal ránu a není tam ani stopy po infekci. Měl by se úplně zotavit. A teď, samozřejmě pokud to nikomu nevádí, bych rád pokračoval ve své dovolené,“ dodal a nasupeně odešel.

Vanda se vkradla k Robertovi a našla ho sedět na posteli. Oči mu zářily a působil zdravě. Natáhl k Vandě zdravou ruku a ona si k němu přisedla na postel. Pohybovala se co nejopatrněji, aby mu neublížila. Robert se však napřímil a pevně ji objal. Nemohl jí podat lepší důkaz, že se mu vrací síla.

A když ji pak začal líbat, Vanda si mohla být jistá, že je na nejlepší cestě k úplnému uzdravení.

„Pojedeme rovnou domů,“ řekl, „a vezmeme se, hned jak to půjde. Pak už nás nikdy nikdo nerozdělí,“ slíbil jí a znovu ji políbil.

Vanda ho objala kolem krku a všechny polibky mu poctivě oplatila.

„Jak jsme vůbec mohli žít tak dlouho vedle sebe, aniž jsme zjistili, že se milujeme?“ zašeptal.

„Zjistili jsme to ve správný čas,“ řekla. „Nejdřív jsme se museli poznat jako sousedé a přátelé. A toto přátelství také navždy zůstane součástí naší lásky.“

„Ano. Teď už vím, proč jsem s žádnou jinou ženou nemohl být dokonale spokojený. Ani jedna neměla to důležité ‚cosi‘, které jsem našel jenom u tebe a které mě bude oblažovat po zbytek života.“

Vtom si na něco vzpomněl a sraštil obočí. „Když jsem viděl, jak ti ta žena míří na srdce, uvědomil jsem si, že pokud tě zabije, umřu také.“

„Měla jsem úplně stejný pocit,“ řekla vášnivě. „Bez tebe můj život nemá smysl.“

Neodpověděl jí, ale přikývl a zadíval se jí oči – a oba v tu chvíli vnímali dokonalé vzájemné souznění svých duší i srdcí. A věděli, že jim toto spojení vydrží až do konce života.

„Nechci už nic jiného než být stále s tebou,“ řekl. „Miluj mě, lásko, protože jsme si souzeni a bez tebe už nikdy nebudu šťastný. Slib mi, že se mnou zůstaneš navždycky.“

„Až do konce života,“ přikývla Vanda. „A ještě i potom.“

„A ještě i potom,“ opakoval Robert. „Pak budeme mít všechno – dokonalé štěstí a dokonalou lásku.“

S pocitem upřímné spokojenosti se mu uvelebila v náručí.

Dolehl k nim zvuk motorů a loď se dala do pohybu. Vyplula z přístavu a mířila za obzor, vstříc budoucnosti.